

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 186
24 de novembre de 2011

Comissió d'Afers Institucionals

Presidència de l'H. Sra. Marina Geli i Fàbrega

Sessió núm. 14, segona i darrera reunió

SUMARI

Compareixença

de Joan Manuel Tresserras amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00151/09) p. 3

Compareixença

d'Albert Sáez, exdirector de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00158/09) p. 5

Compareixença

de Joan Majó, exdirector general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00156/09) p. 7

Compareixença

de Rafael Jorba, exconseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00157/09) p. 10

Compareixença

de Jaume Serrats, periodista i advocat, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00147/09) p. 25

Compareixença

de Marçal Sintès, director del Departament de Periodisme de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00148/09) p. 28

Compareixença

de Josep Gifreu amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00150/09) p. 30

Compareixences

relatives al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00159/09 i 353-00145/09) (decaigudes) p. 40

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 14.2

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix Marina Geli i Fàbrega, acompanyada del vicepresident, Pere Regull i Riba, i de la secretària, M. Mercè Jou i Torras. Assisteix la Mesa de la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Elisabeth Abad i Giralt, Marta Alòs Lòpez, Dolors Batalla i Nogués, David Bonvehí i Torras, Ramon Espadaler i Parcerisas, Jordi Turull i Negre i Santi Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Eva Granados Galiano i Ernest Maragall i Mira, pel G. P. Socialista; Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jaume Bosch i Mestres, Hortènsia Grau Juan i Laia Ortiz Castellví, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmel Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Alfons López i Tena, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteixen a aquesta sessió l'exconseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras i Gaju; l'expresident de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals Albert Sáez i Casas; l'exdirector general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió Joan Majó Cruzate; l'exconseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya Rafael Jorba i Castellví; el periodista i advocat Jaume Serrats i Ollé; el director del Departament de Periodisme de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull, Marçal Sintès i Olivella, i Josep Gifreu i Pinsach.

El vicepresident

Bon dia. Començaríem les compareixences –benvinguts–, tot el bloc que faríem ara, que començaríem per l'honorable senyor Joan Manel Tresserras, seguiríem pel senyor Albert Sáez, i seguiríem pel senyor Rafael Jorba. Perdó, senyor Joan Majó, i seguiríem pel senyor Rafael Jorba. D'acord? *(Pausa.)*

Compareixença

de Joan Manuel Tresserras amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00151/09)

Passaria la paraula ja al senyor Joan Manel Tresserras.

Joan Manuel Tresserras i Gaju (exconseller de Cultura i Mitjans de Comunicació)

Bé, moltes gràcies. Molt bon dia, i gràcies per l'opunitat de poder intervenir en aquest tràmit de compareixences. Aquestes lleis, el paquet de lleis que queda modificat en el projecte, totes elles, són concebudes arran d'un debat en aquest Parlament l'any 1999, i el més rellevant d'aquell debat és l'esperit que se suposa que han d'infondre les tres lleis, totes tres, en un ordre que acaba sent finalment l'invers pel que fa a l'aprovació d'aquestes lleis del que s'havia previst inicialment, fonamentalment en funció de la dificultat que cada llei presentava. Inicialment s'acaba aprovant la llei del CAC, el 2000; posteriorment la Llei de l'aud-

iovisual, i finalment la llei de reforma de la corporació.

Com dic, aquí hi ha un potent esperit inspirador, que és un esperit que no ve de cap partit polític ni estrictament d'una posició política, sinó que recull una cultura respecte al sector audiovisual que arrenca del Congrés de Cultura Catalana, que genera un ampli consens en els sectors professionals a través d'institucions com el Col·legi de Periodistes i que en diversos debats va quallant com a posició majoritària en defensa d'uns mitjans públics audiovisuals. Aquest és una mica l'esperit de context.

D'altra banda, el que hi ha és també a finals dels anys noranta la clara consciència que una part molt important de la consistència nacional i cultural catalanes tenen a veure amb de quina forma podem resoldre en el procés de globalització disposar d'un sector audiovisual potent. És a dir, la globalització no crea una nova cultura popular global, ni crea unes condicions homogènies a tot el món, però sí que, en canvi, determina en quines condicions les cultures mitjanes i petites podran sobreviure. La globalització efectivament juga a favor dels grans mercats culturals, dels grans mercats lingüístics, però crea unes condicions a partir de les quals des de Catalunya es pot tenir un paper rellevant. Jo crec que això crea la consciència clara que s'ha de fer una aposta molt decidida pel sector públic audiovisual perquè és l'única plataforma possible en un país d'un mercat limitat com el nostre de poder tenir l'expectativa de poder jugar la lliga de les cultures que són presents a la globalització. I aleshores, de la mateixa manera que hi ha una aposta per la digitalització i per intentar acomodar la cultura catalana a les noves tecnologies, també hi és pel que fa al sector audiovisual, que es veu com un sector de síntesi.

Diguem-ne, jo diria que totes les formes culturals apareixen com a formes culturals i s'acaben industrialitzant, però el cinema, primer, i l'audiovisual, en general, apareixen com a indústria i van absorbint formes culturals. És a dir, l'audiovisual és literatura, és teatre, és disseny, és música, ho és tot. I aleshores no hi ha cultura a la nostra època que no pugui sobreviure si no té un potent sector audiovisual. Per tant, quan parlem de la legislació del sector audiovisual parlem d'un aspecte estratègic del projecte nacional. Entenc que això és clar. I l'esperit és que això, la forma més democràtica i, a més a més, l'única viable disponible en el nostre cas, és disposar d'uns mitjans de comunicació públics forts, que juguen el motor, d'una banda, de garantir la consistència del sistema i, de l'altra, de fer d'arrossegament d'un sector privat que en aquells moments era molt precari i que ara és una mica més potent però que encara, diguem-ne, no té possibilitats de viure autònomament al marge d'aquest sector públic.

Dit això, jo diria que la modificació d'aquestes lleis és rellevant, però jo crec que és rellevant sobretot amb relació a la qualitat democràtica del funcionament d'aquest sistema, que és un tema molt important. Jo crec que en general les diverses modificacions que s'han anat plantejant, les diverses opcions, tenen a veure amb aquesta voluntat de qualitat democràtica. I, d'altra banda, hi ha un altre aspecte que no queda directament concernit per

aquestes lleis però que potser podríem blindar millor, que és el tema pressupostari. És a dir, en aquests moments al país hi ha la imatge, i, a més a més, els vents bufen en aquesta direcció, que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és un organisme que està sobrefinançat. Jo voldria dir al respecte que aquest organisme té la forma que té per raons històriques, que efectivament en aquests moments les despeses estructurals són massa grans amb relació a les inversions que es fan en producció de continguts o en l'adquisició de drets i encàrrecs de continguts a tercers, però que això pot ser esmenat duent a terme les polítiques adequades, però que no hauria d'anar en detriment, en cap cas, del que és el pressupost. L'altra cosa és per quin procediment s'obtenen els recursos. En altres països hi ha les opcions del cànon i moltes altres, però en general el cost per habitant en recursos públics de la corporació és un cost que hauria de ser perfectament assumible, i que no es compta entre els més grans dels països europeus. I, en canvi, comparativament penso que tenim una ràdio i televisió públiques d'una reconeguda qualitat.

Dit això, doncs, les lleis sí que fan referència a les modificacions, sobretot en el cas de la tercera, la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que fa referència als temes de qualitat democràtica, i es planteja en aquests moments, una mica a partir de criteris d'austeritat econòmica, la conveniència de procedir a aquesta reforma. Jo el que voldria plantejar-los és que si la qüestió és purament econòmica, des del meu modest punt de vista, i es planteja la reducció de nombre de membres en els diversos organismes –el CAC o, per exemple, el consell de govern de la corporació–, que, de fet, en els esborranys originals d'aquestes normes ja hi havia un plantejament reduccionista –no tan clar en el cas del CAC, molt evident en el cas de la corporació–, en què s'havia concebut inicialment un consell de govern, de fet, de cinc persones, que després, en el tràmit, es va plantejar amb set, però que després, per a la seva aprovació, va ser llavors el partit de l'oposició qui va exigir com a requisit, el principal partit de l'oposició, per a la seva aprovació, que s'eixamplés a dotze. De manera que, d'alguna manera, la reducció del nombre de membres jo crec que aquí, diguem-ne, no seria un problema especial. Jo crec que la qüestió més important són els mecanismes d'elecció d'aquestes persones i el paper que ha de tenir el Consell de l'Audiovisual en la regulació de tot el sistema.

Respecte al Consell de l'Audiovisual, en què també es planteja la reducció del nombre de persones, probablement l'organisme pot funcionar satisfactòriament amb un nombre de membres del consell més reduït. La qüestió, però, és que aquest organisme, amb persones de mèrit, agafades, totes elles, cadascuna una per una, el que ha acabat passant és que s'ha constituït com un organisme en què en aquests moments la condició fonamental de molts dels seus membres és la de ser exparlamentaris. I això ho ha fet aquest Parlament, i això no era..., no havia de ser inevitablement així. És a dir que des d'aquest punt de vista jo crec que hi ha hagut una mena de vici que s'ha sobreposat a l'esperit que havia inspirat la legislació i que, de fet, és una cosa que el Parlament podria corregir sense necessitat

de corregir la legislació. I això insisteixo que no ho dic pas fent impugnació de cap dels perfils de les persones que en formen part, però sí que el problema és que si el resultat és que hi ha una prevalença absoluta de persones que vénen del Parlament en un nombre molt superior al de persones que són del sector de la comunicació, per exemple, doncs, això crea una distorsió, i la imatge pública de l'organisme en surt perjudicada.

Si la imatge pública de l'organisme en surt perjudicada, és més difícil argumentar el que, tanmateix, jo voldria argumentar, i és que en l'elecció dels membres del consell de govern, si s'ha de modificar la llei tan aviat, quan fa poc temps que va ser aprovada, doncs, aleshores que es doni més protagonisme encara que amb la salvaguarda democràtica al consell de l'audiovisual. És a dir que no se li faci fer el paper només de validar allò que el Parlament prèviament ja ha fet, sinó que funcioni al revés. És a dir que el paper del consell de l'audiovisual no sigui només una mena d'aval de tràmit, sinó que tingui una funció deliberativa més complexa. Perquè, de fet, un consell de govern concebut d'aquesta manera, que era el de l'esperit inicial, es plantejava com un conjunt de persones involucrades en la gestió; és a dir, un conjunt de persones amb uns perfils complementaris entre elles, de manera que algú pogués tenir una intervenció directa, per exemple, sobre la gestió dels pressupostos, alguna altra en l'adquisició de drets audiovisuals, alguna altra en la gestió de recursos humans, alguna altra..., etcètera. És a dir, buscar uns perfils complementaris que poguessin constituir un equip compacte i que allunyessin el risc fonamental que és el consell de govern de la corporació es converteixi en una mena de mini Parlament, de manera que en comptes de tenir un consell de govern que, diguem-ne, treballa al servei de l'empresa i fonamentalment per als interessos de l'empresa –pública, però per als interessos de l'empresa–, el que ens trobem allà és un joc de forces que acaben reflectint una mica la correlació de forces al Parlament. I això jo crec que acaba sent perjudicial per a l'empresa, perquè les lògiques de partit s'hi acaben imposant.

Al respecte, jo, en l'experiència personal, que és de la que puc parlar més directament, diria que, un cop aprovada la llei, en què hi va haver un esforç per part de tothom, és a dir, per obtenir el màxim consens possible, en aquest esforç, com dic, es va incrementar el nombre de membres. Però realment, encara que des del Govern, el Govern del president Montilla, es va fer l'esforç de no procedir a cap relleu personal ni a cap canvi fins que no s'aprovés la llei i es pogués actuar d'acord amb el procediment establert per la nova llei, encara que això es va fer així, i, per tant, vam esgrimir com a virtut la desgovernamentalització, és veritat que no es va produir la despartidització. I des de segons quin punt de vista, és un risc major la partidització que no pas la governamentalització, perquè finalment de govern n'hi ha un en cada moment, i és molt evident quin govern és. En canvi, introduir la lluita partidària a l'interior de l'empresa, això sí que comporta un risc per a l'empresa.

De manera que jo els diria, en conclusió, per no allargar-me, això: que jo crec que fóra una bona cosa donar un paper més rellevant al CAC, amb el nombre de membres que es determini, i que un nombre de membres reduït pot fer l'organisme perfectament fiable, i incrementar l'exigència pel que fa, diguem-ne, als perfils de les persones, i això no ho dic en contra de ningú, però intentar cada vegada que a aquests organismes hi hagi gent que pugui aportar una major expertesa en algun dels espais professionals lligats a la comunicació audiovisual. I que amb relació al consell de govern de la corporació, si, a més a més, es produeixen acumulacions de funcions en alguns dels càrrecs directius, doncs, la tendència que es funcioni per procediment de concurs i que tingui un major protagonisme el CAC a mi em sembla que seria una bona mesura. És a dir que em sembla que una de les claus de tot el sistema és ser molt escrupolosos amb la modificació del CAC, que encara que pugui aparèixer aquí simplement com l'operació menor i que té una voluntat d'estalvi pressupostari, finalment crec que políticament és molt determinant, perquè és a partir d'un organisme d'aquestes característiques, d'una autoritat reguladora independent, com es pot construir també de cara al mateix Parlament una cultura dels mitjans públics i de no-ingerència partidària. És a dir, una cultura d'una certa distància per part de les formacions polítiques i grups parlamentaris respecte a l'empresa pública audiovisual.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Tresserras.

Compareixença

d'Albert Sáez, exdirector de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00158/09)

Cedim la paraula al senyor Albert Sáez, expresident de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Albert Sáez i Casas (expresident de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals)

Molt bé. Bon dia, i moltes gràcies per la invitació a parlar en aquesta comissió. Bé, jo entenc que en el meu cas l'única expertesa que tinc és haver estat el primer president del consell de govern de la llei de 2007 que ara es procedeix a modificar. Per tant, entenc que el que faré, i el que puc fer, és un balanç subjectiu i singular, perquè entenc que és la raó per la qual finalment m'han fet venir aquí, no?

Enllaçant amb el que deia el Joan Manuel Tresserras, jo crec que la Llei 11/2007 es situa en un procés més ampli, com ha dit ell, que va començar l'any 99. En el cas de la llei jo entenc que tenia tres objectius fonamentals, o almenys jo els vaig entendre així. El primer

era millorar i professionalitzar el funcionament de la principal empresa de comunicació d'aquest país i, per tant, actualitzar-la i situar-la en una dinàmica empresarial, i no només en una dinàmica política, que evidentment la té. Per mi el segon objectiu era allunyar aquesta empresa i la dinàmica de l'empresa de la dinàmica govern-oposició, que jo crec que és una cosa diferent d'allunyar-la de la dinàmica política, perquè tot pressupost públic està dins de la dinàmica política i, per tant... Però sí que crec que s'intentava superar la dinàmica de govern-oposició. El tercer objectiu em sembla que era, doncs, adaptar la corporació als nous temps, no? Fins i tot, se li va canviar el nom, entenent que no era només una ràdio i una televisió, sinó que era una cosa més complexa. Quan es va començar a discutir la llei, «mitjans audiovisuals» ja servia; quan es va aprovar, pràcticament podíem dir que ja començava a quedar obsolet, inclús, el nom de «mitjans audiovisuals».

Bé, s'han aconseguit aquests objectius? Jo crec que quan el Parlament es planteja modificar una llei és perquè entén que hi ha alguns d'aquests objectius o que no s'han assolit o que no s'han assolit suficientment, no?

Jo, contràriament al que és políticament correcte, crec que aquesta llei ha tingut conseqüències positives per a la corporació en alguns aspectes, i crec que aquests no s'haurien de perdre. De fet, el conjunt del procés, eh? Si el mirem des de l'any 99, jo crec que la gestió de les direccions generals del Miquel Puig, del Vicenç Villatoro i del Joan Majó, ja fetes amb aquesta dinàmica de reforma, van contribuir decisivament a la modernització de l'estructura empresarial de la corporació, i crec que això s'ha de dir en honor a la veritat, i que amb la llei 2007 s'ha avançat. També crec que hem aconseguit, en part, allunyar determinades decisions empresarials, o s'ha aconseguit, de la dinàmica estrictament govern-oposició, eh? Per exemple, si vostès fan una mica de memòria, entre la posada en marxa dels canals..., de certs canals de la corporació de televisió abans de la llei i després de la llei, veuran que s'ha fet amb molt més consens i amb molt més suport del Parlament la posada en marxa de nous projectes. Crec que això és bo per a l'empresa, no?

Per exemple, crec que es va millorar amb el consens generat per la llei, amb una cosa que el senyor Majó va patir encara molt més que jo, que va ser la gestió del conflicte del futbol, en la gestió d'un conflicte empresarial pur, no?

Crec que també és un objectiu acomplert per aquesta llei l'aprovació de la guia editorial. És la primera vegada que la corporació té una guia editorial acceptada pel conjunt del Parlament i amb el suport del Parlament. I crec que també, si m'ho permeten dir així, la supervivència de l'equip directiu als canvis de govern demostra que en algun punt la llei de 2007 va ser eficient –en algun punt, en d'altres no, eh?

També, si ho volen, des d'un punt de vista més econòmic-empresarial, no? L'any 2008, per exemple, Televisió de Catalunya sumava en tots els seus canals una audiència del 18,7, amb una aportació pública de

291 milions d'euros; l'any 2011 suma una audiència de 19,2 per cent, amb una aportació pública de 267 milions d'euros. Per tant, ha guanyat eficiència. Suficient? No. Però s'han pogut prendre decisions amb suport, amb ampli suport i amb ampli consens polític, que potser en altres dinàmiques, en altres moments, no s'hauria aconseguit.

Hi ha coses que no han funcionat? Sí. És evident que tots els grups de comunicació del món estan en aquests moments fent un pla estratègic, fa temps que fan un pla estratègic, perquè el negoci ha canviat, i la corporació encara no l'ha fet. Ja m'hi estendré després.

Per tant, hi ha coses a millorar? Evidentment que sí. Ara, si m'ho permeten, faré una divisió en les coses que des del meu punt de vista es poden millorar. Perquè crec que no totes depenen de la llei. Algunes es poden millorar amb els canvis que es proposen a la llei, d'altres crec que s'han de millorar, com deia abans el Joan Manuel Tresserras, al marge de la llei. Jo crec que hi ha un problema d'actitud, eh? La distància entre els principis que es van defensar en aquest conjunt de la reforma per part de tothom –i aquí incloc forces polítiques, col·lectius professionals i sector privat– i el comportament habitual dels partits polítics, que d'això ja se'n parla molt i, per tant, jo en parlaré poc, dels mateixos professionals i del sector privat de la comunicació, la distància és sideral, si m'ho permeten dir des del meu punt... És a dir, aquells principis que proclamem i que hem volgut posar en la llei després no els complim cada dia.

Si volen els en donaré una anècdota: jo encara rebo papers d'aquest Parlament, els vaig rebre mentre era president i els rebo ara, que em diuen que sóc exdirector general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És una anècdota, eh? És un càrrec que no he tingut mai, i que el que he tingut me l'ha donat el mateix Parlament. Per tant, hi ha un problema de creure'ns el que fem, eh? I perdonin que entri en aquest tema, però em sembla que és bastant substancial, no? O hem assistit... Els professionals, que jo hi estic d'acord, que s'omplen la boca de despoliitzar la corporació, etcètera, però tots hem vingut al Parlament a rebre preguntes parlamentàries que responen a les vicissituds particulars d'alguns professionals i no a la dinàmica de l'empresa, i que utilitzen la política per solucionar assumptes particulars. Crec que això és una actitud que no és..., no es correspon a l'esperit de la llei, i ha dificultat l'aplicació de la llei.

I el mateix podríem dir del sector privat, que s'omple la boca de parlar de la governamentalització i la desgovernamentalització, etcètera, i després pot intentar que el conseller d'Economia no autoritzi un acord, una operació acordada per unanimitat del consell de govern de la corporació; i això ha passat, eh? Per tant, tothom ha de canviar d'actitud, evidentment el Parlament, evidentment els partits polítics, ja s'ha dit, i..., però crec que també els professionals i el sector privat en alguns aspectes han de canviar d'actitud.

Després, a l'hora de fer balanç, jo crec que en aquesta arquitectura que es va fer hi havia una peça fonamental que no s'ha tingut, que no s'ha tingut en l'etapa

d'aplicació de la llei i que sí que es va tenir, en canvi, en l'etapa anterior, que és el contracte programa. És a dir, tot el conjunt, eh?, per intentar que la gestió de la corporació s'allunyés de la dinàmica govern-oposició, sense contracte programa és molt difícil de portar de manera eficaç en això. I això ho sap el Joan Manuel Tresserras, perquè em va tocar reclamar-li a ell en el seu moment, i, per tant, és un element... I continuem així, no? Per tant...

Bé, i per acabar, els temes d'arquitectura institucional, i no m'hi estendré molt; si ho volen, després en podem parlar. És veritat, jo crec que la llei intenta superar un cercle viciós, no? És a dir, el principi general era el del consens, el consens porta a majories reforçades, les majories reforçades a vegades porten al bloqueig. I, per tant, el bloqueig porta a tornar a la dinàmica, i jo crec que aquest és el perill, govern-oposició. Per tant, jo crec que hi ha un perill d'involució, que potser comença amb la primera reforma d'aquesta llei, i prenguin-s'ho com una autocrítica, perquè la primera reforma d'aquesta llei es va fer per culpa meva, per tant, m'ho prenc com una autocrítica, no com una crítica... Ho explico com una autocrítica, no... Però també és veritat que substituir, en l'elecció del president i de tots els òrgans directius, la majoria qualificada per la majoria..., per la mateixa majoria que elegeix el Govern, doncs, fa ineficaç... Jo els diria: «No es facin trampes al solitari.» Per escollir cinc consellers per majoria absoluta, més val que escullin un director general, i encara estalviaran més. Ho dic tal com ho penso, i perdonin que sigui... De la mateixa manera que fer una majoria de dos terços en un consell de govern de cinc és el mateix que fer una majoria simple, a no ser que els consellers els trossegin. Per tant...

Un altre punt i acabo, no? S'elimina la duplicitat que molts veien entre la presidència i el director general. Jo crec que..., jo sempre vaig dir que això era un pseudoproblema, eh? Molta gent a mi m'ho deia per alegrar-me les orelles, però jo crec que era una convivència possible, depenia novament de les actituds, i, per tant, dependrà de les persones que proposin.

Coses molt concretes que em semblen positives. Agilitzar les votacions, em sembla positiu. El vot diriment? Em sembla essencial, el vot diriment del president, eh? I em sembla també essencial que finalment s'imposi la llei 13, la llei catalana sobre organismes de l'Administració, i no la llei 30, que és amb la que hem viscut en la llei del 2007. La reducció de membres? Bé, jo crec que depèn de les majories amb què es proposin i amb què...

Coses a millorar? Home, jo els diria: «Si realment volen guanyar en eficàcia, fixin un termini en l'aplicació de la llei per a l'aprovació del contracte programa.» És a dir, facin un mandat legal perquè el contracte programa, que és la peça bàsica, s'aprovi ics dies després que s'aprovi aquesta llei. I el mateix diria del reglament.

Coses més menors, si ho volen, però que incideixen, eh? El control parlamentari. Jo això no ho vaig entendre mai. És a dir, si el Parlament escull el president

i consell de govern, qui ha de venir a retre comptes al Parlament són els membres de la corporació escollits pel Parlament. Tots hem de retre comptes davant de qui hem estat escollits. Aquest festival –i perdonin que ho digui així col·loquialment– de portar a la comissió de control el president, el director general, el director de la «tele» i el director de la ràdio per preguntar-los el mateix a veure si es contradueixen entre ells fa mal al bon funcionament de la corporació, i és ineficaç des del punt de vista del control.

Home, jo crec que hi ha coses que s'haurien d'incorporar. La Sindicatura de Comptes clama en el desert des de fa diversos informes sobre el conveni entre les associacions de productors i la corporació. Llegeixin-se els informes, i crec que en aquest assumpte, si es fa una modificació de la llei, s'hauria d'establir algun sistema de control.

I jo els demanaria, perquè crec que tots..., hi ha una gran estima social per a la corporació, aquests dies es pot veure. Un fenomen irrepetible en el món és *La Marató de TV3*, és quan es veu com tenim una empresa de comunicació que genera un ampli debat. Responguem una mica des de la política, o responguin una mica des de la política a aquest consens. Clar, i el consens obliga a prendre partit, eh? Com es deia abans, i ja acabo, estem en una cruïlla, eh? Estem en una cruïlla entre els que creuen que els mitjans públics han de ser un servei als ciutadans i els que creuen que és un instrument partidista; entre els que creuen que la corporació és una anomalia que malgasta diners i els que creiem que és un instrument de normalització i que pot ser motor econòmic d'un sector industrial importantíssim; entre els que defensen que la corporació ha de ser més petita i els que defensem que ha de ser més eficient, que no és exactament el mateix, com ha explicat molt bé; entre els que pensen que la corporació ha de ser substituït com a monopoli públic per un monopoli privat i els que pensem que la corporació ha de ser un motor públic d'un sector on hem d'afavorir la competència perquè efectivament el català sigui una llengua en aquests moments, en diríem, completa, eh? Avui en dia una llengua que no té una pota audiovisual, que no té una pota digital, és una llengua d'una altra categoria.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Sáez.

Compareixença

de Joan Majó, exdirector general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00156/09)

Passaríem la paraula al senyor Joan Majó, exdirector general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais.

Joan Majó Cruzate (exdirector general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair, evidentment, el fet que m'hagin convidat. A veure si els hi puc aportar algunes reflexions que ajudin a la millor tramitació d'aquest projecte de llei de modificació de l'actual llei.

A veure, per fer-ho voldria fer, i m'ho permetran, una petita, una petita mirada enrere, eh? Una mirada enrere que em torna en aquesta mateixa sala. Me'n recordo perfectament, de l'escenari, aquesta mateixa sala quarta, en què se'm va convidar a fer una compareixença, en aquell moment com a director general de la corporació, i, en aquell moment, en el procés de tramitació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, que es feia. I aquesta compareixença va ser concretament el dia 7 de juny de l'any 2007. Vaig intervenir davant d'aquesta mateixa comissió, i ho voldria no pas reproduir però sí que recordar-ho, i vaig aportar cinc coses, cinc idees, que he recollit ara i he, d'alguna manera, rememorat.

Vaig començar la compareixença dient que tenia una absoluta identificació personal amb l'orientació política de la llei. És a dir, entenent com a orientació política que el text de la llei que es tramitava tendia..., volia la desgovernamentalització de la corporació, i que això em semblava no només bo sinó que jo hi prestava la seva absoluta..., la meva absoluta identificació. Vaig recordar en aquell moment, com ho ha fet en Joan Manuel Tresserras, que això venia d'una resolució del mateix Parlament de l'any 99, en què... I vaig inclús dir que tot i que no s'havia canviat la llei de la corporació jo havia procurat, dintre de les meves possibilitats, que al llarg dels anys de director general fins aquell moment, la corporació, encara que no se li havia canviat la llei, havíem intentat..., o almenys jo havia intentat que actués amb l'esperit d'aquella resolució que es transformava en llei en aquell moment, en el moment en què fèiem aquella compareixença.

I després d'haver dit això, que no em va portar gaires estones, perquè és molt fàcil dir «estic molt d'acord amb això», eh?, vaig fer una estona una mica més llarga dient quatre coses més. Que, en contra d'aquesta plena identificació que havia fet en la línia política de la llei, estava força preocupat per aspectes inclosos en la llei respecte al funcionament orgànic de la corporació que la llei significava, i vaig exposar una sèrie de preocupacions de tipus jo en diria més de gestió que no pas d'orientació de la llei. I vaig dir tres coses.

La primera és que em semblava que la llei, a l'hora de parlar de la gestió de la corporació, escollia més models derivats del dret públic o de l'organització d'institucions públiques que no pas del dret mercantil, i que s'oblidava que la corporació era una empresa; que a mi em semblava que hauria estat molt millor basar-se en models empresarials que no pas basar-se en models que jo en aquell moment vaig citar, com la Sindicatura de Comptes, o el CAC, que tenen un altre..., és a dir que no són empreses, sinó que són organismes o reguladors o controladors i tal. Fins i tot vaig dir, encara que ja era un brindis al sol, que a mi

m'hauria agradat que Catalunya hagués fet el mateix que havia fet pocs mesos abans l'Estat, que era convertir Televisió Espanyola en una empresa, de capital públic però en una empresa, eh? Vull dir, segurament el punt en què estem de tràmit de la llei ja no ho permet, però el que hauria estat l'ideal era convertir la constitució en una empresa mercantil pública, de capital públic, i llavors molts dels problemes que venien a continuació haurien sigut resolts automàticament. Per exemple, no hauríem parlat d'una cosa que jo crec que era un error fort, d'un consell de govern, sinó que hauríem parlat d'un consell d'administració, que és molt diferent. I jo crec que molts dels problemes que hi han hagut són pel fet d'un consell de govern. Per què? Perquè un consell de govern per mi per a una empresa mercantil era una contradicció *in terminis*, per dir-ho així, perquè un consell de govern vol dir un conjunt de persones que són un consell però que, per ser de govern, tenen caràcter executiu. Un òrgan col·legiat executiu és un desastre des d'un punt de vista de funcionament d'una empresa, eh? I, per tant, em semblava que això portava que hi haurien moltes dificultats en la gestió de la corporació.

Vaig ser una mica més explícit i vaig explicar que tal com es configurava la gestió era un..., una empresa o una corporació en què hi havia dos òrgans relativament forts: un de molt fort, que era el consell de govern; un altre, aquest de tipus col·legiat. Un altre de personal, que era el president, amb una situació una mica complexa des d'un punt de vista de les seves competències i de les seves relacions amb el consell, i un tercer, que era el director general, d'un caràcter molt feble, perquè el director general... Jo mesuro la força, o la poca força dels òrgans, no per com es nomenen sinó com es destitueixen. És a dir, l'important per ser fort és com et poden destituir, eh? I en el cas concret de la corporació, el consell de govern i el president els ha de treure el Parlament de Catalunya amb una majoria absoluta, després d'haver-la..., no; amb una majoria reforçada, després d'estar proposat pel consell de forma... És a dir, que no hi ha qui els toqui, eh? I, en canvi, el director general, el consell de govern per majoria simple en pocs minuts el pot destituir. Per tant, ja queda molt clar com són aquestes coses.

Vaig expressar aquestes i altres dificultats, i, per tant, vaig dir que em semblava que valia la pena mantenir l'orientació política que la llei incloïa, però revisar seriosament els mecanismes de funcionament de la corporació. Perquè em semblava —em semblava— que aquesta segona part de la meva intervenció volia posar de manifest que creia que seria difícil la gestió de l'òrgan.

En aquest tema, no polític sinó de gestió, i va ser una mica una broma, vaig dir: «Del que sí que estic content és que...», i és una llàstima que després, *a posteriori*, del que sí que se m'ha fet cas és de canviar el nom. Però s'ha canviat el nom sense haver canviat, eh? O sigui que em vaig fer una mica..., potser sense mèrit, però em vaig fer una mica pare intel·lectual del nom, perquè era veritat que ho havia proposat quan em van elegir com a director general.

Fora de la sala, aquí a fora, a dintre no em vaig atrevir a dir-ho, però fora de la sala, a un periodista que

m'ho va preguntar, li vaig dir dues coses que ara les he recordat i que les faig constar. Una, vaig dir: «Amb aquesta llei, la “corpo” serà ingovernable.» Era una manera una mica radical de dir tot això altre que acabo de dir. I en vaig dir una segona, que era molt més personal, dic: «I, a més, si s'aprova aquesta llei, com que el procés de nomenament del proper director general passa per unes candidatures i un concurs» —dic—, «jo no tornaré a presentar la meva candidatura a ser director general, perquè em sembla que seria ficar-me a un lloc que ja acabo de dir que no..., que em sembla que serà molt complicat.»

Tornant, i acabant aquesta etapa o aquesta part de compareixença, mirant enrere, no em va estranyar gens que les dues persones que van ocupar aquests dos càrrecs, un dels quals està aquí al costat..., que cap de les dues persones hagi acabat el seu mandat, eh? I em sembla que és una certa confirmació d'aquestes dificultats que jo preveia en aquell moment.

Respecte al que vostès em demanen avui, vinc a dir-los exactament el contrari del que vaig dir fa quatre anys; així de clar. Aquest projecte de modificació de la llei té una part de tipus organitzatiu amb la qual, amb algunes excepcions, jo expresso la meva conformitat, eh? Perquè va en la línia de tot això que deia: aclarir molt, simplificar els òrgans, fer-los més petits, treure la contradicció entre president i director general... Per tant, jo crec que les modificacions que hi han en aquest projecte de llei ajuden a fer desaparèixer força de les dificultats de gestió que hi han hagut en la corporació amb la llei que encara està vigent. Per tant, no hi entraré gaire, podem parlar-ne, si ho volen vostès, però d'una forma general a mi em sembla bo l'intent de simplificació, que a part de millorar l'eficiència, reduir la despesa, que això en el cas concret dels òrgans aquests és una mica la xocolata del lloro, però va en aquesta direcció; però sobretot em sembla bé no perquè estalviï molt sinó perquè millora el sistema de gestió. I, en canvi, i també vull ser molt clar, aquesta modificació que es proposa millora això però mata la intenció política de la llei vigent. És a dir, és la regovernamentalització de la corporació, clarament.

La forma com s'està fent o com s'està proposant tot això, amb els equilibris de les majories i les minories, amb el nombre d'això, amb els vots..., amb els vots... Hi ha algunes coses..., en això potser em contradic amb l'anterior, però jo no acabo de veure clar per què serveix el vot de qualitat d'un president en un òrgan amb un nombre de membres senars. Vull dir, no sé per què serveix. El vot de qualitat és quan un òrgan té un nombre parell de membres; però si són senars, no hi haurà mai... Però, bé, vull dir, això és un pur detall, que llegint la llei vaig pensar: «Això no sé qui és que ho ha pensat, perquè no té gaire sentit, no?»

Però què vull dir amb això? Que tinc la sensació que amb una voluntat de resoldre uns problemes de tipus estructural, de gestió, d'organització, el que s'està, a més, aconseguint —i jo crec que suposo que si s'està aconseguint és perquè s'està buscant— és una regovernamentalització de la corporació. I, per tant, de la mateixa manera que vaig expressar la meua idea i el meu recolzament total fa quatre anys a la llei en aquest

sentit polític, ara expresso clarament les meves discrepàncies i crido l'atenció sobre..., faig un cop d'atenció de dir: «Diguem-ho clar –diguem-ho clar.» Simplificarem la «corpo», la farem una mica més àgil i eficaç en el seu funcionament, però la tornem a posar absolutament, com havia estat anteriorment, en mans del govern de torn, sigui quin sigui. I a mi m'és igual que sigui un com un altre. Jo em penso que, molt en la línia del que han dit l'Albert Sáez i el Joan Manuel Tresserras, jo crec que un dels grans avantatges que començava a tenir la corporació era precisament aquesta clara assignació com a mitjans públics al servei del país més que no pas al servei del Govern, eh? I amb aquestes modificacions, vull dir, això fa un pas enrere molt important.

Hi ha un element, a més, que voldria afegir, i després un comentari, per separat. Aquest element que vull afegir és que aquesta regovernamentalització per part de la llei de la corporació podria quedar una mica mitigada si es donés més importància i més independència al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que podria actuar una mica més com a, diguem-ne, regulador, vigilador, compensador, per evitar una desviació excessivament progovernamental de la corporació. Però resulta que la llei amb el CAC fa exactament el mateix, és a dir que no només es proposa modificar la llei de cara a regovernamentalitzar la corporació, sinó també a regovernamentalitzar d'una manera total el CAC, amb la qual cosa una cosa se suma a l'altra, i jo crec que és un error tant una cosa com l'altra.

Finalment, voldria comentar un tema que ha sortit molt poc en les compareixences, en les dues intervencions anteriors, i que per això vull ara dedicar-hi dos minuts, que és el tema del finançament, perquè va molt lligat amb això que acabo de dir. A veure, el finançament de les televisions, de totes, públiques i privades, en aquest moment està en una situació crítica – està en una situació crítica. Per què? Per una raó molt simple, l'origen de la qual és un pecat original, que és la gratuïtat de la televisió. És a dir, ens trobem amb un sector, el de l'audiovisual, que neix amb un pecat original, que és que uns produeixen, uns consumeixen, i és un consumidor que no paga. Per què? Perquè els ingressos vénen d'un tercer element. Aquest problema de la gratuïtat, cosa que, per exemple, ens trobarem igual en els propers anys amb internet..., jo crec que aquest pecat original no ens el traurem de sobre mentre no traiem d'una vegada aquest concepte de la gratuïtat. Les coses no són gratuïtes, una altra cosa és... I, en canvi, hi ha la consciència que són gratuïtes.

Aquesta gratuïtat fa que el consumidor no paga, el productor necessita produir i emetre –i això té un cost, un cost important–, i hi ha un tercer element, o dos elements externs, que són la publicitat i les subvencions públiques, les assignacions públiques –no m'ha agradat mai dir-ne subvenció perquè no és una subvenció, és una assignació a un servei–, que són les que financen tot això. Durant els propers anys, tant la publicitat com les assignacions públiques es reduiran o, com a mínim, no augmentaran. La publicitat, perquè una part de la publicitat anirà a nous mitjans i, per tant, se n'anirà, d'aquesta àrea, i les assignacions

públiques, perquè les estretors en els pressupostos públics que veiem en aquest moment no són conjunturals sinó que són estructurals, i, per tant, duraran.

Per tant, la perspectiva és una perspectiva de reducció dels ingressos –de reducció dels ingressos–, i, en canvi, hem comès... –i ara ja parlo molt a nivell espanyol, perquè això que acabo de dir val per a tot Europa, però ara a nivell espanyol i català–, hem comès l'enorme error que, al passar de la televisió analògica a la televisió digital, la possibilitat tècnica que l'ample de banda que teníem permetés per allà on passava un canal passar-ne quatre, concedir..., a cada un dels que tenien l'ample de banda per un canal, concedir-li quatre canals.

Jo em vaig trobar com a director general davant de la perspectiva que em van dir..., jo tenia concedits dos canals, i em van dir: «Doncs ara en tens vuit.» Jo vaig dir: «Que us esteu tornant bojós? Què haig de fer jo amb vuit canals? Què haig de fer jo amb vuit canals?» Llavors, això els ha passat a tots els operadors de televisió. I, per tant, en aquest moment, quan a casa de nosaltres, en obert, rebíem fa deu anys sis, set canals de televisió gratuïts, ara en rebem quaranta, la qual cosa vol dir que el nombre d'hores d'emissió s'ha multiplicat per deu –perdó, s'ha multiplicat per set, o per vuit, una cosa així. I el nombre d'hores d'emissió vol dir, doncs, que s'ha d'omplir de continguts. I els ingressos no han augmentat, sinó que jo crec que disminuiran. Per tant, és una perspectiva d'allò més preocupant que ens puguem imaginar. Quina solució té en aquests moments? Perquè la solució, evidentment, seria reduir el nombre de canals, eh? Jo inclús vaig..., un dia, amb un cert acudit, amb una certa broma, li vaig proposar al que era en aquell moment el ministre responsable d'això, li vaig dir: «Per què en comptes de fer un concurs d'atorgar llicències no fas un concurs pagant perquè et tornin llicències?» De devolució de llicències, eh? Bé, això evidentment era una mica un acudit, però és que el que em sembla que s'hauria d'haver fet. Això no es va fer i, per tant, ara estem aquí.

En el cas concret de les televisions públiques, i amb això acabo –en el cas concret de les televisions públiques–, per mi es produirà, i ja s'està produint, una paradoxa important, i és que la televisió pública té una doble finalitat. Una, que és la que es predica. I és una televisió que perquè és pública sigui rigorosa amb la informació, sigui plural en l'opinió, tingui uns informatius i una programació de més qualitat que la que donen les privades..., en fi, tota una sèrie de raons; i llavors això és una televisió al servei del país. Però moltes televisions públiques tenen una segona finalitat, que és una televisió no al servei del país sinó al servei del Govern, que no es diu tant, però que passa.

I llavors la paradoxa és la següent: durant els propers anys, amb les estretors en els pressupostos públics, com més bona sigui la televisió pública, des del meu punt de vista, menys interès tindran els governs de seguir-la mantenint i de dedicar-hi diners. És a dir que es dona la contradicció que ja hem vist en altres àrees d'Espanya –doncs, no cal citar comunitats autònomes concretes, eh?–, però ja hem vist que els governs que tenen més interès a mantenir segons quines televisi-

ons són aquells que en fan un ús descarat des d'un punt de vista partidista. Jo crec, i ho he dit moltes vegades, que el cas de la televisió pública de Catalunya, o de la ràdio pública de Catalunya, no..., estava bastant lluny d'això, però em sabia molt de greu que l'interès dels governs de Catalunya que hi pugui haver a mantenir un finançament públic de la televisió estigués condicionat que servís més als propis interessos del Govern que no pas els interessos del país.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que voldria no pensar que aquesta regovernamentalització que la llei o que aquesta modificació de la llei posa davant nostre no estigui, a més, pensada en aquest sentit de dir: «Bé, com que haurem de seguir pagant, doncs, almenys traguem-ne més profit des d'un punt de vista governamental.» Jo crec que això seria un error –jo crec que això seria un error–, i, per tant, president, ho acabo dient molt clarament: la simplificació, el desig de simplificació de la gestió, el recolzo plenament; el model concret que s'ha fet servir és un model..., que jo crec que n'hi han molts de diferents –n'hi ha molts de diferents–, i és un que sota l'aparença de la simplificació el que fa és la regovernamentalització. Jo, això, li he de dir que em sembla equivocat.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Majó. Haig de dir que en aquest cas hem sobrepassat, hem exhaurit tots els temps. El que passa és que aquesta Mesa ha considerat que precisament les compareixences es fan per sentir aquestes reflexions, i hem considerat avinent donar-li més marge, eh?

Joan Majó Cruzate

Li ho agraeixo molt i demano disculpes.

El vicepresident

No, el que sí que demanaria, vejam, és que fóssim una mica més ponderats, més que res perquè tenim ja una agenda que començaran a arribar més persones i... Però, bé, en tot cas, moltes gràcies per les reflexions.

Compareixença

de Rafael Jorba, exconseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00157/09)

I passàriem la paraula al senyor Rafel Jorba, exconseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Gràcies.

Rafael Jorba i Castellví (exconseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar la meva intervenció agra-

int-los aquesta invitació; dir-los, i no és retòric, que és per mi un honor i un privilegi sempre comparèixer davant d'aquest Parlament. Ho vaig fer en la meua condició de membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i avui se'm demana com a exmembre del consell que doni el meu parer sobre el projecte de llei de modificació de diverses lleis del sector audiovisual, concretament tres. Per mor del respecte als deu minuts llegiré la meua intervenció i la posaré també a disposició dels serveis del Parlament, perquè el que volia dir crec que aporta coses noves en algun aspecte a allò que ha estat dit i no reiteraré..., no en reiteraré d'altres.

Dic, val a dir la veritat que, bo i reflexionant sobre el sentit d'aquesta compareixença, vaig canviar-ne parcialment el guió. Havia fet un treball de lectura comparada, i a voltes crítica, del projecte amb relació a les tres lleis de referència. Tanmateix, crec que no em pertoca dir-los a vostès com han de desfer, fer o esmenar les lleis de referència. El poder legislatiu en el sistema democràtic d'equilibri de poders n'és el prevalent. No cauré, doncs, en el parany de fer la feina que no em pertoca. Oimés quan, com a periodista, vull repetir allò que dic sovint fora d'aquesta cambra: els periodistes no som ni polítics ni jutges ni fiscals. No em correspon fixar l'agenda política del país ni actuar com un *star system* investit d'un plus de legitimitat que no tenim.

La legitimitat política la tenen vostès, tota. Ho repetixo: no em pertoca, per tant, entrar a analitzar la lletra petita del projecte que estan endegant. Els posaré un exemple que ja ha estat referit, perquè s'entengui el sentit de la meua reflexió. El projecte proposa ara que el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals redueixi els seus membres de dotze a cinc. La ponència d'aquest Parlament, que va preparar la Llei 11/2007, de 12 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, havia previst inicialment la xifra de cinc consellers. En la seva tramitació es va passar de cinc a set, de set a dotze; ara es rebaixa de dotze a cinc, perfecte. «Dòmino», que deien al meu poble, eh?

Sí que em pertoca, per contra, parlar dels intangibles de les lleis de referència, és a dir, d'aquells principis rectoris que parteixen de la consideració, almenys de la meua consideració, de la comunicació audiovisual com a servei públic, amb independència de la titularitat dels mitjans per tal d'assegurar el pluralisme intern i extern del conjunt del sistema, condició *sine qua non* per garantir la convivència i la cohesió socials.

La meua experiència de conseller ponent de pluralisme del Consell de l'Audiovisual de Catalunya em va fer adonar-me d'allò que serveix..., que allò que serveix per mesurar la qualitat de la informació, allò que els britànics en diuen «accuracy», els francesos «hòneteté», i a casa nostra «veracitat»... –m'agraden més els termes britànic i francès, eh?, l'*accuracy* i l'*hòneteté*, que la veracitat, que és una discussió més filosòfica–, allò que serveix per mesurar la qualitat de la informació, fins i tot la veracitat, del meu punt de vista, allò més objectiu és el pluralisme; o, millor dit, els pluralismes en tots els àmbits. La promoció del

pluralisme no és una tasca *per se*, és un instrument de participació cívica, de foment de la cohesió social, d'integració i de respecte mutu.

Per això vaig treballar a fons amb diputats i diputades de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, per tal de poder avançar en l'anàlisi qualitativa en els estudis mensuals de pluralisme polític. Per això vàrem promoure, amb els serveis tècnics del consell, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya... –per cert, obro un parèntesi: els serveis tècnics del CAC són el cervell d'obra del consell, i cal preservar-los. Els consellers passem, eh?, podem ser dotze o podem ser cinc; però els serveis tècnics, que han de ser reclutats des de l'excel·lència i des de la meritocràcia que es desprèn d'una administració pública són el cervell d'obra del consell. Bé, per això, ho repeteixo, vàrem treballar amb els serveis tècnics del consell per preservar els altres pluralismes, estudis trimestrals d'altres pluralismes. El pluralisme territorial, ens vam adonar que hi ha una doble paralització de les comarques petites i els petits municipis de Catalunya: paralització quantitativa –surten menys– i qualitativa. Quan surten, surten, allò..., per inundacions o incendis, o fets diversos.

Per això vàrem treballar per al pluralisme de gènere, que és present transversalment a tots els informes, i vàrem fer una compareixença específica en aquest Parlament. Per això vàrem treballar per al pluralisme social; vàrem analitzar la presència dels joves, que també està paralitzada en la informació, de la immigració. Per això vàrem treballar un altre aspecte, que és el pluralisme esportiu, tant en la vessant territorial com en la diversitat d'esports. També hi ha un desequilibri important en tres aspectes del pluralisme esportiu, per exemple, ho dic perquè se'n parla poc, però és en el territori, en la diversitat esportiva i de gènere –i de gènere. És a dir, l'esport femení té una infrarepresentació.

I per això vàrem treballar en un altre aspecte, que és el pluralisme religiós, amb unes jornades amb l'ajut econòmic de la Universitat Autònoma de Barcelona i del malaguanyat professor Àlex Seglers.

Per què? Perquè, tot comptat i debatut, el respecte al pluralisme és..., en totes les seves dimensions, esdevé una necessitat del conjunt del sistema audiovisual i una missió específica del servei públic.

Obro només un petit parèntesi, perquè aquesta feina la fa el CAC. Vostès poden fer allò que creguin convenient, però vull recordar que estatutàriament el CAC és l'autoritat reguladora independent en l'àmbit de la comunicació audiovisual pública i privada. Dintre d'aquest parèntesi, em pregunto només si la seva independència no es pot veure afectada pel cessament anticipat dels seus membres que preveu la disposició addicional primera I del projecte.

La reducció dels membres del CAC, com ja he dit, pel que fa als consellers del CEMA, és una opció facultativa d'aquesta cambra que es pot compartir, oimés en l'actual context de crisi econòmica. Tanmateix, la qüestió que es ventila és una altra. Primera, el cessament anticipat de tots els membres del consell quan existeixen altres alternatives, especialment si tenim

present que el mes de juny de l'any que ve ja quedaria, aquest organisme, amb el nombre reduït de consellers, si no es produís anomenant els consellers. Segon, la reducció del nombre de grups parlamentaris que han de proposar els candidats; de tres es passa a dos. Tercer, la reducció de la majoria necessària per a l'elecció en el mateix Ple, només amb una segona convocatòria. I quart, la no-introducció de cap exigència per tal de reforçar el procediment de designació dels consellers o conselleres, per tal d'evitar les crítiques de *lottizzazione* –i se n'ha parlat abans– i de quotes de partit, i per tal d'incrementar les condicions per garantir la professionalitat de tots i cadascun dels seus membres.

Jo crec que la llei té un problema –la vella, eh?, ja–, perquè parla de professionals de reconegut prestigi en el sector audiovisual. Jo crec que és un error, jo penso que han de ser professionals de reconegut prestigi. Si el CAC, que ara està integrat majoritàriament per polítics, i per això es parla de *lottizzazione* o de quotes de partit, estigués integrat només per periodistes, també seria un error; seria un col·legi de periodistes, no seria un consell de l'audiovisual. Jo crec que el CAC funciona bé quan hi ha una diversitat professional de procedències que enriqueix –i ho sap bé el conseller Tresserras, que vàrem tenir l'oportunitat de compartir-ho–, que enriqueix el resultat d'aquest consell. És a dir, des del punt de vista d'un periodista al punt de vista d'un professional del dret de la filosofia, de la ciència política, de les telecomunicacions, etcètera. Això enriqueix el resultat del consell.

Perquè la pregunta que cal fer-se és la següent: un canvi de govern o de majories parlamentàries és causa suficient per revocar anticipadament el mandat dels membres d'una autoritat de regulació independent?

Tanco el parèntesi del CAC, i torno a la qüestió que més em preocupa. Més enllà de la promoció del pluralisme, la Llei catalana de la comunicació audiovisual no només atribueix aquesta missió específica al servei públic, és a dir a la corporació catalana, sinó també –obro guions– «a la promoció activa a la convivència cívica, al desenvolupament plural i harmònic de la societat, al reconeixement i respecte de les diverses opcions i manifestacions polítiques, socials, lingüístiques, culturals i religioses presents al territori de Catalunya». «En aquest context» –diu la llei– «és necessari l'ús de tots els llenguatges, formats i discursos que dins el respecte i l'atenció a la diversitat i al pluralisme, permetin el diàleg, la comprensió i la cohesió entre les diverses opcions i les diverses àrees del territori de Catalunya.»

La lectura d'aquests preceptes permet entreveure la tasca que tenim per endavant, i sobretot –i sobretot, i sobretot– el paper que ha de tenir una televisió pública –el paper que ha de tenir una televisió pública. A hores d'ara vivim arreu, o veiem arreu, com els mitjans de comunicació es converteixen en allò que alguns experts, com, per exemple, Michel Lacroix, ha anomenat «catedrals emocionals», catedrals emocionals, bastides amb una argamassa d'espectacularització de la informació i de culte a l'emoció. Es tracta d'un fenomen que amara tota la informació i tots els formats. Tot es vol immediat, simple, emotiu i espec-

tacular. Paradoxalment, aquesta simplificació dels formats no es correspon amb el repte que afronta la societat del segle XXI, és a dir, administrar millor la diversitat i la complexitat. Són els riscos de les noves catedrals emocionals, i els mitjans de comunicació de masses en són els nous arquitectes.

En aquest context, la crisi socioeconòmica desferma arreu d'Europa, també a Catalunya i al conjunt d'Espanya, les pors i tics atàvics, els populismes, l'augment de la demagògia i de la xenofòbia. Els grans mitjans de comunicació de masses tenen també la seva quota de responsabilitat en aquest fenomen de criminalització de l'altre. Ho explico a bastament en un llibre que vaig publicar el mes de maig, i del qual..., ho faig per escrit.

Conclusió –conclusió. El missatge que vull transmetre és que la crisi econòmica no pot ser el pretext per afeblir els mitjans audiovisuals públics de la seva competència, ans al contrari; aquests mitjans audiovisuals públics han de ser els dics de contenció, han de ser els dics de contenció de l'onada neopopulista per tal de fer prevaldre una informació i un entreteniment de qualitat i preservar la cohesió social. No sé si falten o sobren canals a la Televisió de Catalunya. Els pertoca a vostès, per mitjà del contracte programa, fixar l'abast de l'encàrrec, fixar l'abast de l'encàrrec, fixar l'abast de l'encàrrec de serveis que fan a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Però sí que sé, per exemple, que la Llei de comunicació audiovisual diu que la missió de servei públic definida en l'article 26.3.c –és a dir, la difusió de l'activitat del Parlament, dels grups parlamentaris, de les organitzacions polítiques i socials i dels agents socials de Catalunya– s'ha de dur a terme mitjançant un canal digital múltiple que ha de garantir l'accés a l'espai públic de comunicació dels grups socials, culturals i polítics significatius. És a dir, tenim molts canals –no sé els que han de tenir–, però sí que sé que n'hi ha un que preveu la llei que encara no existeix, que seria aquest canal del qual parla, concreta la missió de servei públic de l'article 26.3.c, de la Llei de la comunicació audiovisual, i que estableix l'article 26.4, ho repeteixo, per tal de garantir l'accés a l'espai públic de comunicació dels grups socials, culturals i polítics significatius.

Dit ras i curt, un sistema audiovisual públic de qualitat és avui un dels pilars de la cohesió de la convivència i de la civilitat –acabo–, perquè fins ara, senyores i senyors diputats i diputades, s'havia dit, i continua sent cert, que sense una premsa i uns mitjans de comunicació lliures no hi ha democràcia, ho senten cada dia. Però és hora de proclamar que amb una premsa i uns mitjans de comunicació lliures però sense una ciutadania activa, tampoc no hi haurà una democràcia plena, o si més no la seva qualitat se'n veurà malmesa. I un sistema audiovisual públic de qualitat és un element clau d'aquesta equació.

Moltes gràcies, resto a la seva disposició.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Majó. Passaríem ara..., obriríem el torn als grups parlamentaris, començant pel

Grup Parlamentari Socialista, a càrrec del senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Siguin les primeres paraules per agrair, com és lògic, a tots vostès les seves intervencions, que segurament seran molt tingudes en compte, perquè hem anat potser un pas més enllà del que són propostes, i vostès ens han induït a reflexionar sobre molts temes que em semblen importants. Crec que en totes les intervencions, absolutament totes, a més a més de dir propostes concretes, ens han fet vostès pensar en el paper dels mitjans de comunicació, en l'economia..., en tot un seguit de qüestions que van més enllà del que és un fet estrictament puntual de modificació d'uns articles d'unes lleis. I em sembla que això és d'agrair per unes persones que ara els podem fer unes preguntes, que no tenim el temps que han tingut vostès d'exposició, però que sí que creiem que ens serà molt útil.

Jo els volia..., el senyor Tresserras, el senyor Majó i tots vostès ens han parlat una miqueta de la gènesi de tot el que ha estat aquest procés de construcció, d'arquitectura d'un model audiovisual català. I jo els hi voldria fer esment d'una cosa que els hem anat dient als altres compareixents que hi ha hagut. Això ho vam fer a partir de l'any 99, amb consens, amb molt de consens. I vostès mateixos han explicat i han vist com algunes lleis s'havien anat modificant intentant que el consens no es trenqués. I aquest cop, i en aquesta circumstància i en aquest moment s'ha trencat aquest consens. Per què? Perquè hi havien acords que qualsevol modificació de les lleis audiovisuals havia de fer-se, encara que fos un mètode més lent, de forma consensuada, discutida i compartida per tots els grups parlamentaris. I ara el que ens hem trobat és una proposta que ve directament del Govern, que trenca la dinàmica que ha estat tradicional durant deu anys, d'aquest tipus de discussions al voltant dels mitjans audiovisuals.

Això ens ha fet sospitar; sospitar del mètode, però sospitar també de les intencions. I ens ha fet sospitar, entre d'altres coses, perquè el que podia tenir l'aparença d'una certa austeritat des del punt de vista econòmic, que ho podem compartir –podem compartir la necessitat d'austeritat, de simplificació, d'eficàcia, etcètera–, podem sospitar que amaga algun altre tipus d'intenció: d'intenció de concentració de poder, d'intenció de concentració de les decisions, d'intenció de governamentalitzar, com alguns de vostès han dit, el que són els mitjans de la corporació catalana i, fins i tot, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I aquest és el nostre senyal d'alarma, que els hem anat explicant de diferent manera als diferents intervinents que han vingut aquí, perquè els afectava a ells d'una manera o d'una altra amb relació a això que discutim, però que vostès, que són persones que, a més de fer propostes, pensen sobre la proposta i elaboren una certa teoria sobre la proposta, voldríem que també la sabessin.

Hi ha un tema que ens sembla cabdal –i després, si m'ho permeten, els faré un parell o tres de pregun-

tes-, i s'ha apuntat aquí també. Sembla que hi ha com un trencament de les regles del joc, ja no sols pel mètode de confecció, sinó, com s'explicava ara, fa un moment, pel mètode emprat per modificar, per exemple, la composició del CAC. Sembla com si l'àrbitre amb què fins ara ens havíem dotat perquè no tingués una temporalitat que fos exactament la mateixa que els cicles electorals ens el carreguem en el moment que arriba un altre govern i que proposa una modificació d'una llei que va ser creada i pensada perquè no es pogués fer precisament això, perquè no es pogués canviar arbitràriament els membres d'un àrbitre, que és el cas del Consell Audiovisual de Catalunya. Ens trobem que amb aquesta llei, amb vint-i-sis articles, se'ns concentra el poder i se'ns canvien les regles del joc. I per això ens alarmem, i per això volem que persones com vostès, que tenen molt de criteri i que tenen influència cada cop que parlen d'aquests temes, doncs, comparteixin..., o volem compartir amb vostès aquesta sensació.

Dit això, jo voldria fer-los..., dir-los també que això ens sembla que posa en perill el que moltes vegades hem parlat de la qualitat democràtica. Creiem que és un atemptat a la qualitat democràtica que hem anat construint tots, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra i els professionals, també, al llarg dels anys. Ens sembla, doncs, un tret a la línia de flotació del que pot ser la qualitat democràtica del país. Tenint en compte, com els he dit, eh?, que compartim exactament i profundament els desigs de simplificació, d'austeritat, etcètera.

Jo els volia fer unes preguntes molt específiques, perquè ja saben que el nostre temps és més escadusser. S'ha parlat molt, i anteriors compareixents també ens ho han dit, d'incrementar l'exigència de les persones que han d'accedir als organismes de què parlem avui aquí. Jo els volia preguntar si vostès tenen alguna idea, o ens poden proposar o suggerir alguna qüestió, de com garantir la tria. Com podríem garantir la tria d'aquestes persones? Quin mètode podríem fer servir perquè les persones que accedissin aquí estiguessin al més lluny possible de la governamentalització i al més a prop possible de l'ideal, de la idoneïtat del que va ser el preàmbul d'aquelles lleis audiovisuals que hem anat confeccionant al llarg d'aquests anys? Mètode: concursal, no, forma electiva, qui ens ho proposa, com...? Evidentment, sempre voldrem preservar que el Parlament de Catalunya, com a òrgan representatiu del poble, doncs, pugui dir-hi la seva, evidentment; però ens semblaria important com garantir la tria, quin mètode, per on es podria?

Segona pregunta. Vostès perceben en això un perill d'involució, en el que fa als mitjans de comunicació públics? Fins on ens pot portar aquest perill d'involució, si és que existeix? Vostès perceben el perill d'un desmantellament del que en podem dir el servei públic de ràdio i televisió, d'audiovisual, en mans de privats o de no privats, d'afebliment del servei públic, també al voltant d'algunes de les reflexions que ens han fet vostès aquí? Creuen que estem davant d'un canvi de model? O que es pot apuntar un canvi de model en aquest sentit?

I poca cosa més. Agrair-los de nou... M'agradaria tenir més temps per poder comentar amb vostès aquestes qüestions, però cinc minuts donen per al que donen, i jo penso que tant les preguntes com la densitat del que vostès ens han dit i els propers intervinents podrem anar arrodonint una miqueta per treure'n llum i poder fer les esmenes que considerem o que considerin els grups parlamentaris oportunes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Me reincorporo jo personalment, perquè estava a la Comissió d'Ensenyament. Ara donaria la paraula al portaveu del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Moltes gràcies, senyora presidenta. Començar per agrair les compareixences i les intervencions, i també expressar d'alguna manera el plaer de retrobar-los, a tots vostès, en seu parlamentària amb aquestes condicions diferents també de cadascun de vostès, i escoltar les seves aportacions al respecte, diria, del món audiovisual en general, però en concret respecte d'aquesta modificació legislativa que ara es planteja.

Jo formularé unes preguntes concretes. Algunes aniran per parelles, perquè, doncs, tenim dues persones que vénen de la..., que han estat a la corporació, i dos persones més que han estat al Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I, per tant, hi haurà una pregunta que anirà per parelles, i una reflexió final adreçada al senyor Majó perquè ens il·lustri també una mica sobre la seva visió de futur.

El senyor Tresserras ens ha plantejat la possibilitat que hi hagi..., que hi hagués una major implicació del CAC en el nomenament del consell de govern, no?, que era una de les premisses inicials de la llei quan estava entre bastidors, que finalment no va acabar de reeixir en el seu moment, però que nosaltres, particularment, li veiem un risc. Ho dèiem en aquell moment i li ho comentem ara, desconec ara la seva opinió i si vostè s'ho ha plantejat. El risc que, tenint el CAC les funcions que té, la majoria de les quals són precisament de control sobre la corporació, de control de continguts bàsicament, però, per tant, de control d'allò que fa el consell de govern respecte al que és la programació i respecte al que són els continguts de la televisió pública..., si el fet que el CAC tingui la major responsabilitat sobre el seu nomenament no implicaria que hi hagués una certa dificultat després per fer efectiu el control sobre aquelles persones que han estat proposades pel mateix organisme per exercir aquests càrrecs, no? Aquesta seria una primera qüestió.

Una segona qüestió..., també al senyor Tresserras, però també hi afegeixo el senyor Jorba, no?, perquè és fonamentalment sobre el Consell de l'Audiovisual. Crec que tothom dóna per descomptada la independència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i, per una altra banda, tothom dóna bastant per feta

la governamentalització o la regovernamentalització de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que pretén aquesta llei. Que, per cert, dit sigui de pas, aquesta regovernamentalització no comença ara amb aquest projecte de llei, va començar, com molt bé deia el senyor Sáez, després de la seva dimissió i amb la imperiosa necessitat per part del Govern de nomenar un determinat director general, no? Per tant, la regovernamentalització va començar en aquell moment. Però és dona una circumstància en aquestes dues entitats que volem que siguin el màxim d'independents possible, i és que precisament el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que es considera ja un organisme independent, és un president governamental, és un president nomenat pel Govern. Què els semblaria que aquest nomenament fos també a proposta o fos nomenat, en comptes de pel Govern, per part del Parlament? Reforçaria, això, la independència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya?

Al senyor Sáez i al senyor Majó. I ho dèiem també en unes altres compareixences ahir a última hora quan, doncs, bé, se'ns explicava l'experiència d'una televisió més petita, d'àmbit local, però important, com és Barcelona Televisió. I també ens ho explicava un exdirectiu de Televisió de Catalunya com era el senyor Ferrús, que apuntava la possibilitat que el model directiu de la corporació tornés, d'alguna manera, a la situació anterior a la llei. Em refereixo al model directiu de la corporació. És a dir, en comptes d'un òrgan col·legiat executiu com és actualment el consell de govern, ja sigui amb cinc, ja sigui amb set, ja sigui amb dotze membres, que hi hagi un president executiu, la figura que abans era la del director general; que hi hagi un consell d'administració, al qual no hi hauria d'haver dedicacions exclusives, que podrien ser també perfectament de nomenament a través del Parlament... Això també permetria..., seria una mesura d'austeritat: permetria reduir, doncs, el cost del model directiu. I en aquest sentit, si aquesta és la proposta, si creuen que certament el model que s'implanta en la llei del 2007 de consell de govern és un model que hauríem d'oblidar i per a l'eficàcia, per un costat, i per a l'austeritat, per un altre costat, convindria retornar, efectivament, a un model de consell d'administració.

Breument. Entenc i acceptem i comprenem la reflexió, també, que ens fa el senyor Sáez sobre el garbuix que suposa sotmetre a control parlamentari no només el president del consell de govern, sinó els membres del consell de govern, els directors generals, els directius de les cadenes, etcètera. Per tant, prenem nota d'aquest suggeriment en aquest sentit i ho reflexionarem per tal que si això pot contribuir a millorar la llei, doncs, també assumir-ho i fer-ho nostre.

I finalment una reflexió que, no els ho negaré, potser fa anys que tenia ganes de fer-li, al senyor Majó. Quan ell..., quan vostè era director general, i abans que es produís l'apagada analògica i l'encesa digital, en un determinat fòrum vostè va dir: «La televisió digital té els dies comptats.» I això li va provocar a vostè una gran polèmica, perquè tothom estava fent un gran esforç per desfer-se d'allò analògic –els ciutadans també, eh?– i de comprar que si el receptor digital, que si

canviar les antenes, que si canviar la televisió, etcètera. I jo crec que va ser criticat molt injustament perquè tenia vostè molta raó en aquella afirmació, en el sentit que els avenços tecnològics no només ens han permès passar de la televisió analògica a la televisió digital, no només ens han permès millorar l'explotació de l'espectre radioelèctric, com vostè citava, i per on passava un canal ara en passen quatre, sinó que els avenços tecnològics ens propicien un increment importantíssim de les finestres audiovisuals, de manera que la recepció de la televisió a través de l'espectre radioelèctric crec –no sé si és això el que vostè volia dir– que, efectivament, pot acabar tenint els dies comptats. I, per tant, això pot significar un canvi de paradigma en el món de la televisió i en el món audiovisual. I la pregunta concreta és: en aquest canvi de paradigma quin creu que pot ser, quin creu que ha de ser el paper de servei públic dels mitjans de comunicació públics.

Gràcies, senyora presidenta, per la generositat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Ara té la paraula la senyora Laia Ortiz, portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Bé, agrair-los, a tots vostès, la seva compareixença, que ha estat molt interessant, perquè jo crec que ens servirà no només en el tràmit d'aquesta llei, sinó també en la nostra feina pel que fa a vetllar per la qualitat dels serveis públics, perquè aquí han obert debats que, fins i tot, transcendeixen el debat d'aquesta llei. I sobretot els resulta molt rellevant la seva opinió pel que fa a la seva expertesa i conèixer la casa per dins.

En primer lloc, dir-los que des del nostre grup parlamentari sí que hem estat molt crítics amb el que es planteja en aquesta llei. Potser no tant per algunes modificacions que milloren, no?, com el tema de la simplificació, la direcció, per exemple, en el consell de govern de la corporació, sinó també pel procediment fet. I jo els agraeixo que també hagin esmentat com vam arribar a la legislació actual, perquè és rellevant. Són rellevants les millores actuals en els nostres mitjans públics; la millora en la qualitat, en la pluralitat, en la eficiència, no? i en les pròpies audiències. I, per tant, el reconeixement i prestigi dels mitjans públics a Catalunya formen part també d'aquell canvi de legislació, però sobretot d'un debat que va portar molt de temps, i, per tant, que no es va fer només des del Govern ni des del Parlament, sinó que va tenir aquesta amplitud de mires de comptar amb molts sectors.

Evidentment, i aquí s'han posat moltes qüestions, és molt perfectible. És a dir que cal millorar, i més quan un sistema s'aplica, doncs, es veuen quines són aquelles qüestions millorables i que es podrien esmenar. Però crec que és rellevant posar de manifest com va ser aquell procés per contrast amb com és l'actual. És a dir que en qüestió de poc temps, diguéssim, tra-

mitarem aquesta llei al Parlament en un procediment d'urgència, però sobretot perquè no s'ha fet el procés previ amb la resta del sector de quin és l'impacte que tindrà tot això. I, per tant, alertar també d'aquest perill de tocar un sistema que va costar molt de construir i que en poc temps, diguéssim, acabi canviat de dalt a baix.

Una qüestió, ja entrant una mica més en els temes. Vostès parlaven que en la legislació actual, la vigent, hi ha dificultats en la gestió diària i que potser no és el model, diguéssim, millor en el funcionament de la casa, en el cas de la Corporació Catalana de Mitjans. Sí que és veritat, però també han reconegut que hi ha hagut un salt qualitatiu en els mateixos mitjans. I aquí plantejaven una mica la dicotomia, no?, que el consens porta a un cercle viciós. Jo no sé si també porta a un cercle viciós trencar el consens i passar, diguéssim, que torni a estar, la corporació, al mig de la lluita no només política, sinó també en el bell mig de molts interessos que en la secció audiovisual s'hi juguen, no?, i, per tant, bé, com trobem aquest equilibri. M'agradaria que ho concretessin una mica més. Potser el consens té dificultats –evidentment la democràcia no és fàcil, ni la pluralitat–, podríem millorar-lo amb alguns instruments, però crec que trencar aquest consens, doncs, segur que és una involució i no una millora en aquest sentit.

M'agradaria que parlessin una mica..., perquè han parlat del consell de govern. Potser sí que no és el millor sistema. Nosaltres creiem que darrere d'aquest pretès objectiu, no?, que entenem que és més un pretext de simplificació o de racionalització de recursos hi haurien alternatives. Potser es podria anar a un consell de govern que fos no a dedicació exclusiva, i canviar una mica quin és el format i, per tant, també les qüestions de les retribucions. Aquesta seria una de les línies que ens agradaria saber-ne també la seva opinió.

No han comentat la qüestió del consell assessor de continguts. Ha estat útil? Funciona..., creuen, al seu parer, que funciona bé? Es podria reduir? Però com trobem l'equilibri perquè s'inclouï en diferents sectors també de la societat i mantingui aquesta diversitat?

I pel que fa a la corporació, i el que fa al consell de govern i al consell assessor, creuen que l'objectiu inicial de la llei, en tant que plantejaven un altre nombre, era un bon equilibri entre pluralitat i simplicitat dels organismes? Millor que el que es planteja ara, en aquesta modificació?

I una qüestió que tothom n'ha parlat, especialment ara, al final, i que al nostre grup és la que més ens preocupa, que és la refent al CAC, pel seu paper en tota la resta, no?, i a vetllar per la qualitat i també per la seva independència. Jo crec que aquí..., nosaltres creiem que això sí que significa una clara involució pel que fa a la qualitat democràtica en tot aquest sector, no només per la reducció de membres, que també, sinó perquè es treu una cosa que és fonamental si volem que un organisme sigui independent, que és la irrevocabilitat dels seus membres, i això desapareix de la llei. I, per tant, tindrem un organisme que ha de ser regulador de vetllar per la qualitat i pels continguts, i

també per controlar la resta de mitjans, doncs, que estarà sotmès també al Govern.

Per tant, i en aquest sentit, sí que m'agradaria saber..., que especificuessin una mica més els perills que ens podríem trobar aquí. I l'altre és algun mecanisme de millora en l'elecció: el paper del CAC en l'elecció dels membres del consell de govern, però també en la pròpia elecció, o les competències que demanen a les persones que han de tenir càrrecs en el CAC.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara passariem la paraula al portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, presidenta. Jo, igual que els companys, diputats i diputada, que m'han precedit en l'ús de la paraula, agrair la seua compareixença d'avui, perquè de les que hem tingut fins ara..., precisament per les responsabilitats que tots vostès havien ostentat en un passat immediat, li han donat molt, molt contingut, no? El brou que s'ha covat en aquesta comissió ha augmentat avui en la intensitat del seu sabor, per dir-ho d'una manera. Però és que, a més a més, jo crec que han estat valents, tots, a l'hora de donar, sense cap mena de complex i amb total correcció, la seua opinió sobre el que està a punt de passar.

Nosaltres la compartim, perquè, clar, vostès han fet una referència –ha començat el senyor Tresserras, però ho han anat seguint tots– de com s'havia gestionat tot el sistema audiovisual o tota l'arquitectura institucional del sistema audiovisual del nostre país, no?, fruit d'uns debats, unes reflexions, un consens polític, perquè això dels mitjans audiovisuals –i també ho han assenyalat– és molt llaminer des de molts punts de vista, no? I finalment, amb encerts i amb errors, arribem a una llei que ara es modifica –i sobre això també els voldria demanar la seua opinió– per procediment d'urgència, que va a tocar tres...

És a dir, la primera pregunta és: és adient el procediment d'urgència, està justificat el procediment d'urgència per a introduir la modificació d'aquesta llei? Hi guanyem alguna cosa amb el procediment d'urgència? Perquè nosaltres pensem sincerament que no, el procediment d'urgència que ha fet que les compareixences avui..., ella deia, la presidenta, que les han fet..., i el president suplent, les han fet molt còmodes, les compareixences. Però a mi em preocupava el fet d'anar amalgamant grups de persones aquí, perquè entre altres coses els arguments d'uns i altres a vegades es poden xafar, no?, i una compareixença individual... Compareixen tots junts perquè hi ha la justificació d'urgència; si no, haurien comparegut com es feia anteriorment, un a un, no?, vull dir, aquesta és la realitat.

Però el que els preguntava, no? És un mecanisme adequat aquest, el de modificar la llei? Perquè el senyor

Albert Sáez deia: «Quan el Parlament vol modificar una llei és que hi ha algun objectiu no acomplert, no?, i s'ha de revisar.» Hi estariem d'acord. En aquest cas aquest potser hauria set el procediment idoni, és a dir, començant des de..., seguint el mateix procediment que s'havia fet per l'altra forma, començar les modificacions de la llei de les coses que s'han detectat que no funcionaven. Però resulta que aquest no és..., no és el Parlament que vol modificar la llei. Home, és un grup parlamentari concret, que és el que dona suport al Govern, i és el Govern de la Generalitat de Catalunya que impulsa una modificació de tot el sistema, no?, de, com els deia, l'arquitectura institucional.

Nosaltres agraïm totes les referències que han fet, perquè és veritat que vostès ho han..., des d'òptiques diferents han anat assenyalant unes mancances que els que hem estat damunt d'aquest tema durant aquests anys també les hem detectat. Tinc temps, presidenta o...? (*Pausa.*) Llavors, la qüestió és que aquestes mancances que vostès han assenyalat queden totes tapades, que podien haver estat corregides fent un procediment previ que encara som a temps de fer si la majoria que dona suport al Govern m'escolta –encara som a temps de reconduir el sistema, el procediment. Però aquestes mancances queden totes emmascarades perquè sembla que hi ha una voluntat inequívoca d'executar les modificacions, executar-les en les línies que estan apuntades amb lleugeres variacions, per acabar provocant una espècie de regressió o d'involució.

El senyor Majó també ho ha assenyalat d'una forma molt concreta. També compartim el seu punt de vista, eh? Per això avui la intervenció no té disfuncions respecte al que vostès han assenyalat. Hem de canviar coses, s'han de modificar, ell en va alertar algunes també el moment en què va comparèixer l'altra vegada. I fixi's amb quina diferència: vostè va comparèixer l'altra vegada essent director general de la corporació, i el senyor Jorba va comparèixer essent membre en actiu del consell de l'audiovisual. Ara resulta que en les compareixences sol·licitades aquesta vegada ni el director general en actiu ni el president de la corporació en actiu ni el president del CAC en actiu han pogut comparèixer perquè s'ha considerat..., la majoria que dona suport al Govern ha considerat que no havien de comparèixer, la qual cosa també ens va sorprendre al seu dia. És a dir, això és el que ens fa patir pel que fa d'una manera de fer que hi havia fa uns quants anys a una manera de fer diferent que implica una intencionalitat política, no?

El cessament anticipat dels membres del CAC. També estem..., vull dir, els de la corporació estarien en el mateix nivell, eh?, però al CAC, com a entitat reguladora, encara és més greu aquesta qüestió. També coincidim amb vostès que la llei es pot tirar endavant, la reforma que sigui, però exhaurint els mandats reglamentaris, sense provocar aquest trencament, diguéssim, d'abast institucional que es provoca amb això, perquè en certa manera el que fa és posar-ho tot potes enlaire.

Una altra qüestió que els voldríem..., en aquest cas també és una pregunta, eh? Perquè és una pregun-

ta..., tenint en compte com va la reforma, que creiem que ens hem de cobrir una mica de cara al futur i saber l'opinió de gent experta com vostès sobre aquesta qüestió. Creuen que es pot externalitzar la xarxa del servei públic de comunicació d'un país? És una pregunta d'una..., sé que és complexa, eh? Però des del seu punt de vista es pot externalitzar el servei de comunicació pública, el servei de comunicació pública audiovisual d'un país? Aquesta seria una pregunta que també els fem, perquè ens preocupa el futur i perquè, primer, es comença la reforma en una línia i es pot acabar executant en una altra.

I també els agraïm les reflexions que han fet –i amb això acabo, presidenta– sobre la situació econòmico-financera de la corporació. Vostès, tots, han tingut..., que són coneixedors de les dades internes de la corporació, del nivell d'eficiència en la seua gestió. Diuen que sempre és millorable això. Això tots ho sabem, hi ha un moment determinat que sempre podem estirar un forat més o un trauc més, no?, però arriba un moment que ens ofeguem també i se'ns en va en certa manera la mà, no? I el que ens preocupa també és això. Vull dir, hi ha un servei públic de qualitat en aquest moment, forjat al llarg dels anys però en aquest moment està en una fase d'excel·lència pel servei que ofereix, i creiem que la seua compareixença avui aquí en el sentit que han posat les seues paraules suma les seues veus a d'altres veus que gradualment es van apuntant per corregir una determinada corrent dominant afavorida des de diversos àmbits, que era allò de dir: «La corporació és molt cara, tanquem canals, comparem la corporació amb un hospital...» Aquesta sèrie d'arguments que s'han fet moltes vegades donant dades falses sobre el nivell d'endeutament de l'empresa per en certa manera a avalar els arguments dels que volen empobrir o eliminar el sector públic del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el portaveu de Convergència i Unió, el senyor Santi Vila.

Santi Vila i Vicente

Sí, moltes gràcies, honorable presidenta. En primer lloc, agrair-los, com no podia ser d'una altra manera, la compareixença; agrair-los el rigor i la informació, la valoració que ens han donat, que evidentment passa, eh?, el que és estrictament el projecte de llei que ens aquests moments es tracta. Això jo crec que se'ls ha d'agrair, perquè vostès es podien haver cenyit estrictament a posicionar-se a l'entorn del projecte de llei, i jo crec que tots haurem pogut aprofitar-nos del coneixement i de l'expertesa que tenen amb relació a aquest sector.

D'entrada, una primera constatació, i és que, després d'aquest dia i mig de compareixences i després d'haver anat escoltant el posicionament dels diversos grups, jo crec que es constata que hi ha un amplíssim consens a l'entorn del model. I no només a l'entorn del

model, sinó a l'entorn de la constatació que això és la història d'un èxit i que poques institucions com la televisió i la ràdio públiques a Catalunya han fet tant per a la qualitat de la democràcia al nostre país, eh? I, per tant, aquest és un primer aspecte jo diria que angular, que, fins i tot, té molt més a veure amb l'interès que hi puguem donar, i veure, i reconèixer –i comparteixo perfectament l'accent que hi ha posat, senyor Tresserras– en el motor i el paper que juga com a tractor d'indústria cultural i el paper que juguen en aquests moments la televisió i la ràdio, sense cap mena de dubte. Però finalment, més enllà d'aquest paper econòmic que juga, més enllà del paper que pugui jugar, de compromís instructor o de compromís amb la llengua, segur que si alguna cosa és la que precisament reclama i exigeix la nostra absoluta intel·ligència tant com puguem és que som conscients que la televisió i la ràdio han jugat un paper angular en la qualitat de la democràcia al nostre país i l'hi han de continuar jugant.

Pensem sincerament que en la línia del que planteja el Govern, com a grup majoritari que li dóna suport, de fet, estem davant d'un projecte de llei que no necessàriament ha d'incorporar canvis substancials ni canvis conceptuals. Ja veuen vostès que aquí hi ha, per dir-ho així, al final, el que pot justificar la coincidència o la discrepància, el consens o l'aprovació o no d'aquesta llei, no?

Per nosaltres estem davant d'un projecte de llei que es justifica per criteris d'austeritat. Jo crec que el senyor Majó s'hi ha referit molt gràficament, ha dit: «Home, però si pot arribar a ser la xocolata del lloro.» Finalment el que resumim: és cert però no és menys cert que pensem que té un valor d'exemplaritat que en un context en què hem estat capaços que els treballadors tant de la ràdio com de la televisió es compromessin, per qüestions pressupostàries, a fer el mateix amb menys, doncs, també es comprèn que el Govern ens demani una reforma legislativa que pugui enviar aquest missatge d'austeritat.

Però no només es justifica per austeritat, també es justifica per una idea de major eficàcia, de major eficiència. Jo els agraeixo també la franquesa, senyor Sáez, amb què ens ha explicat la dificultat, eh?, que sovint trobàvem a no caure en una dinàmica de bloqueig o en una dinàmica..., en una perversió del valor del pluralisme, que sovint acaba sent un pretext perquè, en definitiva, la política hi apliqui un sistema de quotes, no?

Per tant, aquí hem detectat un problema des de l'origen, eh?, que malgrat que el consens en l'arquitectura legislativa que van bastir, doncs, hi és i hi ha estat. Doncs, ja en origen alguns pronosticaven que tindríem dificultats a eliminar dinàmiques de bloqueig i que, per tant, alguna cosa hauríem de fer per millorar-ne l'eficiència.

Bé, jo crec que és coincident, i els ho agraim i no ens pot passar desapercebut, que tots ens alerten de dir: «Home, doncs, segurament no té més transcendència que en siguin cinc, o que en siguin set, o que en siguin nou; sí que té transcendència si alguna d'aquestes decisions en pot lesionar, eh?, les garanties d'independència, no?» Jo crec que vostès..., crec haver entès perfectament el

que els preocupa. Que, per tant, diuen: «Escoltin, facin el que considerin més ben fet; es pot arribar a justificar l'aprimament, sense cap mena de dubte, però vigilin, eh?, amb la forma com proveeixen aquests càrrecs i vigilin com els garanteixen la independència.» Això és especialment sensible en el CAC, eh?

També un dels denominadors comuns dels compareixents, si més no en el món acadèmic i ara, al final d'aquest matí, doncs, amb vostès, és el paper que pot arribar a jugar el CAC, eh?, per minimitzar aquests possibles perills o riscos de governamentalització de la televisió i de la ràdio. Un CAC, doncs, que ha de jugar un paper regulador, però que és evident que també aquestes reformes hem d'acabar vigilant com s'acaben concretant.

Bé, aquí estem. Jo els voldria tornar a interpel·lar, de dir: «Home, quin paper hi veuen, en el CAC?» Realment el CAC està cridat a jugar un paper regulador important, però no només això, també juga un paper molt important i el mateix projecte de llei li reconeix aquest paper en la proposta de membres, al final, del consell de govern. Per tant, podem, tenim més recorregut aquí, a l'entorn de la millora del CAC. Com, vostès, s'ho imaginen?

I finalment jo voldria destacar que jo crec que hi haurà un aspecte, eh?, que hem de reconèixer que s'escapa al legislador, que és l'esperit amb què els partits polítics interpretaran la llei que aprovem, no? I ho dic amb tota la humilitat del món. És evident que aquí farem la feina que hem de fer i tant bé com sabrem, que haurem d'interpretar correctament el que ens exigeix el Govern, el Govern ens demana al Parlament que l'ajudem a aprovar un projecte d'austeritat, un projecte, finalment, que en millori l'eficàcia. Però, no?, doncs, és evident que en l'esperit a l'hora de designar les persones que n'han de formar part podem pervertir el que la llei acabi aprovant, no? Això no és fàcil de prevenir, no? I jo crec que vostès en algun moment..., no crec exagerar si dic que ho han patit, no?, i que, per tant, han format part d'aquesta dinàmica que sovint, doncs, ens perverteix el model.

Però sí que m'ha agradat també, crec que ha estat el senyor Jorba qui s'hi ha referit, el que sovint, doncs, darrere la definició de pluralisme pensem que només hi ha un problema de pluralisme polític i, per tant, ho associem a quotes polítiques, jo crec que el pluralisme és molt més que això. No, i ara aquí els parlo també, fins i tot, com alcalde del territori, eh?, com alcalde de Figueres. I és evident que quan parlem de pluralisme podríem parlar de la geografia, podríem parlar de l'edat, eh?, podríem parlar, en definitiva, de les minories i de qui exerceix l'objecte d'interès, no? I aquí segurament si ens poséssim només en mans dels professionals tampoc ho corregiríem això, eh?, perquè l'agenda de preocupacions dels professionals, doncs, sovint té altres biaixos, no?, que no són els que tenim des de la política.

Bé, jo, en tot cas, acabo com he començat, agraint-los de veritat la compareixença. Crec que tindrà molt d'interès, crec que no ens passa desapercebut que tenim un tema delicadíssim a sobre la taula, perquè s'hi

juga la qualitat del nostre sistema democràtic. Per tant, moltes gràcies i escoltarem les seves segones intervencions.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara passàrem al torn de resposta de tots vostès. Primer té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras.

Joan Manuel Tresserras i Gaju

Bé, moltes gràcies. Són moltes coses, procuraré ser una mica telegràfic, però intentar donar una mica de resposta a tot.

El senyor Joan Ferran parlava del consens trencat. Jo penso que sí que caldria fer un esforç per mantenir el consens en aquest procés en què ara estan immersos, de trobar la manera d'obtenir aquest consens, si fos possible. Perquè tinc la impressió que..., i això val per a algunes de les respostes posteriors, és dir, en aquests moments el grau de descrèdit del sistema polític és tan gran que o hi ha un procés de refundació democràtica i rearmament democràtic que sigui molt visible de cara a la ciutadania, o si no, no ens en sortirem. Aleshores o s'envien senyals..., i aquests senyals són potents, són més potents en alguns àmbits que en alguns altres. Aleshores tot el que fa referència als mitjans de comunicació, per raons fàcils d'endevinar, diguem-ne, té una visibilitat i una repercussió públiques molt grans, perquè els mitjans parlen molt d'ells mateixos. Aleshores intentar llençar un missatge a la ciutadania, i, a més a més, als professionals dels mitjans de comunicació, respecte a la voluntat inequívoca per part de les institucions democràtiques del país de donar un tractament al sector públic audiovisual de caràcter escrupolosament democràtic, a mi em sembla que és un element important de dir: ens adonem que som en un punt d'inflexió i que hem de fer moltes coses. I que, diguem-ne..., que després això té la llei electoral i no sé quantes coses després, que ja se n'encarregaran vostès, no? Però jo crec que és un moment en què és molt important enviar senyals positius d'una certa unitat bàsica per part del conjunt del sistema. És a dir que hi ha unes quantes coses que són sagrades i en aquestes es busca el màxim consens. I jo crec que el sector n'és una, no?

Després plantejava, el senyor Ferran, diguem-ne, que ho han plantejat després també alguns altres de vostès, com garantir la tria, per exemple, en general, i específicament en el cas del CAC. A veure, aquest és un problema permanent, no?, de com es garanteixen aquests procediments. Jo crec que no es pot sortir gaire de la via del concurs. És dir, que no..., finalment, quan fas un concurs l'important és que tria el tribunal, no? És a dir que sempre qualsevol òrgan per escollir un conjunt de persones per una responsabilitat sempre té a veure amb quin és l'òrgan que escull i qui escull els de l'òrgan que escull, etcètera. Jo crec que la peça angular del sistema hauria de ser el CAC i que, per tant, on cal anar amb molta cura és en l'elecció del CAC –parlo en termes estrictament personals– i dotar

de responsabilitats el CAC. Per tant, ser molt escrupolosos en la tria del CAC.

Com s'ha de fer això? Mirin, hi ha un procediment que fan servir les revistes científiques del qual se'n diu «lectura a cegues». La lectura a cegues, és dir, permet que hi hagi gent que llegeixi un article sense saber-ne l'autor i ha d'emetre el seu informe. I aleshores a partir això hi ha un consell de redacció que actua. És dir, el CAC pot demanar suport a les universitats, institucions socials o el que sigui per construir un punt de vista complex, però que permeti la presa de decisions. Però jo crec que la responsabilitat de depositar algú a un lloc, si no és del mateix Parlament, doncs, jo crec que està bé que en l'àmbit audiovisual sigui del CAC.

Quin avantatge té que sigui el CAC i no el mateix Parlament? Doncs, el fet que un organisme independent especialitzat té un tipus de contacte amb el sector professional, amb el seu àmbit d'especialització, una mica més estret. I, per tant, pot atendre unes sensibilitats que és més difícil que arribin intactes al Parlament, perquè el Parlament aquestes sensibilitats automàticament adopten una càrrega política que els canvia la naturalesa.

D'altra banda, què pot fer el CAC? Home, perfilar molt les condicions de la plaça. És dir, quan diem que siguin..., el consell de govern, per exemple, que siguin persones expertes o expertes en l'àmbit i tal. Bé, precisem una mica més. O sigui, qui es vol? És a dir, el retrat robot per gestionar bé l'organisme quines característiques té? I a partir d'aquí es demanen opinions a qui les pugui donar i amb el grau de confidencialitat que calgui. Per tant, jo crec que sí que hi hauria procediments que no són de llei, són més de reglament que de llei, però que la llei hauria de, diguem-ne, fer possibles, no?

Després, el tema del risc de desmantellament del sector públic. A veure, jo crec que el risc hi és simplement perquè si les posicions neoliberals, i disculpin que entri, diguem-ne, en el terreny directament ideològic i polític, són capaces de no patir gaire després d'haver desencadenat la crisi en què estem immersos i mantenir l'hegemonia de les seves posicions, vol dir que els sectors en els quals hi ha una intervenció pública encara rellevant, i més en un país com el nostre en què això s'ha hagut de fer perquè no hi havia la iniciativa privada suficient, perquè sortíem d'un procés d'etnocidi i teníem la cultura molt malmesa, aleshores, el risc hi és.

De la mateixa manera també estic convençut que hi deu haver unanimitat al Parlament en aquests moments respecte de la necessitat imperiosa de garantir la integritat del sistema públic audiovisual. O sigui, el problema que tenim no és un problema de limitar el sistema públic, sinó d'acabar d'estimular i homologar el sistema privat. És a dir, si hem de ser una cultura competitiva..., i molts saben que penso que som segurament de les cultures electives, de les cultures electives que hi ha al món, una de les tres o quatre més potents, per tant, som un exemple per al món. Quan hi va haver la reunió de ministres europeus de Cultura, jo recordo que en van venir uns quants a veure'm al

departament i era per..., volien saber com funcionava la corporació, com funcionava l'ICIC, el Consell de les Arts i tres o quatre organismes d'aquests, perquè ho veien com a modèlic. I parlo de Grècia, per exemple. O, per exemple, una invitació recent, i disculpin que personalitzi, del Govern de la República Dominicana, perquè tenen un problema amb el seu sector públic audiovisual i per veure com s'ha d'organitzar el sector públic audiovisual. És a dir, que realment jo crec que de vegades no som conscients del que tenim. I, per tant, hi ha risc? Sí. Ara bé, és un risc que cal combatre, diguem-ne, junts, d'una forma taxativa i contundent, no? Recordo també el que deia abans del procés de regeneració democràtica, és a dir, necessitem aquest sector públic per fer possible això.

El senyor Santi Rodríguez plantejava aquest dilema que efectivament es va plantejar, de la dificultat del fet que fos el CAC qui escollís els membres del consell de govern de la corporació, per exemple, si era el CAC qui havia de controlar el funcionament de la corporació. És veritat que això planteja algun tipus de conflicte, però també ho fa el Parlament, diguem-ne, que tria i controla. És a dir que jo tinc la impressió que hauria de ser compatible; és dir, és veritat que planteja alguna contradicció, però no veig manera de resoldre-ho.

Vostè plantejava el tema del trencament del pacte original arran de la dimissió del senyor Sáez. No, no..., o sigui, el problema no és arran de la dimissió del senyor Sáez i escollir una persona per substituir-lo, sinó que hi havia un pacte original que es va trencar respecte als procediments a seguir per a aquesta elecció, i que es presentava com la forma excepcional de governar la corporació fins a les següents eleccions. I això a vostè, diguem-ne, li consta. I, per tant, el procediment que es va seguir va ser un procediment excepcional, limitat a un tipus de supòsits –per això ara la llei conté la universalització de la fórmula quan era per a un determinat tipus de supòsit, que era d'excepcionalitat–, per tal de garantir la continuïtat de la corporació. I, de fet, si se'n recorda bé, quan la llei s'aprova, a finals del 2007, tenim un problema greu de posada en marxa de la corporació amb les noves condicions, que la van patir el senyor Majó i les persones que dirigien els mitjans en el seu equip, perquè es va trigar molt a fer l'aplicació concreta. I, per tant, vam tenir, per un problema d'arrel política, la corporació durant un temps en una situació d'excepcionalitat i provisionalitat, que es va poder resoldre bé perquè algunes persones personalment hi van posar el coll durant molt de temps. És a dir que aquí jo crec que el trencament del consens... (*Veus de fons.*) Perdó, ui!

Després... (*Veus de fons.*) No, no; sí, sí, sí. Després, es feia la referència al consell d'administració i de tornar al consell d'administració. El consell d'administració anteriorment existent al consell de govern no era millor. El problema és que l'actual consell de govern hereta molts dels vicis de comportament de l'actual consell d'administració. És a dir que aquí la partidització es pot produir, des del meu punt de vista, tant en la fórmula consell de govern com consell d'administració. O sigui, el problema és que a l'ampliar, a l'eixamplar tant el nombre de membres del consell de go-

vern, el seu paper com a òrgan de gestió, diguem-ne, queda totalment desvirtuat i esdevé un altre instrument de control d'una gestió que queda difícil de veure allà on es disposa.

Respecte a la senyora Laia Ortiz, jo crec que hi ha una fórmula que és una regla d'or. És a dir..., i potser és ingènua, i, en tot cas, assumeixo que és ingènua, és dir, com més escrúpols democràtics i d'independència dels mitjans es projectin des de la política i des del Parlament, més millorarà el grau de compromís i de responsabilitat per part dels professionals. I aleshores, en el supòsit que no fos així, jo crec que s'hauria d'intentar mantenir, eh? I, de fet, crec que en això puc dir que hi hagué una etapa en què hi ha hagut una ingerència mínima en els mitjans públics audiovisuals, i que des del Govern hi va haver aquest intent de comportament. I crec que Déu n'hi do el que s'està mantenint, i que això s'hauria de mantenir. És a dir, aquesta posició d'escrúpol, perquè finalment no hi haurà una assumpció per part dels treballadors dels mitjans públics de plena responsabilitat..., i, de fet, hi ha hagut decisions últimament respecte a la seva pròpia retallada salarial que els honoren. És dir, hi ha una assumpció progressiva de responsabilitats en la mesura en què són conscients que no hi ha ingerència política. I això és una cosa que costa molt de construir i que de tant en tant hi haurà ingenuïtats que seran defraudades, però no hi ha altra manera que aquesta per construir una cultura política democràtica de la qual participem tots plegats.

Després, el tema de les dedicacions parcials. El problema de les dedicacions parcials és que els organismes que acullen aquestes dedicacions parcials automàticament passen a tenir una percepció externa de rang menor i de menor responsabilitat. Aleshores, a mi, sincerament, em sembla que de vegades és millor òrgans que no siguin tan grans, però amb dedicacions que siguin exclusives, a no ser que la funció sigui estrictament assessora. Si la funció és estrictament assessora, aleshores està bé que siguin amplis i de participació, i evidentment amb dedicacions, doncs, puntuals o limitades. En qualsevol cas també, respecte als òrgans col·legiats aquesta relació entre eficàcia, austeritat, però al mateix temps autoritat dels òrgans col·legiats és un equilibri una mica difícil, eh?, i representativitat. És a dir que jo crec que aquest tema no es pot, allò, ventilar molt ràpidament.

És a dir, un cas seria el CAC, per exemple. Jo no el concebo com un òrgan de dedicació parcial. O el consell de govern, com s'hagi de dir. En canvi, el consell assessor de la corporació, doncs, aquest sí que entenc que és un òrgan que per la funció i per l'avantatge que comporta la seva àmplia representativitat, que inclou la societat sencera i els mateixos treballadors, etcètera, doncs, aquest té un altre dimensió.

Respecte al senyor Carmel Mòdol, jo el que diria és que...

La presidenta

Senyor Tresserras, no vull ser mal educada, eh?, però el problema és que tenim gent que s'espera.

Joan Manuel Tresserras i Gaju

En general, no crec que...

La presidenta

Telegràficament, si us plau.

Joan Manuel Tresserras i Gaju

Sí. Del servei audiovisual es pot externalitzar la creació de continguts parcialment, però jo crec que hi ha una regla d'or, que és aquella dels terços que dèiem abans. Es a dir, un terç, estructura; un terç, producció pròpia; un terç en càrrecs externs, compra de drets i tal. I que a partir d'aquí, diguem-ne, hi pot haver, si es vol, variacions, però que no s'hauria de sortir d'això. I el que no es pot externalitzar, diguem-ne, és el sistema; el sistema o és públic o no ho és.

I finalment, respecte al senyor Santi Vila –i disculpin les coses que m'he deixat de respondre–, jo diria que sí que és veritat que el CAC jo penso que ha de ser la peça angular d'això. Ara bé, un CAC que s'hauria de tractar molt escrupolosament des del Parlament, mirant molt bé el tipus de perfils que es van a buscar. No és tan important el nombre de persones com, diguem-ne, la mena de funció que se li atorga i com es concep; realment com una autoritat, com l'autoritat reguladora i amb un paper fonamental en la gestió del conjunt del sistema.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara té la paraula el senyor Albert Sáez.

Albert Sáez i Casas

Sí, per no patir els problemes de temps del meu antecessor, demano disculpes si no faig al·lusió directa a cadascuna de les intervencions; intentaré agrupar-ho una mica per blocs. I començaré pel que deia el senyor Santi Vila, que hi estic molt d'acord. Jo crec que el repte d'aquesta modificació legislativa és veure si el Parlament troba nous mecanismes, més eficients, per modelar l'actitud dels partits polítics. Aquest és un repte. Crec que és un repte que no és ni d'aquest Parlament ni d'aquesta llei, és un repte general de la política democràtica però... Perquè aquest binomi, que jo mateix l'he fet servir, eh?, i el fem servir tots, entre..., l'eficàcia és enemiga del consens o el consens és enemic de l'eficàcia, en el món en general està portant a una fascinació pel mandarínat xinès que a mi em preocupa una mica com a ciutadà, no?

Per tant, jo crec que es tracta de buscar els mecanismes i fer una mica d'orfebreria fina, no? És a dir, alguns de vostès preguntaven: «Bé, cinc, dotze..., per majoria simple, per majoria qualificada?» Clar, jo crec que no es pot fer un moviment pendular, no? Possiblement una part de la llei del 2007 és pendular respecte a un sistema només governamentalitzat, que no és fruit només d'una majoria política, sinó també d'una època històrica, no la podem..., fer ucronia, eh?, però

jo crec que és impossible tornar a la plena governamentalització. Ara, si per tenir majories qualificades en l'elecció dels membres i dels màxims executius de la corporació han de ser dotze membres, i per guanyar eficiència n'han de ser cinc i escollits per la mateixa majoria del Govern, aleshores és millor que nomeni el director general el Govern, si m'ho permeten, perquè encara s'estalvia més –si anem a estalviar només, eh? Ho he dit i hi insisteixo. Per tant, jo crec que les majories qualificades en determinades decisions s'haurien de preservar, crec que és molt important preservar-les en tot el procediment del contracte programa, perquè és allò que garantirà la vida de la corporació per sobre dels governs i les oposicions successives.

Potser també es pot avançar en les incompatibilitats prèvies, eh? Per exemple –i em faré servir d'exemple perquè ningú pensi que parlo d'altres–, possiblement el mal d'origen és que jo vaig ser escollit pel Parlament quan era membre del Govern, i possiblement amb el mateix currículum i amb la mateixa formació i amb la mateixa experiència, si no hagués vingut del Govern, s'hauria produït una dinàmica diferent. Dic «possiblement», per tant, potser igual que hi ha incompatibilitats *a posteriori*, la llei en podria fixar *a priori*, i començo per la meua perquè ningú digui que no..., que parlo de tercers, no? I el mateix diria del reglament del consell. Crec que també haurien d'obligar el consell, si és que continua existint, a tenir-lo.

Cinc, dotze? A temps parcial, a temps complet? Escollin, busquin un mecanisme per deixar-los treballar, i ara parlo a favor dels meus excompanys del consell. Volien treballar, volien treballar a favor de la corporació, i no van tenir els mecanismes per fer-ho, ni les actituds per fer-ho. I crec que, modestament, doncs, em correspon dir-ho.

Es diu «la urgència». Bé, jo crec que la urgència es conseqüència del bloqueig, no?, és l'últim episodi del cercle viciós. És dir, quan una cosa porta molt de temps bloquejada o es bloqueja, com s'ha dit en un moment determinat, utilitzant els mecanismes de les majories qualificades per bloquejar-la, doncs, aleshores és urgent canviar-ho. Per tant, tornem una mica a les actituds.

I algú preguntava si és una involució, em sembla que era el senyor Ferran, no? Jo crec que no sé si és una involució, però si no se soluciona bé, es pot produir una certa desafecció entre la ciutadania i la corporació, i això és el pitjor que li pot passar a la corporació amb els reptes que té al davant. És dir, mantenir, com s'ha dit aquí, en un règim d'excés de competència, eh?, de multiplicació de l'oferta, un pressupost públic elevat demanarà molt consens social a l'entorn de la corporació. Per tant, no és un problema només d'anar endavant o endarrere –que també, eh?, no dic que no–, però la llei ha de garantir mecanismes perquè la corporació sigui allò que desperti el màxim consens social entre els ciutadans.

I en això m'estendré un minut cap el CAC, perquè crec que hi ha una part, almenys de la introducció de la llei, de la reforma de la CAC, que no comparteixo. I ho ha dit el senyor Majó: «El futur és a les xarxes, i el rep-

te de la política és portar l'estat de dret a les xarxes.» Aquest és el repte, de l'estat de dret, eh?, no parlo de manipulació partidista. L'estat de dret, el pur estat de dret, que va des del dret a la propietat intel·lectual, que és un dret bàsic i fonamental, fins als drets individuals, fins a la pluralitat, etcètera. I si no aconseguim portar l'estat de dret a les xarxes socials, les xarxes socials s'enduran per davant l'estat de dret. I això, com algú ha dit, depassa els objectius d'aquesta llei i la discussió d'aquesta llei. Però, compte, que tenen l'oportunitat també de posar fonaments en aquesta direcció amb aquesta reforma de la llei, i evidentment no és un problema només del Parlament de Catalunya, sinó de...

Sobre qui ha de proposar els consellers. Jo, a això, en un determinat moment vaig donar-hi moltes voltes, no?, perquè, clar, aquí la gent en un moment determinat semblava que per poder ser independent havia de caure del cel. És dir, ningú podia proposar ningú, perquè en el moment en què algú proposava algú aquell ja era propietat del que l'havia proposat. I això, perdonin, però des del punt de vista del ciutadà comú és com bastant... I no dic que els mateixos mitjans de comunicació en els quals ara treballa jo no siguem també artífexs d'aquest etiquetatge de la gent, eh? I la gent..., de cop i volta, ens oblidem de tot el seu currículum i de tota la seva experiència personal i és el tal o la qual proposat per no sé qui que ja se sap.

Per tant, si ho fa el CAC això pot millorar? Doncs, perfecte, no crec que aquest sigui el problema. Però evidentment sí que caldria reforçar l'actuació independent dels consellers, eh? I això vol dir sobretot deixar-los treballar, perquè si no, aleshores sí que..., si no han de treballar, que hi vagin a temps parcial, evidentment.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula ara el senyor Joan Majó.

Joan Majó i Cruzate

Moltes gràcies, presidenta. A veure, jo faré el mateix..., ja ho pensava fer així, el mateix que ha anunciat l'Albert Sáez, en el sentit que no aniré responnent a cada un, sinó que m'he agrupat en cinc coses temes que m'han semblat que sortien per part de tots els diputats que han intervingut.

La primera serà l'única excepció, i es que sí que vull contestar una pregunta directa que m'ha fet el senyor Rodríguez sobre per què vaig dir que la televisió digital tenia els dies comptats. En realitat el que vaig dir..., i ho vaig dir en aquests termes perquè és en el que crec, vaig dir: «La televisió digital és el futur, però la TDT és una tecnologia de transició que no durarà gaire.» Què vol dir això? Jo estic absolutament convençut que d'aquí a deu anys o quinze anys no hi haurà ni una antena a cap de les nostres cases, ni una..., això que en diuen una plataforma o parabòlica, allò, i que tota la televisió la rebrem per cable, però no per un cable específic, sinó pel cable de la xarxa, i això ja està passant. Vull dir que tots els..., l'any passat, aquí, a Espanya, ja es van vendre una cinquena part dels te-

levisors que es van vendre dels que se'n diuen televisors connectats a internet. D'aquí a cinc anys tots els televisors estaran connectats a internet.

Això planteja un altre problema, i és: què en farem, de tots els repetidors; què en farem, de tota la xarxa d'emissors; què en farem..., les antenes les llençarem, eh?, però, bé, aquest és un altre problema. A més, és lògic –és lògic. A finals del segle XX –a finals del segle XX–, deu anys abans, estàvem en una paradoxa horrible, i és que el telèfon, que és una cosa personal, el teníem lligat a la paret d'un cable, i el televisor, que a ningú se li ocorre emportar-se'l a sobre, rebia les emissions per ones. Això era un absurd que només estava justificat perquè la xarxa no permetia megabytes, només permetia kilobytes. En el moment en què la xarxa permetí megabytes i permet molts megabytes, tot el que sigui audiovisual ens arribarà pel cable i no ens seguirà arribant per les ones.

Això, des d'un punt de vista polític o econòmic, té una gran importància, i és que fa eliminar totalment el paper de les cadenes de televisió, dels canals de televisió. És a dir, el que en surt més perjudicat és el que ara entenem per televisions, en el sentit d'un canal, siguin privats, siguin públics. Per què? Perquè què és el que dona força als canals de televisió? Primer, que com que es necessita una freqüència, només el que té una freqüència pot emetre. I segon, que el que té una freqüència i té una graella és el que arriba al consumidor. Perquè el consumidor quan s'asseu al sofà de casa seva el que necessita és saber dues coses: a quina freqüència, és a dir, a quin botó del comandament a quina hora fan tal cosa. Sabent a quina hora ha de prémer quin botó rep el que està fent. En el moment en què això vingui per la xarxa, com que la xarxa, a més de ser de gran capacitat, té magatzems de milers de gigabytes a qualsevol lloc, tot estarà en la xarxa sempre, no en el moment en què s'emeta, sinó sempre. I, per tant, el consum de televisió no serà un consum en què algú tria el que es fa en cada moment, sinó que tu reps en cada moment. Evidentment, un partit del Barça el veurem quan es fa perquè no té gaire gràcia..., però una pel·lícula la podrem veure en el moment en què vulguem. Per tant, desapareix el que jo en dic l'oligopoli de la informació; desapareix aquesta estructura, eh?, oligopolística, que abans eren vint-i-cinc cadenes i ara en són quaranta o en seran dues-centes, però segueix sent un oligopoli.

Des d'aquest punt de vista, quan fa deu anys jo defensava una mica aquestes idees, és quan deia: deixem de parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè d'aquí a deu anys el menys important seran la ràdio i la televisió en el sentit que entenem de ràdio i de televisió, i l'important és el servei audiovisual, eh?, I llavors les cadenes privades i les cadenes públiques han de canviar precisament per adaptar-se a això. No té re d'estrany que en aquests últims anys la BBC hagi tancat diverses emissores de televisió i diverses emissores de ràdio i hagi augmentat molt la seva activitat en la xarxa. Per què? Perquè s'està preparant per això. Per tant, tot això que dic ho dic..., i tot el que diré ara, doncs, ve una mica derivat d'això, i, per tant, he començat en aquest sentit.

Segona cosa. Aquesta cosa que ja han respost dos dels que han parlat fins aquest moment i, per tant, no hi insisteixo. Com garantim la independència, com garantim la pluralitat dels òrgans? Jo crec que aquí, una vegada més, el problema que tenim –i ja ho he explicat diverses vegades– és que confonem dos òrgans que no tenen res a veure en si, que són el CAC i la corporació.

El CAC és un organisme independent, però en el món de la política. La corporació és una empresa pública, i una empresa pública tant és que el que reparteixi sigui aigua o que el que produeixi sigui..., bé, és una empresa pública i, per tant, ha d'estar organitzat com una empresa. I dintre de la corporació el que no ha d'haver-hi són problemes d'equilibris polítics. En una empresa no és això; en canvi, al CAC sí –al CAC sí. Per tant, jo estaria bastant en la línia de coses que ja s'han dit, que si garantíssim la independència del CAC el CAC podria ser bastant el camí a través del qual s'assegurés una corporació eficaç i independent, independent en el sentit que ja no cal... Però llavors per a això s'han de fer tota una sèrie de coses molt noves, eh?, sobre la composició, com es tria el CAC, la inamobilitat... Ja he dit abans que l'important d'un càrrec, la força d'un càrrec, no ve de com s'anomena, sinó de com se suprimeix o de com es cessa la persona, eh? Per tant, aquí hi ha moltes coses a fer.

I una tercera cosa, que em sembla que ha sigut..., no me'n recordo, si ha sigut en Joan Manuel o l'Albert, però a la qual jo li dono molta importància, que són els perfils, els perfils de les persones nomenades. L'Albert ha sigut el que ha explicat el seu cas. Però, és clar, jo he viscut i després he repassat els consells d'administració, que abans es deien d'administració i ara són de Govern, de la corporació, tant en anteriors ocasions com en l'actual, i jo hi he vist, en aquests consells de Govern i d'administració, exportaveu de comunicació de partits polítics. I viceversa: persones que a partir d'allà, llavors, van formar part de governs. Ja es veu que això no va, ja es veu que això... Hi han unes incompatibilitats en la llei sobre que no es poden tenir interessos en el món privat i el dallò, em sembla molt bé. Però no hi ha cap incompatibilitat que garanteixi això: que no sigui, la transició al consell, doncs, de persones clarament del món polític que, es pot dir, en alguns casos poden ser molt prestigiosos, però que no és en tots els casos, però que estan allà purament i simplement per aquesta raó, no? Des d'aquest punt de vista jo crec que s'hauria d'aconseguir que el CAC, a través d'una bona regulació del sistema d'elecció i dels perfils, fos un òrgan de veritat independent, i llavors l'elecció, que ja no és una elecció, eh?, sinó la dotació dels òrgans executius de la corporació, seria el CAC qui els hauria de controlar, però ja en termes clarament empresarials.

Tercera cosa. Tercera cosa, aquesta és molt ràpida. Jo amb això discrepo d'en Joan Manuel: jo només crec en les dedicacions plenes en òrgans executius. És a dir, no hi ha cap empresa que els seus consells d'administració, si no són executius, els administradors hi tinguin dedicació plena; no, no té sentit. L'Albert Sáez deia: «Ja els agradaria, a més, als actuals membres del

consell de govern de la corporació fer més coses.» És que no tenen res a fer! I, pobres de nosaltres, si es pessin a fer massa coses, perquè llavors el que podem fer és acomiadar el director de la tele, el director de la ràdio, el director d'informatius... És a dir, no té cap sentit un òrgan que no sigui executiu amb plenes dedicacions, eh? Jo conec empreses, moltes empreses, de consell d'administració, ara no és el cas –i alguns que cobren del consell d'administració d'algunes empreses privades que cobren com si fossin executius, això és una altra història–, però que no tenen res a veure amb l'execució. Per tant, jo crec que el govern de la «corpo» ha de ser a través d'un consell d'administració, mai amb dedicacions exclusives, i el més semblant possible a un consell d'administració.

Quarta cosa. En Carmel Mòdol preguntava: «Què es pot externalitzar?». A veure, i jo amb això també..., el temps m'obliga a ser molt simple i, per tant, els demano perdó per si simplifico, si simplifico molt. Per mi la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals té quatre grans finalitats. Primera, promoure i normalitzar la llengua. Jo he dit més d'una vegada, i no me n'amago, que quan algunes veus al llarg de l'Estat es qüestionen l'existència de les televisions autonòmiques que se'n diu, jo dic: compte, fem una gran distinció entre aquelles televisions autonòmiques d'una part del territori que té llengua pròpia i aquelles televisions autonòmiques d'una part del territori que la seva única llengua és el castellà. És molt diferent el paper que tenen les televisions autonòmiques quan hi ha llengua pròpia o quan no hi ha llengua pròpia. Per tant, la primera finalitat és la llengua.

La segona, i aquesta val per a tothom, garantir davant dels acceptables biaixos de les televisions privades una informació rigorosa i plural. Això a les privades no se'ls exigeix, jo crec que a vegades se'ls hauria d'exigir molt més, perquè una cosa és que cada televisió privada tingui una línia d'opinió, però una altra cosa és que no sigui rigorosa amb la informació i deformi la realitat des de la seva opinió. Això jo crec que no s'hauria d'admetre, però això és així i a Espanya no hi ha un consell de l'audiovisual; si hi fos, això és el que hauria d'evitar. Per tant, segona finalitat: el rigor en la informació i la pluralitat en l'opinió.

I tercera, un entreteniment de qualitat per salvar els problemes que tenim de baixa qualitat, fruit d'aquesta progressiva separació entre el nombre de canals i, per tant, les hores d'emissió i els ingressos. Com més canals hi han amb els mateixos ingressos, l'única manera de poder seguir hores d'emissió és abaixant el cost d'aquests canals i, és clar, no és el mateix el cost/hora de produir una bona sèrie que el cost/hora de posar un senyor i una senyora allà que discuteixin qui és el que té la culpa d'una cosa que va passar, no?

I últim, una cosa que no s'ha fet servir mai, però les televisions públiques haurien de tenir un paper molt més important en l'educació, en la formació, en tot el que és... De la mateixa manera que les editorials de llibres històricament han tingut un paper fonamental en la formació i en l'educació, les televisions no han tingut cap paper en la formació i en l'educació, i això, les televisions públiques ho han d'aconseguir. A partir

d'aquí –a partir d'aquí–, què diria jo? Gairebé tot és externalitzable, si ho volguéssim –gairebé tot és externalitzable, si ho volguéssim–, en teoria. Per mi hi ha una cosa que no ho és mai, que és la redacció d'informatius; la redacció d'informatius no és externalitzable. I el control de la producció de continguts, encara que se'n pugui externalitzar la gestió, les càmeres, tot això, però ha de ser des de la mateixa corporació que s'ha de dir, no?, aquest tipus de cosa sí, aquest tipus de cosa no. Segurament –vaja, no segurament, jo n'estic segur– que si ara poséssim en marxa de nou la corporació segurament la faríem més prima, eh?, no en tinc cap dubte.

La presidenta

Podria anar acabant, senyor Majó, si us plau?

Joan Majó i Cruzate

Sí, només em queda ja un punt, eh? Però, per altra banda, doncs, això no és fàcil, però hi han coses que jo crec que són intocables.

I l'última. Només és per recollir una frase del senyor Vila, que ha dit: «Entenc que el que vostès diuen és que entenen la reducció, i parlo pel meu cas; entenen la reducció, la disminució d'allò.» Deia: «Home, la xocolata del lloro.» No, la xocolata del lloro ha sigut una manera de dir que l'estalvi d'abaixar uns quants consellers és poc, per mi és molt més important perquè això ajudaria a funcionar molt millor. I em deia..., el jo entenc que vostè ha dit és que la reducció..., el que ens demana vostè és la reducció o l'acceptació d'aquesta reducció, però garantint-ne la independència. La llei, el projecte de llei fa la reducció no només garantint-ne la independència, sinó, en la meua lectura, garantint-ne la dependència. Clar, això és el que jo crec que que no hauria de ser i, per tant, és això el que jo els demano que revisin una mica.

La presidenta

Gràcies, senyor Majó. Em sap molt de greu tallar-lo, però és molt interessant, eh? Només ho faig perquè hi ha altres persones que s'estan esperant. El senyor Rafael Jorba té la paraula.

Rafael Jorba i Castellví

Moltes gràcies, senyora presidenta. Li prego que quan porti cinc minuts m'avisí, perquè no penso depassar-los. (*La presidenta riu.*) Gràcies. Bé, seré..., primer. Aniré telegràficament, però sí que respondré algunes preguntes que han fet les senyores i els senyors diputats.

El senyor Joan Ferran em preguntava com es pot augmentar l'exigència dels membres. És que no s'ha d'augmentar, en el cas del CAC s'ha de disminuir. Sí, sí. És que el problema és que no han aplicat la llei, o almenys la lectura que jo en faig, perdonin que ho digui així. Diu: «Els membres del CAC són escollits entre persones de prestigi reconegut i contrastat i amb experiència professional en el sector audiovisual.» Això és el que diu la llei.

He dit abans: un CAC compost per periodistes seria una calamitat, seria una altra cosa, seria un consell professional, seria un col·legi professional, però seria part. He parlat de l'excel·lència que dona el resultat multidisciplinari. Si el problema no és com s'elegeixen. A veure, jo vaig passar per un *hearing*, per una..., ho vaig inaugurar, junt amb una persona que anava també, en el seu cas, al consell consultiu. Vam passar totes dues el primer *hearing* en aquest Parlament. Bé, però és que, clar, analitzin els perfils que han proposat i el que diu la llei. Però, vull dir, això no és el... Vull dir..., i ho dic així.

Una vegada va venir el senyor Tresserras a explicar-nos quin havia de ser el proper president del CAC en el ple del CAC. I diu: «No, és que hem triat un periodista perquè els polítics estan de baixa.» Ho simplifico, eh?, ho simplifico, però bàsicament era aquest el missatge. I jo, que era un dels pocs periodistes que estava assegut en aquella taula, vaig dir: «No, no, és que els polítics tenen la mateixa legitimitat per mi.» Què és això? És que tinc més legitimitat? Jo ja ho he dit al principi: «Escolti'm, a mi no m'ha votat ningú, el debat el tenen vostès.» Llavors, clar, tot plegat grinyola. Però, clar, fem el que diuen les lleis, no hi posem més exigència, però no rebaixem l'exigència; no l'exigència, la literalitat de la llei. Això és el que els vull dir. És més, jo crec que aquesta llei és excessiva quan parla del sector audiovisual, perquè penso que el resultat és a partir de la multidisciplinarietat, però, això sí, que siguin professionals de reconeguda sol·lència, no?, i d'aquest caràcter pluridisciplinari.

Dos, tampoc és un problema de com s'elegeixen. Ho sento molt. És a dir, els membres del Consell del Consell Superior de l'Audiovisual francès en el qual s'inspira el CAC, tres els elegeix el president del senat, tres els elegeix el president del congrés, i tres el president de la República. I no passa res. Jo del que em vaig adonar amb quatre anys al CAC és que hi havia una baixa qualitat democràtica, però, encara pitjor, una baixa qualitat del subsistema mediàtic dins del sistema democràtic. I amb una baixa qualitat democràtica i amb una baixa qualitat del subsistema mediàtic dins del sistema democràtic es fa molt difícil fer la feina, al CAC, al Parlament i allà on sigui. Els ho dono ja a misses dites, però és també una conclusió que vaig treure d'aquella etapa, per la qual cosa no crec que sigui un problema d'augmentar molt les exigències, és un problema de qualitat democràtica, de qualitat del sistema. I aquesta l'han de garantir vostès, de vegades més amb els intangibles que amb allò que aniran posant de més en la llei, quan al final estarem per sota de mínims legals.

Una altra cosa, que estic d'acord amb el senyor Santi Rodríguez, i responc obertament. Jo no..., amb això discrepo del senyor Tresserras, jo no sóc partidari d'una intervenció *a priori* del CAC en el tema de l'elecció dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, és complicat. L'hem tinguda, ja. Que diu una llista oberta; no, no, ens ve una llista tancada de dotze. *O lo tomas o la dejas, como las lentejas*. No, home, no. No, però és així. (*Veus de fons.*) Per fer això és millor que no hi in-

tervenim, és la meua posició. I llavors, com que l'altre és molt més complicat –com que l'altre és molt més complicat–, perquè seria fer marxa enrere el projecte inicial, i no ho he llegit en aquest procediment, i com que, a més a més, el CAC té molta feina o té altra feina, jo crec que ha de fer una intervenció *ex post*.

L'*a priori* no l'acabo de veure, llavors és millor no fer-ne de cap. Per què? Perquè la nostra intervenció sempre és *ex post*, sempre intervinem *a posteriori*. O sigui, aquesta tarda la televisió pública o privada pot emetre el que li doni la gana. Si vulnera la legislació i tal, hi intervindrem, sempre *a posteriori*. I en aquest sentit a mi no m'agrada la intervenció *a priori* del consell, i m'agrada menys aquesta intervenció que ens fa fer d'organisme avalador i prou de la proposta que fa el Parlament. No, ja hi intervindrem i farem la nostra feina. (*Veus de fons.*) Sí, sento el xiulet. No, no, sento el xiulet.

Bé, he respost a això clarament. No parlaré d'altres qüestions, he parlat d'aquesta intervenció sempre..., perquè, si no, qualsevol intervenció del CAC *a priori*, en el tema que sigui, és negativa al meu punt de vista. Podria ser-ne aquesta l'excepció, però llavors s'hauria de canviar tot el procediment, fins i tot el procediment previ de selecció. I com que no ho he vist a la llei, prefereixo la no-intervenció i fer la nostra feina, que ja en tenim prou, diguéssim, que aquesta altra.

I després, sí, hi ha una cosa que els vull agrair especialment també a totes les persones que han intervingut, però que és la... A veure, la televisió pública té moltes feines. S'ha parlat del tema de la llengua, però jo vull insistir en dues. L'única televisió que en aquests moments pot ser –repeteix el que he dit– el dic de contenció de les derives que patim és una televisió pública de qualitat, que preservi no només la llengua catalana, perquè puix que parla català, Déu li'n do major glòria! Potser no tant, jo en català sento moltes barbaritats cada dia també. Televisió pública, si us plau, i en català, evidentment! Té en aquests moments una tasca històrica, fer de dic de contenció d'unes certes derives que es veuen a tots els mitjans, i s'escolten en català i en castellà, i es llegeixen en català i en castellà, que és preservar la convivència i la cohesió, i això és bàsic.

I li agraeixo, en aquest sentit, al senyor Santi Vila quan ha parlat del tema dels pluralismes, en plural. La llei parla dels pluralismes, llegeixin-la, perquè a voltes quan venim al Parlament el CAC només es parla de pluralisme polític. I la qualitat d'una democràcia no només es mesura per això, sinó que es mesura pel grau de respecte de les minories. I en aquest moment, diguéssim, de crisi econòmica hi ha riscos creixents de criminalització del rostre de l'altre, amb tota la seva diversitat, especialment d'aquestes minories, i allò que ha d'evitar-ho i que ha de ser aquest dic de contenció és la televisió pública. I en aquest sentit és tan bàsica, jo crec que és un dels pilars del sistema, com ho podria ser, i perdonin, l'educació. És a dir, s'ha de tallar el que calgui però...

I, per últim, sobre el CAC, una cosa. No he dit que no es tallés, he dit que es pot funcionar amb dotze, es

pot funcionar en cinc. El que he dit només era la necessitat que el cessament..., la pregunta que feia sobre el cessament anticipat dels seus membres. Si això pot malmetre o no la independència de l'autoritat reguladora, oimés quan a juny del 2012 –li ho repeteixo, a juny del 2012–, es quedaria ja amb el nombre reduït de consellers, si no es produís nomenar nous membres –es quedaria ja amb el nombre reduït.

Aquesta és la reflexió que els faig del cas que pot semblar des del punt de vista de la visualització, aquest cessament anticipat, quan des del punt de vista del calendari potser no caldria, i es preservaria ni que sigui, perquè vivim en el món també de la imatge i dels impactes, aquest impacte negatiu que té, al meu entendre, des del punt de vista del mandat de l'autoritat reguladora i de la seva independència.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Ha de ser amb molta brevetat, eh?, senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Seré molt breu i pràcticament només a efectes d'acta, en el sentit en què el senyor Tresserras, doncs, m'ha respost que la modificació legislativa del canvi de nomenament del director general va ser fruit..., el canvi de president del consell de govern va ser fruit d'una situació de bloqueig per part d'un grup parlamentari, i, a efectes d'acta, que també hi havia un altre acord, diguem-ne, no transparent, entre els grups parlamentaris que donaven suport al Govern que el nomenament del nou president corresponia concretament a un d'aquests grups parlamentaris. Per tant, són dues coses que jo crec que val la pena tenir clar que es van produir. Una, segurament, una situació de bloqueig; l'altra, també segurament, una concessió entre grups parlamentaris a un grup parlamentari concret pel nomenament del president del consell de govern.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Acomiadem les persones que ens acompanyen. Moltes gràcies. I ara reprenem, immediatament...

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts d'una i set minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Primer, demanar disculpes a les tres persones que ens acompanyen pel retard d'una hora, gairebé. Estem en el tram final, vostès ho saben, de totes les compareixences, de les vint-i-set compareixences que van ser aprovades, prèvies a l'entrada, en període d'esmenes,

en un tràmit d'urgència, de les diferents modificacions que ha portat el Govern de les lleis audiovisuals, fonamentalment de la corporació i del CAC.

La primera part d'ahir va ser acadèmia, els degans. El segon bloc van ser professionals, des de la mirada dels col·legis professionals, des de la mirada de comitès professionals, comitès d'empresa i sindicats. La tercera mirada, l'associació de telespectadors, l'única que hi ha; la quarta, patronals; la cinquena, productors, i la sisena, vostès, en qualitat d'experts i persones per donar la seva opinió amb relació als temes que ens ocupen.

Ja saben quina és la dinàmica. Intervindran, tot seguit, els tres, els grups parlamentaris, i vostès faran la part final de contesta.

Moltes gràcies per estar aquí.

Compareixença

de Jaume Serrats, periodista i advocat, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00147/09)

Passo la paraula al senyor Jaume Serrats. Totes les intervencions queden enregistrades en l'acta del Parlament, amb independència que vostès vulguin aportar més informació, que serà tramesa a tots els senyors diputats. Endavant.

Jaume Serrats i Ollé (periodista i advocat)

Molt bé. Honorable presidenta, il·lustres diputats i diputada, bon dia. En primer lloc vull agrair que m'hagin convocat, això és sempre un honor, poder estar aquí davant de vostès. I, en fi, crec que ja porten més de dotze hores de compareixences, no sé si els trobaré cansats o no. En tot cas, el que sí que sé és que durant aquestes compareixences vostès en cap moment han obviat les, diguéssim, referències d'uns grups respecte als altres entorn del tema que aquí ens ha convocat, no?

Cadascú, fins aquest moment, sap molt bé el que pensa i que el que pensen també els altres grups parlamentaris. Però crec que tots estarem d'acord que caldria trobar, des de la generositat, des de l'esforç, un redactat definitiu de les modificacions de les tres lleis que recull aquest projecte que rebí el màxim suport parlamentari possible, perquè no s'hauria de fabricar un marc normatiu conjuntural, sinó que, com agrada tant de dir molt sovint, haurien de continuar sent, aquestes tres lleis, tres lleis de país.

Estic aquí perquè s'ha requerit la meua presència personal amb relació al que diu la convocatòria de «tramitació de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual». Això em permet no entrar en la resta de continguts de cadascuna de les tres lleis, perquè no és objecte de la trobada. Però sobretot perquè quan vostès continuament qualifiquen el consens com un tresor molt apreciat que de cap manera s'ha de trencar, que no es pot perdre, res més lluny de la meua

intenció que introduir nous interrogants sobre altre articulat que no sigui el del projecte. La Llei de creació del Consell de l'Audiovisual va ser aprovada per unanimitat l'any 2000; la Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya ho va ser per una gran majoria, més dels dos terços, l'any 2005, i la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals també va superar els dos terços, l'any 2007. Estarem, crec, tots d'acord que caldrà que no s'abaixi aquest llistó.

És cert que ens trobem, de totes maneres, davant d'un sector com l'audiovisual que té una molt ràpida evolució. Ara, fa una estona, al senyor Joan Majó li sentia parlar dels canvis tecnològics que s'estan produint i que es produiran en molt poc temps, i que s'han produït fins ara, no? Res és tan dinàmic i canviant com la tecnologia i, per tant, les ofertes de ràdio, de televisió o del que sigui. En pocs anys res és com era, i això en el sector audiovisual és claríssim, no?

És fàcil de comprovar també que en algunes compareixences que van tenir vostès ahir a la tarda més que tractar de la raó per la qual era la compareixença, que eren aquestes modificacions del projecte de Llei, varen tractar, els compareixents, totes les preocupacions o angoixes que sobretot en el sector privat de la TDT local els imposa la tossuda realitat. I, consegüentment, els varen fer veure la necessitat que el marc jurídic tingui en compta aquesta tossuda realitat a fi de poder sobreviure sense haver de forçar la legalitat. Per exemple, hi ha un cas molt clar, que és el cas dels límits de l'emissió en cadena.

Ara, jo els aconsellaria, des de la meua humilitat i com a compareixent, si vostès ho creuen oportú, que en el si del Parlament potser seria convenient que s'organitzés un grup de treball per ordenar aquests i molts altres suggeriments que rebran, i preveure a mitjà termini, potser, una revisió d'alguns capítols de la Llei catalana de la comunicació audiovisual, que és realment a on hi ha el moll de l'os de tots aquests temes dels canvis tecnològics i de la nova manera d'enfrontar la realitat, no?

Però, si m'ho permeten, sí que el que els suggeriria és que no es barregés aquest projecte de Llei, que és molt concret, sobre les modificacions amb tota la..., algú parlava d'obrir el meló que suposen –per altra banda, perfectament legítim– moltes reivindicacions d'adaptació de l'actual contingut, sobretot de la Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya. Llei que m'agradaria dir-los de passada que recordaran vostès que està subjecte a un recurs d'inconstitucionalitat sobre el qual mai més s'ha sabut res, tot i que a l'haver-hi la Llei general de la comunicació audiovisual feta ja a Madrid, que era la raó perquè el 95 per cent dels articles d'aquesta llei catalana tenien problemes, a l'haver-hi aquesta altra llei, tot això ha quedat resolt. No sé si seria un tema que aquest Parlament pogués instar o pogués, d'alguna manera, treballar de cara que es retirés el recurs que, com saben vostès, va presentar el Govern espanyol. Bé, però això és una pura, diguéssim, anècdota o tema col·lateral, no?

Per això, jo em vull limitar en aquesta compareixença meua a les modificacions del projecte de llei, amb un

objectiu, que sincerament els confesso que per mi és molt important. Cal que sàpiguen trobar, el Govern i la majoria de l'oposició, els mecanismes per arribar al màxim consens. Cal continuar la tradició parlamentària que, iniciada l'any 1999 –se n'ha parlat en alguns moments d'aquestes compareixences–, va saber aprovar les lleis del 2000, del 2005 i del 2007.

No entraré aquí ara, com és habitual, a fer una gran declaració de principis sobre el paper fonamental de la Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio en el marc de la societat catalana; tampoc en el decisiu paper regulador del Consell de l'Audiovisual que encara no s'ha aconseguit constituir a Espanya. No crec que en aquesta sala, davant de vostès, faci falta entrar a defensar o fer declaracions sobre l'enfortiment del model públic audiovisual de Catalunya.

Jo crec que mentre vostès continuïn asseguts en aquest Parlament, per més, diguem-ne, rumors de desballestament, em sembla que es parlava, que hi puguin haver que vinguin o de ponent o del nord, perquè a França aquest tema també està bastant viu, jo crec que no ens hem de preocupar de cap manera ni que els nostres mitjans públics nacionals no siguin forts, ni del seu finançament mixt, ni de la seva contribució a la cohesió social, ni a la cohesió lingüística, ni a l'enfortiment de la indústria audiovisual catalana. En tot cas, si al final queda temps, d'això, potser en podríem acabar de parlar, però crec que en aquests moments, en els últims anys, hi ha hagut arguments nous per defensar un model públic audiovisual a Catalunya fort.

El meu interès, per tant, ho continuo dient, és dissenyar un raonament que ajudi a consensuar aquest projecte de llei. Per tant, parteixo del fet tan sovint expressat que vostès mantenen el mateix consens inicial amb la resta de continguts no modificats de les tres lleis. I entro directament a valorar les modificacions.

D'entrada, cal dir que aquestes modificacions es limiten a aprimar l'estructura de l'alta direcció del consell i de la corporació i a ampliar els sistemes de nomenament dels seus membres. No hi ha canvis en les funcions, competències o capacitats dels dos organismes. Només hi ha un afegit a l'apartat 1 de l'article 111 de la Llei de comunicació audiovisual, quan atribueix a l'Administració de la Generalitat les potestats d'inspecció, control i sanció dels operadors de ràdio i de televisions pirates, és a dir, les il·legals.

En la meua opinió em sembla bé aquesta atribució, el consell ha de ser competent i competent en exclusiva sobre els operadors amb llicència des que els fa adjudicataris fins al final de la seva vida audiovisual, com també regula i controla en exclusiva els operadors que necessiten només comunicació prèvia. Podem deixar al Govern la tasca de policia contra els ocupes que es troben fora de la legalitat. Entre altres coses, per una raó molt pràctica: té més mitjans humans i tècnics que el consell, sobretot en aquestes èpoques de crisi econòmica. Ara bé, si s'accepta aquesta modificació d'aquest article 111, caldrà tenir en compte, caldrà acomodar també l'article 132.a de la mateixa llei, ja que, d'altra manera, es crearia una confusió, perquè un fa referència a l'altre.

Parlem de les modificacions principals, quina opinió en tinc. Primer tema, sobre el nomenament dels membres. L'encara normativa vigent estableix que els membres del Consell de l'Audiovisual, excepte el president, són elegits pel Parlament a proposta, com a mínim, de tres grups parlamentaris per una majoria de dos terços. I en el cas dels membres del consell de govern de la corporació, aquests són elegits pel Parlament per majoria de dos terços, després que el Consell de l'Audiovisual els proposa i en verifiqui la idoneïtat. D'entrada no sembla que ningú pugui argumentar que hi ha un millor sistema de selecció o de nomenament. Per tant, tal com ja preveu la modificació, deixem-ho així, incloent-hi, en el cas del consell, la proposta d'un mínim de tres grups parlamentaris.

Ara bé, tots recordem, el que va passar fa gairebé dos anys. Aquest Parlament va aprovar per majoria, no per dos terços, una modificació de la llei de la corporació que obria el camí que en una segona votació s'obviessin els dos terços i permetia una simple majoria absoluta. El problema, per mi, és que aquest canvi, i, per tant, el decret llei que el va acollir, segons un fonamentat dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, era contrari a l'article 64.1 del nostre Estatut d'autonomia. I aquest dictamen es va adoptar per la unanimitat de tots els membres del Consell de Garanties Estatutàries.

No seria bo, per tant, per a la qualitat democràtica, que això tornés a passar. Cal evitar que el sistema dels dos terços pugui activar un nou bloqueig parlamentari. No fa falta mirar què està passant amb alguns organismes espanyols a aquest respecte, i no seria bo que el Consell de Garanties Estatutàries tornés a censurar una altra aprovació com aquella de fa vint-i-un mesos, amb la qualificació de pràctica antiestatutària.

Per tant, proposo que, com a mal menor, mantinguem aquesta segona votació. Ara bé, el que sí que proposo és que aquesta segona votació no s'hagi de produir en la mateixa sessió, diria que ni per qüestions d'estètica. Si no s'aconsegueixen els dos terços, caldrà reconèixer, fins i tot, que el Parlament ha fracassat en aquest intent. Seria una realitat, no? Però donem sortida als nomenaments mitjançant la majoria absoluta, que, per altra banda, no és una majoria governamental, en aquests moments, en funció del nombre de diputats que té cada grup, però que es faci en una posterior sessió, no en la mateixa. Perquè anar a una sessió en què dius «si vostè per dos terços no ho aconsegueix, en la mateixa sessió ho farem per majoria absoluta» no sembla, des del punt de vista de l'esforç que cal que fer per intentar consensuar les coses, la manera més vàlida, diguem-ne, de com aconseguir-ho. Per tant, hem parlat ara del sistema de nomenaments.

Parlem sobre el nombre de membres. En principi m'ha semblat que la reducció d'aquests dos organismes, dels membres d'aquests dos organismes, per raons d'austeritat té una acceptació generalitzada. Per tant, no crec que això dificulti arribar a un consens. Ara bé, fins a on, el nombre de membres? Recordo sovint que la corporació va començar amb un projecte de set, després va passar a nou, i finalment es va aprovar en

dotze. Ara es vol que en siguin cinc, tant en un lloc com en l'altre.

Jo diria una petita apreciació. Fins ara el nombre de membres dels dos organismes ha estat sempre par: en el consell, deu, i en la corporació, dotze. Aquesta situació, la de ser un número par, de mantenir-la, per mi aporta un valor afegit al respectiu president o presidenta dels dos organismes, perquè li dóna, amb el vot d'aquest president, un vot de qualitat en el cas d'empat. El president del consell ja el té ara, el president de la corporació..., quan es va fer la llei això no es va posar. Per tant, caldria..., bé, com la modificació de la llei l'incorpora, cal posar-l'hi. Si tenim, doncs, dos organismes amb un nombre par de membres, el president –que, a més, en el cas del de la corporació té unes funcions executives molt importants– no queda relegat una mica que un vot/un membre, un vot/un membre, sinó que, en cas d'empat –i al ser sis, tres i tres, és fàcil que es pogués donar un empat–, aquest vot de qualitat li dóna al president una autoritat que crec que val la pena tenir-la. Per tant, la meva proposta seria no deixar els dos organismes amb cinc i cinc, sinó amb sis i sis.

L'eliminació de la direcció general. Bé, d'alguna manera, amb això que dic, ja entenen que la meva opinió és que aquest traspàs de funcions de la direcció general existent a la presidència del consell, per mi, és un encert tot i que ja quan al seu moment es va produir aquesta divisió, em va semblar que era difícil perfilar bé quina és la frontera entre les funcions d'un president i d'un director general. I, de fet, alguns membres del consell de govern de la corporació, sobretot en els moments inicials, els podran explicar quines disfuncions s'havien produït des que es va posar en marxa aquesta maquinària.

L'únic que voldria fer, quant a la corporació, és un esment o una qüestió. Si admetem com a mal menor aquesta sortida per poder fer nomenaments de la majoria absoluta, quan es parla de la possibilitat d'apartar el president del consell de govern del càrrec, d'acord com al que es diu, caldria tenir en compte que la majoria, per separar-lo, no podria ser inferior a la majoria que va obtenir per ser nomenat. És a dir, si va ser nomenat amb dos terços, caldria que fos nomenat per dos terços, no per majoria absoluta. Jo crec que caldria mantenir aquesta proporcionalitat, no?

Per altra banda, hi ha una cosa, que potser m'equivo-co, però he comprovat que la lletra c, de l'article 13, de l'actual llei de la corporació, que diu que una de les funcions de la presidència és respondre oralment o per escrit les preguntes que li formuli la Comissió de Control parlamentari de l'Actuació de la Corporació ha desaparegut. No sé si això és volgut i per què, en desconec el motiu, però, en tot cas, no ho he trobat o no ho he sabut trobar.

Sobre el consell assessor. Durant l'elaboració de la llei, l'any 2007, la majoria de grups parlamentaris estaven d'acord, en un primer moment, que el nombre de membres del consell assessor fos de setze, en lloc dels actuals vint-i-u. Per tant, jo en ares d'aquest consens que crec que hi ha hagut, ho deixaria en set-

ze una altra vegada, eh? Total, no és un problema..., des del punt de vista de l'austeritat segur que no és un problema, i des del punt de vista de la capacitat de maniobra em sembla que és innecessari. I deixaria, per tant, el nombre amb aquests setze, en lloc dels catorze que proposa el projecte de llei. L'únic que hi ha hagut una certa..., i els treballadors per què no hi són.

A veure, jo aquí faria una diferenciació. És a dir, el consell assessor no estableix uns *numerus clausus*, tampoc no ho estableix l'actual llei ni la modificació. Per tant, diu: «Com a mínim, han d'estar...» i llavors fa un llista. És clar, si diu «com a mínim» vol dir que el Parlament és perfectament lliure d'incorporar aquells col·lectius que cregui oportuns en cada un dels moments, i no a estar en una llista, diguem-ne, ja establerta des del primer moment. Per tant, jo crec que si hi han de ser els treballadors, o no, de la corporació, en aquest tipus de consell assessor, quan els treballadors de la corporació tenen altres mitjans de..., o altres mecanismes de relació a través d'altres comitès o altres sistemes... Vull dir, si el Parlament ho considera, en absolut aquest..., tal com està redactada la modificació, ho evita. I si no ho considera, no té un text que l'obligui a incorporar-los, no? Per tant, jo deixaria obert aquest tema en la mesura que no tanca cap possibilitat.

Trànsit d'una situació a l'altra, és a dir, de la situació actual a la nova. A veure, en principi no em sembla pràctic que es passés de la composició anterior a la nova amb una renovació total dels consellers, és a dir, fer foc nou. Provocaria un sensació de buit, no seria bo per a la estabilitat ni del consell ni de la corporació. Des del punt de vista pràctic cal assegurar la continuïtat amb un mínim de repetidors.

La millor fórmula per mi no seria, diguéssim, dir que són tots ells renovables, sinó que deixaria al Parlament la capacitat per exercir lliurement des de la seva sobirania i establir a la disposició transitòria la possibilitat que alguns consellers sortints –igual com es diu en les primeres renovacions, que la primera meitat al cap de..., en sembla que és al cap dels dos, tres anys– poguessin ser, no tots, els que el Parlament decidís, elegits de nou. Sempre, posaria, que no estiguessin ja afectats per un procés de renovació que encara no s'hagués produït –i amb això sempre faig referència a la corporació, jo vaig sentir dir al senyor Carmel Mòdol que hi han sis persones o hi han sis llocs a la corporació que haurien d'haver cessat i ser renovats; per tant, dotze menys sis, ja tenim els sis que jo proposava abans– o que no estiguin pendants d'una renovació en els propers sis mesos. Amb la qual cosa, si ens n'anem al consell, que, com saben, hi ha vuit persones actualment, no les deus, i n'hi han tres que han de cessar d'aquí a uns mesos...; vuit menys tres són cinc, per tant, podria haver-hi algun conseller que seguís per raons de la continuïtat que necessita la transició, i els altres podrien sortir d'allà on volguessin.

Però això seria el Parlament que ho podria prendre des de la seva llibertat, des de la seva sobirania i des de la seva autoritat en el moment en què ho volgués decidir. O per dos terços, que és el que caldria i el que

espero que s'aconsegueixi, o, com a mal menor, de la majoria absoluta.

I, finalment, acabo amb una reflexió que els voldria fer. Qualsevol conseller, de la corporació o del consell, quan pren possessió sap que el seu mandat té una data de caducitat. Hi ha un dia, i ho sap des del moment que ingressa a l'organisme, que es trobarà que la tarda anterior era membre del consell i el dia següent ja no té cap lligam amb l'organisme; és així. És natural, per tant, que quan a aquest conseller li falti un any per al final del seu mandat es comenci a preocupar a buscar feina, que per les seves característiques, si atenem al que diuen les dues lleis de com ha de ser el perfil d'aquests consellers, és fàcil que hagi de buscar-la amb les característiques per les quals ha estat elegit, normalment serà en el sector audiovisual o en alguns dels àmbits en els quals la llei li ha aplicat les incompatibilitats.

Crec que aquesta és una situació, vista des de fora, que pot afectar la independència d'aquest conseller, o almenys pot semblar que li pot afectar, i això és suficient com per tenir-ho en compte. Si no es preveu en un període posterior a la seva sortida, que, mantenint les mateixes incompatibilitats, li permeti gaudir d'una indemnització a partir d'aquell moment que busqui la feina que calgui i que pugui trobar, no? Si no es fa així, s'estableix una greu discriminació entre aquells consellers que accepten el càrrec i deixen la feina, i aquells altres que poden acceptar el càrrec, reservant el seu lloc de treball. Per exemple, el cas dels funcionaris. I crec que és una discriminació que caldria salvar.

Una situació que, per altra banda, no la plantejo com cap novetat, està resolt satisfactòriament en molts organismes reguladors. Hi ha una clàusula, que és gairebé estàndard, a la qual m'he permès fer-li una còpia per poder-la passar...

La presidenta

En farem una tramesa.

Jaume Serrats i Ollé

...a l'Esther Andreu i al bloc jurídic perquè se l'estudiïn i després, en tot cas, en parlin, en què la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones, la Comisión de Defensa de la Competència... Hi ha una fórmula estàndard que permet que durant un temps sigui incompatible, és a dir, les mateixes incompatibilitats que tenia quan ho era segueixen sent-ho, amb un 80 per cent del sou. «Del sou» vull dir..., està explicat aquí, i això està a... L'última llei on això es reflecteix és la Llei 2/2011, de 4 de març, és a dir, una llei de fa mig any, d'economia sostenible. Recordaran la Llei d'economia sostenible. Aquesta llei a l'article 15, apartat 4, diu això: «Durante los dos años posteriores a su cese el presidente y los consejeros no podrán..., ta, ta, ta.»

És cert que en el Consell de l'Audiovisual vam trobar una fórmula, que també està incorporada aquí, al final d'aquest full, en què es va incloure en l'estatut de règim interior i de funcionament del Consell de l'Audio-

visual la fórmula que es pogués..., una vegada cessat en el càrrec, durant sis mesos obligatoris no es podia anar a cap tipus d'activitat de les que formaven part de les incompatibilitats en què estava el conseller, i els divuit mesos següents era facultatiu. Lògicament, si en aquests divuit mesos es posava a treballar, lògicament deixava de tenir aquest tipus d'indemnització.

Això té un valor, diguem-ne, primer, d'imatge, però també pot tindre un valor intern. I, a més, hi ha alguna altra cosa també. No únicament sent conseller, sobretot del Consell de l'Audiovisual pot haver-hi aquest problema l'últim any, sinó que també en sentit contrari, és a dir, moltes vegades un conseller de l'audiovisual per ser conseller de l'audiovisual es trobarà amb moltes dificultats per accedir en el sector audiovisual, potser per haver sigut conseller. Vull dir, tot això és un tema en què crec que podem fer que aquests consellers siguin molt més lliures en tot el seu mandat fins a l'últim dia amb aquesta possibilitat. Aquesta és una reflexió que, lògicament, vaig en contra del que he dit al començament, que és només em vull fixar en les disposicions que es modifiquen, però m'ha semblat que era oportú incloure-ho aquí.

La presidenta

Podria anar acabant, senyor Serrats?

Jaume Serrats i Ollé

I dit això, res més, doncs. Ja està.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies.

Compareixença

de Marçal Sintes, director del Departament de Periodisme de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00148/09)

Ara passariem la paraula al senyor Marçal Sintes.

Marçal Sintes i Olivella (director del Departament de Periodisme de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull)

Moltes gràcies, presidenta. Senyories, primer volia dir que no solament és una fórmula protocol·lària, sinó que és totalment una frase, la que diré ara, totalment sincera, que és per a mi un honor ser aquí, al Parlament, davant vostès.

Jo el primer que volia fer és presentar-me. Jo sóc periodista, sóc també professor, doctor en periodisme, dirigeixo un departament a la Universitat Ramon Llull, i una de les assignatures que dono es diu, justament, empresa periodística, si bé no sóc especialista ni en mitjans públics ni en òrgans reguladors. Però crec que

puc aportar algunes reflexions sobre aquest projecte de llei de modificació de diverses lleis de l'àmbit audiovisual.

Jo faré una intervenció més de caire general, i els agrairia que..., perquè la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el senyor Serrats, ha sigut molt concret en algunes coses, ha filat molt prim. I jo faré una intervenció més de caràcter general, i si després volen que em pronunciï sobre alguna cosa concreta, doncs, encantat ho faré.

Els canvis proposats responen, se'ns diu, a una voluntat de simplificar i racionalitzar l'estructura, l'organització i el funcionament de diferents agents públics que actuen en l'àmbit audiovisual, bàsicament parlem del CAC i de la corporació.

A mi, en principi, aquesta declaració de principis em sembla raonable, no? El que voldria fer notar, tanmateix, és que canviar l'estructura, l'organització i el funcionament d'una organització no significa en si mateix que aquesta organització esdevingui automàticament més eficient, simplement vol dir que es fan uns canvis, el resultat no és automàtic. Reduir la mida dels consells, com es proposa, cosa que em sembla bé –de tota manera a mi em semblen bé tant cinc, com sis, com set, podem discutir-ho–, però em sembla que reduir no vol dir exactament cinc, poden ser set. Reduir la mida dels consells o, en el cas de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, suprimir la figura del director general; amb aquests canvis només no s'assoleix automàticament, com deia, l'eficiència.

Parlant d'això, em penso que caldrà reforçar la figura d'aquest consell de govern de la corporació. És a dir, si el president del consell ha de fer dues coses i, a més, tindrà funcions molt diferents que ara agruparà, o se li dona un bon equip perquè pugui funcionar o es fa una altra cosa, que és dotar també de certes funcions executives la resta del consell. O una cosa o l'altra. Perquè aquí, crec que –he seguit alguna de les intervencions d'abans– hi ha una certa confusió entorn al consell entre si ha de ser consell d'administració o comissió executiva, perquè ara podem arribar a una cosa –perdoneu, que em surto una mica del guió, eh?– que sigui un consell d'administració amb un executiu. Aleshores, potser, aquí valdria la pena donar-hi voltes, si ha de ser més consell d'administració o ha de ser una comissió executiva, per dir-ho així.

Els canvis poden ser un factor que contribueixi, els canvis que es proposen, a millorar la gestió, certament. Després, a banda de la llei, cal que les coses, efectivament, funcionin com han de funcionar. I això no depèn només de modificar, de buscar estructures o funcions del que podem escriure en una llei, sinó que és bastant més complicat.

Es busca, amb aquestes modificacions, se'ns diu, «adequar una organització per fer-la, en definitiva, més operativa, més eficient». Tota estructura està al servei d'un projecte, d'uns objectius; l'estructura es revelarà millor o pitjor, l'estructura que se'ns proposa ara, o els canvis en aquestes estructures seran millors o pitjors segon s'adeqüin millor o pitjor a aquest projecte, a aquests objectius que aquesta estructura ha

d'assolir. Per tant, una eina és bona o és dolenta segons què se li demani, a aquesta eina, el que hagi de fer o per què hagi de servir, aquesta eina.

Per tant, en conseqüència, en bona part l'èxit de l'estructura dels canvis que se'ns proposen dependrà de què hagi de fer a partir d'ara la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i de què hagi de fer a partir d'ara el CAC, en els pròxims temps. Resulta, per tant, clau saber..., eh? Hem d'imaginar..., és a dir, si hi ha uns canvis hem d'imaginar que hi ha un projecte al servei del qual es fan aquests canvis, per tant, resultarà clau saber quin és el projecte que hi ha o que es vol tirar endavant a través del consell i del CAC, i, a partir d'aquí podem veure si realment els canvis són útils i serveixen a aquest projecte o simplement són canvis.

Penso, així mateix, que és aconsellable que tant les modificacions que es proposen en aquests projecte de llei com les posteriors actuacions en aquesta àrea reuneixin un consens sòlid al seu entorn.

No obstant, voldria fer un incís sobre aquest concepte, que sol sortir molt quan es debaten aquest tipus d'assumptes, aquest concepte del consens. Sobre el consens els diria que no crec que sigui un valor absolut; consens, sí, però no a canvi de malmetre els objectius estratègics o de país, com s'ha dit, siguin aquests els de la corporació o del Consell de l'Audiovisual. Igualment, tampoc consens a canvi de fer inoperatius aquests òrgans, és a dir, ja s'ha parlat en anteriors intervencions, que es pugin generar minories de bloqueig que facin que aquests canvis al final no serveixin de res. Per tant, consens, sí, però sempre que no malmeti el funcionament normal, ni malmeti el funcionament normal i àgil ni tampoc no malmeti els objectius, perquè al final si per estar-hi tots d'acord hem de malmetre els objectius, potser val molt més la pena no estar-hi tots d'acord.

Sobre això, voldria dir una cosa, que és: crec que seria molt important que el principal partit de l'oposició i el partit del Govern es possessin d'acord, i crec que no seria bo que el principal partit de l'oposició no estigués en aquest consens. Per tant, jo crec que el grup del Govern hauria de fer tots esforços, també el grup de l'oposició, perquè això fos així, eh? No és un valor absolut, el consens, però almenys sí que hauria de ser..., és recomanable que els grups, almenys, que tenen més representativitat sí que estiguessin inclosos en aquest consens.

Quant al finançament, que sé que no és una cosa que entra en la proposta de modificacions que es fan, però només volia dir-hi una cosa. Com algun altre dels que m'han precedit ha dit, jo també sóc, idealment, partidari d'un cànon finalista, perquè la gent sàpiga què paga i per què serveix. I totalment contrari –i crec que això és important, perquè ha anat donant voltes, ha sobrevolat el debat anteriorment–, totalment contrari, menys encara en aquests moments de crisi, a deixar sense publicitat els mitjans públics, com s'ha fet, en el cas, per exemple, de Televisió Espanyola. La supressió de la publicitat a Televisió Espanyola, al meu entendre, no és res més que una transferència indirecta de recursos a les televisions privades.

Una última variable per a l'èxit, la constitueix –per mi, la més important– l'actitud que adoptin el Govern i els grups polítics o parlamentaris amb relació a les modificacions o a les estructures de les quals parlem. Per què? I aquí no voldria semblar que els renyo, eh? Però són vostès, els membres del Parlament, els encarregats d'elegir i que els electes al CAC o al consell de la corporació siguin independents. La llei de la corporació diu que han de ser, els seus membres, elegits per mèrits professionals rellevants. La llei del CAC diu que els membres del consell són escollits d'entre persones de prestigi reconegut i contrastat, i amb experiència professional en el sector audiovisual i que ofereixen garanties plenes d'independència.

Igualment, les respectives lleis diuen que els membres de la corporació i del CAC han d'actuar amb independència. Aquestes lleis diuen: «Actuen amb plena independència i neutralitat i no estan sotmesos a cap instrucció o indicació en l'exercici de llurs funcions.» En definitiva, cal triar gent competent, gent que pugui fer la feina i deixar-la treballar amb la major independència possible. I aquesta és la clau, per mi, de la qüestió. Perquè podem fer moltes estructures, fer moltes lleis, idear molts canvis, però, al final, si no hi ha la voluntat política o la consciència política de, de veritat, triar gent que pugui fer bé la feina i respectar al màxim la seva independència, tampoc ens en sortirem.

Per tant, aquesta és una responsabilitat molt important i decisiva. I val la pena recordar que aquesta responsabilitat recau sobre vostès, senyors i senyores diputats i diputades, i també especialment al Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyors i senyores.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Marçal Sintès.

Compareixença

de Josep Gifreu amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00150/09)

Ara li passem la paraula al senyor Josep Gifreu i Pinsach. Té vostè la paraula.

Josep Gifreu i Pinsach

Moltes gràcies. Honorable presidenta, il·lustre diputada, il·lustres diputats, també és un honor per mi que aquesta Comissió d'Affers Institucionals del Parlament m'hagi proposat de comparèixer avui per expressar la meua valoració del Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual. Agraïxo a aquesta comissió la confiança i la invitació, i vull fer constar, d'entrada, que la meua exposició serà feta a títol purament personal, com no podia ser d'altra manera.

Atès que el temps és molt limitat, i seré breu, em permeto d'avançar ja la meua posició global sobre el projecte de llei. A la vista dels motius que s'expressen en el

preàmbul i de l'articulat subjecte a modificació en cada una de les tres lleis, i en la mesura, i només en la mesura, que el model audiovisual català consolidat durant aquests anys de democràcia i d'autogovern no queda substancialment afectat, estimo raonables les mesures i modificacions que es proposen, que entenc limitades bàsicament a la contenció de la despesa pública.

En el mateix sentit veuria igualment raonable que, un cop superat l'episodi de crisi econòmica, aquesta comissió tornés a revisar el model i l'estructura de cada ens per tal de dotar-los de més recursos i de potenciar les seves respectives prestacions. En efecte, em plau llegir en el preàmbul del projecte de llei que aquesta reforma –ho cito textualment– «no comporta un canvi conceptual ni substancial en el marc de referència legal general del sector audiovisual en vigor» –tanco la citació–, sinó solament un canvi instrumental i organitzatiu –diu el text– a fi de garantir l'eficiència i alhora l'estalvi de recursos en l'actual situació de crisi econòmica, però «tot mantenint el model» –ho cito exactament– «de comunicació de caràcter independent» –tanco la citació– que ha estat fins ara.

Crec que aquest és el mèrit inqüestionable del model audiovisual de què ens hem dotat a Catalunya i que hem après a gestionar entre tots: forces polítiques amb un consens molt ampli, professionals dels diferents sectors involucrats, empreses relacionades, intel·lectuals, en bona part, i sobretot la societat civil, a través del suport d'audiències sostingudes.

Val la pena recordar el paper pioner que ha exercit el nostre Parlament en la consideració de la missió insubstituïble dels mitjans audiovisuals públics en el procés de normalització nacional de Catalunya. Recordem la creació, el 1981, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; la creació del CAC, el 1996 i, després, convertit en autoritat independent, el 2000; el debat sobre l'audiovisual del Ple del Parlament del 1999, o l'aprovació de la Llei de comunicació audiovisual dels 2005, només per citar-ne alguns moments culminants. Per això suggereixo que en el preàmbul es podria haver explicitat millor l'èmfasi en la valoració positiva del model públic català de gestió de l'audiovisual i la voluntat inequívoca del Parlament de continuar sostenint i potenciant aquest model.

Ara faré una breu menció de cada un dels tres capítols del projecte de llei i de les lleis afectades en cada cas.

Amb relació al capítol I, sobre la Llei 2/2000, del CAC, sembla raonable la reducció del nombre de consellers per les raons adduïdes, però el redactat de la reforma, en l'article 2, deixa a l'aire algunes preguntes importants. Per exemple, amb quins criteris el Parlament escollirà els quatre membres per garantir-ne la independència, del CAC? O com es predetermina la formació de majories en el si del consell, del ple del consell de l'audiovisual? O si queda assegurada la continuïtat..., com queda assegurada la continuïtat de les funcions i dels serveis que la llei i l'estatut orgànic i de funcionament atribueixen al CAC.

Amb relació al capítol II, sobre la modificació de l'article 111 de la Llei 22/2005, de comunicació audiovisual, només un comentari. El fet que d'aquesta Llei

general de la comunicació audiovisual només es proposi un breu retoc és un indicati, un indicati més, del que apuntava abans, sobre la validesa del model català, que ha sabut superar les limitacions del marc espanyol i oferir un marc jurídic i polític innovador i força complet, encara avui molt vàlid.

Amb relació al capítol III, sobre la Llei 11/2007, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, em semblen raonables la supressió de la figura del director general, una figura que portàvem de l'anterior llei, i la reducció dels membres del consell de govern i del consell assessor. La reducció de dotze a cinc del consell de govern sembla molt dràstica, d'alguna manera representa la invalidació del model anterior, que pretenia traslladar al consell la correlació de forces del Parlament.

Modestament, crec que un model de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals de cinc membres, amb un president que assumeix totes les competències de l'anterior director general, hauria de deixar-se blindat des del Parlament, blindat contra les enormes pressions polítiques que rebrà i, òbviament, contra les pressions dels grups de pressió. La, entre cometes, «despolitització», si se'm permet, d'aquest òrgan de govern seria un requisit per a l'èxit de la missió de servei públic que la llei i el mandat marc del Parlament li encomanen.

Per tant, crec que hi ha dues responsabilitats especialment rellevants en aquest procés de reforma, i davant del context de crisi econòmica i també de gran pressió sobre el sector públic, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Una primera responsabilitat és, lògicament, la del Parlament a l'hora d'escollir els cinc membres del consell de govern i el seu president, perquè vulguin i sàpiguen afrontar la nova etapa amb valentia, encert i independència. I l'altra responsabilitat és la del Govern de la Generalitat en la definició i adopció d'un contracte programa amb la corporació que permeti al grup públic de comunicació continuar i consolidar en els pròxims anys el model d'èxit social, cultural i lingüístic que ha estat fins ara.

Fins aquí; això és tot.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara passaríem el torn als diferents portaveus. Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Joan Ferran.

Joan Ferran Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Abans que res un agraïment als tres intervinents per les seves aportacions que, de ben segur, contribuiran a tot el que hem anat sentint aquests dies, però ja des d'unes perspectives molt particulars, també que complementaran, doncs, tot el material i totes les possibilitats i totes les preguntes, perquè també ens han plantejat dubtes sobre el que s'ha de fer.

Jo sí que voldria..., ja estem al final d'aquestes compareixences, i hi han hagut alguns plantejaments que

hem reiterat també pel coneixement de les persones que venien aquí. I, en tot cas, moltes vegades ha sigut mecànicament que hem exposat algunes coses, però aquest cop els tres intervinents han posat damunt la taula com una exigència i una apel·lació, doncs, en el cas nostre, al primer grup de l'oposició, que és el Partit Socialista en aquesta cambra, no? I han demanat que miréssim amb afecte, si em permeten l'expressió, aquesta modificació d'aquesta llei, i l'agaféssim i ens la prenguéssim des del sentit positiu que normalment el diputat Santi Vila ens ven cada vegada que fa la seva intervenció. Ens explica que s'acoten, aquestes modificacions a la llei, a una qüestió purament instrumental, que no té un rerefons polític d'unes altres característiques, no?

Bé, nosaltres, al respecte, tenim un dubte, eh? Si hi ha un rerefons polític de concentració de poder, de governamentalització, d'una certa negació del que seria un funcionament més plural, més compartit en la direcció dels mitjans.

Clar, el senyor Serrats ens deia: «Home, fóra bo...» –i el senyor Sintes també–, «fóra bo que vostès hi participessin i fóra bo, fins i tot, que fessin un grup de treball no per obrir ara aquí els altres aspectes que altres intervinents amb anterioritat ens han posat damunt la taula, sinó perquè es seguís la tradició de discussió, de ponència conjunta d'aquesta llei.» És precisament aquí on hem trobat a faltar l'actitud del Govern i on ens ha aixecat alguna que altra sospita. Si feia deu anys que fèiem la construcció d'aquesta arquitectura, diguem-ne, dels mitjans audiovisuals de forma consensuada, mai dirigida des del Govern, sinó sempre participada en ponència conjunta al Parlament, per una cosa tan petita com aquesta hauríem pogut fer el mateix, fins i tot sent motiu d'un dels acords de la votació del debat d'investidura.

Clar, aquest canvi en el mètode i en la tàctica és el que ens fa creure, en un determinat moment, que hi ha alguna cosa més que no una petita modificació de persones dins dels organismes de la corporació. I, en aquest sentit, home!, podem trobar i trobem interessant la proposta que ens fa el senyor Serrats, més enllà de les qüestions puntuals, que, com que queden registrades, els que hem de fer les esmenes ens les mirarem amb tota l'atenció que calgui.

Però trobem a faltar aquesta vessant, hauríem dit, participativa que ens hauria agradat seguir continuant, perquè l'hem fet així durant una dècada. Que ha vingut complementada amb una altra cosa: amb una pressa, amb una... Vostès s'han vist aquí concentrats, perdonin que els ho digui així, en un munt de compareixences, que les hem hagut de fer en dotze hores seguides, quan hauria estat potser més positiu, doncs, fer aquestes coses amb el temps que requereixen, fins i tot hauríem pogut obrir altres aspectes que ens han estat plantejats aquí pels diferents intervinents. En aquest sentit jo crec que no acabem de comprendre la pressa, no acabem de comprendre el *modus operandi* que ha fet servir el Govern al respecte.

Perquè pensin en nosaltres, nosaltres... Vostès deien: «És bo que simplifiquem.» És que estem d'acord a

simplificar, és que estem d'acord a ser més austers, és que estem d'acord a ser més eficients i a estalviar diners; estem d'acord amb tot això. El que passa és que detectem algunes qüestions que ens preocupen. Per exemple, una l'ha esmentat el senyor Serrats. Home! Aquí vam arribar a arbitrar uns mecanismes de llei perquè no coincidissin amb els períodes electorals, és a dir que cada vegada que canviés el Govern de torn es fessin les modificacions en els organismes que *a priori* eren considerats com arbitrals, que havien d'anar més enllà del que són els espais temporals d'unes eleccions o d'un govern.

Doncs, això, en la llei, amb les petites modificacions que ens plantegen, s'entén que els actuals membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya hauran de deixar de ser-ho, simplement per una aplicació mecànica a un mes o un mes i mig de la nova modificació d'aquesta llei. Potser seria més raonable, i alguns intervinents anteriors ens ho han explicat així, que per un espai curt de ics mesos continuéssim respectant allò que van ser les regles del joc que en el seu dia es van establir perquè no puguin ser en cap moment sospitoses que canviem l'àrbitre a meitat del partit. Perquè és un element de qualitat democràtica saber respectar allò que de forma consensuada s'ha aprovat per tothom, de tal manera que tothom tingui les garanties que les regles del joc són les que han de ser. Hem dit això, per exemple; els he posat aquest exemple, perquè jo crec que és important.

Estic d'acord amb el que deia també el senyor Gifreu: la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és quelcom més que un negoci. Té una significació política, cultural, de normalització nacional, lingüística, tot el que vostès vulguin. I, per tant, li prestem aquesta atenció específica perquè té aquestes característiques.

Ara, sí que també voldria comentar un parell de coses més que hi tenen a veure. Se'ns demana una tria responsable. Hi estic d'acord, hem de fer una tria profundament responsable de qui hagi d'estar al capdavant d'aquests organismes. Però també no entenem, per exemple, quan és un element que no té res a veure amb l'austeritat, com hem de tractar el que se'n diu el consell assessor de continguts dels mitjans de comunicació públics. No ho entenem. Perquè si realment el que volem és l'aproximació del que en diem la societat civil, les entitats, els col·lectius, els sindicats, els col·legis de periodistes al que són els mitjans de comunicació públics, home...; i, a més, no costa diners, perquè això no costa diners, no entenem perquè hi ha d'haver una restricció o, en tot cas, no entenem que no siguem capaços de repensar el que s'ha fet fins ara. Perquè no ha sortit bé, perquè l'actual consell assessor no ha acabat de funcionar bé, perquè no se li ha fet cas, perquè els seus informes han estat segurament llegits per sota la taula, vull dir, mai s'han posat damunt de la taula, escassament han pogut venir aquí, al Parlament, a explicar el que deien; però no entenem tampoc com aquest tema no es repensa de tal manera d'enfortir encara més aquest discurs que fem que els mitjans de comunicació del país són de país i són tan importants.

Bé, tots aquests dubtes que tenim damunt de la taula, clar, no es mouen en un context aïllat com una petita

proveta on es fa un petit experiment. No, no; és que, escolti'm, al voltant de tot això ens trobem, a vegades, amb alguna agressió d'algunes formacions polítiques o algun discurs que ens parlen d'unes privatitzacions salvatges. No és el cas del Govern –no és el cas del Govern–, però sí que és el cas del partit que ha donat suport al Govern, en aquest cas el Partit Popular, en el moment que hem plantejat una esmena a la totalitat en el plenari.

Aquestes qüestions són les que ens preocupen, perquè són les que ens inquieten. Perquè mirat, segurament, estrictament, fil per randa el text del que ens proposem, diries: «Home, és una cosa tècnica.» Però és que no..., potser és que no és tècnic, per totes aquestes qüestions que els plantejo ara i per com van les vicissituds de la política catalana, però també espanyola. I per això ens inquietem, perquè seguim considerant que un servei públic de comunicació en un país com el nostre té un plus que en altres llocs..., en una comunitat autònoma de parla castellana, com pot ser La Rioja o com pot ser Múrcia, amb tots els respectes, no la té. Som diferents en aquest aspecte. I per aquest sentit és un tema que ens preocupa.

Res més. El meu temps és més petit que el seu quant a quantitat de minuts. Donar-los les gràcies per les seves aportacions. Tinguin la seguretat que ens posen nous dubtes en el millor sentit, en el sentit positiu de la paraula, que tindrem en compte les seves aportacions i que en la rèplica també recollirem tot el que vostès ens diguin. Molt agraïts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Joan Ferran. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També, com sempre, començar agraint als compareixents la seva participació en aquesta comissió i les seves aportacions respecte a aquest projecte de llei, no? Bé, he de començar, com en altres intervencions he hagut de fer, no?, dient que el Partit Popular no vam donar suport al Govern en el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei, ens hi vam abstenir. L'abstenció és cert que, per l'aritmètica parlamentària, doncs, va permetre que no prosperessin les esmenes a la totalitat que es van presentar, però això no significa que hi hagi cap mena d'acord entre el Grup Parlamentari Popular i el Grup de Convergència i Unió. Per exemple, a diferència com sí que hi és entre el Partit Socialista i el Grup de Convergència i Unió, que és en l'acord d'investidura.

Jo no faré preguntes, faré dues reflexions. Una sobre un aspecte que crec que ha sigut transversal de totes les intervencions, que és sobre l'abast de la reforma que es proposa ara, en aquest moment. I nosaltres l'abast, l'abast de la reforma del projecte de llei, el situem en un determinat marc –s'ha citat en l'exposició de motius– i pensem que, d'alguna manera, aquest és el marc, el de l'exposició de motius. Però també el

marc en el qual neix aquest projecte de llei, que és en el marc d'una llei molt més ampla, l'òmnibus original, la primera, en què es fixen uns determinats objectius, com és agilitat, millora, simplificació, promoció de l'activitat econòmica, etcètera. Per tant, nosaltres creiem que dintre d'aquest projecte de llei de modificació de les lleis audiovisuals hi caben aquelles modificacions que, d'alguna manera, estiguin relacionades amb aquest objecte, no? I, per tant, des d'aquest punt de vista creiem que l'abast no es limita ni es vol limitar únicament i exclusivament a allò que està explicat en el projecte de llei, sinó que permet fer una mirada més ampla respecte d'altres qüestions.

Això no vol dir que s'hagin de canviar de dalt a baix, ni molt menys, totes les lleis. Al contrari, aquells canvis que signifiquin canvis de model importants segur que requereixen una reflexió pausada. Ens sembla encertada la proposta del senyor Serrats que com anys enrere hi pogués haver un grup de treball o una ponència conjunta, com se'n deia aleshores, que anés avaluant amb el temps suficient i amb la maduració suficient algunes propostes que després es puguin reflectir en aquesta llei.

Crec que de matèria n'hi ha, perquè al llarg d'aquests dos dies hem sentit força propostes. Per exemple, la preocupació dels operadors de televisió digital privats, de televisió digital de proximitat privats. No hem tingut l'oportunitat de tenir els públics, però si els haguéssim tingut segur que ens haurien posat sobre la taula també una quantitat de problemes importants que creiem que no podem deixar caure en un sac trencat, sinó que..., si no per arreglar-ho en aquest projecte de llei, sí per tenir-ho en compte i arreglar-ho properament. Aquesta era la primera reflexió que els volia fer.

La segona reflexió. Senyor Serrats, molt directament ens ha fet una proposta molt concreta i jo li diria que molt agosarada, no?, perquè si precisament parlem d'un projecte de llei, d'un conjunt de projectes de llei que el que persegueixen són mesures d'austeritat, reduir despeses, etcètera, que ens proposi –i jo l'entenc, eh?– que hi incloguem unes compensacions econòmiques per als membres que deixin de ser del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, senyor Serrats, que vol que prenguem mal? Cordialment, eh? Que vol que prenguem mal? Crec que no és, ni molt menys, el moment de plantejar-ho, més encara quan el tema sembla que està, més o menys, resolt des del reglament propi de consell, no? Això és el que jo he interpretat i això és el que jo veig expressat en aquest document. Per tant, jo crec que aquesta modificació que ens proposa, que l'entendem perfectament..., crec que no és oportú processalment plantejar-la en una llei d'aquestes característiques i en aquest moment.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Laia Ortiz, en nom d'Iniciativa per Catalunya.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. També agrair-los molt la seva compareixença i el fet d'ajudar-nos a posar una mica de llum en el tràmit d'aquest projecte de llei. Bé, dir que, la preocupació per part del nostre grup va venir prèviament, fins i tot, al veure el contingut de..., el contingut, diguéssim, i el que fixa la llei. Sobretot ha estat el procés i com hem arribat i com ens hem trobat fins aquí, perquè indicava una mica ja quins serien els objectius d'aquesta llei, i això és el que més ens ha preocupat. I això lliga amb el que vostès plantejaven del consens o la necessitat d'aquesta recerca del consens.

Nosaltres hi estem completament d'acord, sobretot perquè el consens, encara que no és un valor absolut, com deia el senyor Sintès, és desitjable, precisament en un sector prou delicat com és el sector audiovisual, i sobretot si el que volem és omplir de prestigi aquests organismes i de legitimitat. Per tant, és compatible la recerca de consensos on tothom ha de renunciar, i, per tant, també es fa més responsable de les conseqüències i de com funcionen aquests organismes i els mateixos mitjans.

Però el procés indicava molt de com hi arribàvem, perquè jo crec que pel que ja es va apostar és fer-ho sense consens. Qualsevol llei que es vulgui fer amb una àmplia majoria, d'entrada es parla amb tots els grups de la cambra. I no s'ha fet així, i encara és hora que es faci així. Per tant, no és només, diguéssim, que hi ha un destí que no..., hi ha una dificultat de posar-nos d'acord; jo crec que hi ha hagut una certa voluntat de trencar aquest cert consens. I això és preocupant. De tota manera, nosaltres, com a grup parlamentari, no defallirem en aquesta voluntat de trobar-lo, perquè crec que és bo, és bo per als mitjans públics de Catalunya i bo també per a tot el sector audiovisual. I crec que encara és reconduïble.

I, en aquest sentit, les aportacions que ha fet el senyor Serrats jo crec que ens poden no només servir per il·lustrar, sinó quasi per fer de mediador, eh?, una mica en la situació que ens trobem ara. I per això m'agradaria, doncs, comentar-li alguna de les qüestions que plantejava. Deia: «Bé, per criteris d'austeritat sí que es podrien reduir els organismes.» Pel nostre grup l'austeritat no pot ser una qüestió conjuntural, és a dir, l'austeritat ha de regir com funciona l'Administració, perquè si no estariem sotmesos a una inestabilitat constant d'aquests organismes. Per tant, també era vàlida quan es va tramitar la llei, la llei de la corporació. És a dir, ampliar els organismes fins a on es va acabar fent va ser una concessió per al mateix consens. Fins i tot vam ser molts crítics, vam ser força crítics amb això i també, fins i tot, amb les incompatibilitats amb el consell assessor de continguts, que això també formava part de concessions que es van fer per la qüestió del consens.

Vostè parlava, per exemple, de passar el consell assessor a setze. És raonable, sobretot perquè no impedeix l'entrada de nous membres que puguin fer aportacions en aquest sentit. Jo afegiria això, acotar el perfil també d'aquests membres.

Una altra qüestió, quan parlava de la simplificació. No sé quin és el criteri d'austeritat que hi pot haver darrere que el nomenament dels consellers vingui a proposta de dos grups en comptes de tres grups, per exemple. És a dir, això no forma part ni de la simplificació ni de l'austeritat.

I una qüestió que ens preocupa: la pèrdua d'independència del CAC en aquest sentit. Vostè parlava de com es podrien corregir certs mecanismes, però aquí sí que crec que no resolten el problema principal. Amb un CAC de cinc membres, sotmesos a una majoria parlamentària concreta, on ara el criteri de la irrevocabilitat es perd –es perd–, no crec que sigui només resoluble per una qüestió estètica, de dir: «No, la segona volta» –diguéssim– «es faria en una altra sessió.» Jo crec que els condicionants..., és veritat que hi ha d'haver mecanismes que prevegin el possible veto, no?, i que es pugui avançar en el nomenament. Però és veritat que aquí hi havia, com a mínim, uns condicionants a utilitzar aquesta majoria absoluta, no?, i uns supòsits on es podria arribar aquí. D'entrada, preveure un mecanisme a segona volta i per majoria absoluta, encara que sigui en una altra sessió, jo crec que no garanteix aquesta independència del CAC –o m'agradaria que hi aprofundís una mica. Crec que és més perillós això per a la independència dels membres del CAC, la reducció i el nomenament i que cessin tots a la vegada, que no que no tinguin retribució al sortir. I més, si precisament el pretext de tota aquesta llei, de tots aquests canvis, és precisament per una reducció de la despesa. Per tant, jo crec que, com deia ara el diputat del Partit Popular, aquí podríem prendre mal.

I finalment, el senyor Sintès parlava de: «Bé, aquesta regulació dependrà del projecte al servei de què està», no?, de quins són els objectius. Avui, que ja són les últimes compareixences d'aquest projecte de llei, el que ens ha quedat bastant contrastat amb totes les persones que han anat apareixent és que això significa una involució en qualitat democràtica i tornar a la governamentalització dels mitjans. El sistema actual pot ser clarament millorable, i potser amb una excessiva presència del partidisme, però més perillós encara és tornar a la governamentalització dels mitjans públics, perquè els avenços que s'han fet d'independència han millorat la seva qualitat, el seu prestigi i també la seva eficiència en clau econòmica, amb les audiències que tenen.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara té la paraula el senyor Carmel Mòdol, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Igual que els companys i companya que m'han precedit en l'ús de la paraula, també agrair-los avui la presència en aquesta sessió final de compareixences d'aquesta comissió.

Hi ha hagut un comportament que s'ha anat desenvolupant al llarg d'aquest dia i mig que hem estat de for-

ma quasi continuada de comissió on una de les conclusions ha estat la que ara comentava la Laia Ortiz. És a dir, molts dels compareixents, moltíssims...; se n'han aprovat una mica menys de la meitat dels sol·licitats, i els que es van aprovar finalment, perquè no es van aprovar tots, resulta que han arribat aquí i, en base al que han llegit, arriben a conclusions molt concretes, que és que aquest projecte de reforma o contrareforma és una regressió o és una involució.

Però també hi havia una constant –avui, amb la compareixença de vostès tres, més evident potser, encara–, que era l'apel·lació aquesta al consens, com si fos la fase final ja del procés i del debat. «Repenseu-vos-ho i torneu a establir les condicions», no? Jo aquí faria una discrepància cordial amb el senyor Marçal Sintès, diguem-ne, que el consens entre el grup majoritari del Govern i el principal grup de l'oposició; la societat catalana és més plural i, a més a més, la seua expressió política, tal com hem vist els últims anys, és realment moguda i ho pot tornar a ser en el futur. Per tant, m'agrada més l'expressió que ha fet anar el senyor Serrats, és a dir, llei de país. Les lleis que són de consens són lleis de país que agafen consensos amplis, com va tindre aquesta llei –i totes les de l'audiovisual, de fet– en la seua gestió. Perquè jo crec que, fins i tot, la llei de la Corporació hauria estat aprovada per 132 vots, si no hagués passat alguna cosa que va impedir que el Partit Popular la pogués votar, perquè es va fer un magnífic treball de ponència... Eh? (*Veus de fons.*) Cent trenta-dos a favor i tres en contra. Però, bé, és igual, no ho discutirem ara, això, senyor Santi Rodríguez. Però la qüestió és que hi havia un posicionament previ i el dia de la votació... De totes maneres va ser aprovada per 117 vots a favor i 18 en contra, és a dir, amb un consens amplíssim, molt ampli. Clar, aquest consens és el que nosaltres hem anat reclamant de...

Quan fas tot aquest procés; quan al principal grup de l'oposició a la passada legislatura li sents plantejar una sèrie de modificacions, com, per exemple, la de passar de set a dotze membres al consell de govern o que les compareixences a la comissió de control siguin no només del responsable polític de la corporació, acompanyat de qui ell vulgui, sinó de cada un dels estaments directius de la corporació per fer un control exhaustiu de tot el tema; quan hi havia algun mecanisme proposat també per a resoldre les situacions excepcionals, se suposa, de falta de consens per a alguna situació sobrevinguda..., i es va eliminar i es va voler mantenir. Es va eliminar perquè l'oposició en aquell moment entrés al consens, el tema de superar les minories de bloqueig. Hi havia un mecanisme proposat pels grups que en aquell moment donaven suport al govern i es va eliminar precisament per satisfer l'oposició. Ara el que sorprèn és que amb un treball tan laboriós durant un període tan dilatat, es prengui aquesta decisió tan precipitada de la forma que es pren i amb els plantejaments que es fa, havent de superar unes esmenes a la totalitat que li deien al Govern: «Torna enrere, replanteja-t'ho i tornem-ne a parlar la setmana que ve.» Superant aquesta esmena a la totalitat, amb el vot del partit..., dels dos que van votar en contra de la llei de la corporació, del partit majoritari d'aquests dos. Va necessitar, Convergèn-

cia i Unió, el vot del Partit Popular per superar aquesta esmena a la totalitat, no?

I espero que això no sigui una..., el meu grup ho espera, no és que ho esperi el Carmel Mòdol. El Grup d'Esquerra Republicana espera que això no sigui una avançada del que pot vindre en els mesos futurs, no?, perquè amb aquesta reforma, de la forma que es planteja, nosaltres pensem que sí que es vulneren una sèrie de qüestions bàsiques. I d'això els volíem demanar la seua opinió també. El principi de continuïtat institucional, quan triem determinats membres amb majories qualificades per a un mandat de sis anys, no es vulnera fent una reforma exprés i dient: «Bé, ara fem foc nou i tots a fora»? Què hem de fer d'aquí a quatre anys, si hi ha una altra majoria al Parlament de Catalunya? Perquè el mandat dels que triarem ara teòricament serà per a sis anys. Arribem al Parlament de Catalunya, muntem una altra reforma exprés i canviem la gent que hi ha en aquell moment, si la majoria parlamentària és diferent? És aquest el joc que s'ha de jugar? Creiem que aquest és un joc infantil, sincerament, i que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el nostre sistema públic de comunicació no es mereixen. En aquest sentit, els demanaríem que ens donessin la seua opinió.

Perquè, clar, la justificació és l'estalvi, diguéssim..., un estalvi que ja es podria estar produint, eh? Perquè si haguéssim fet el que ha dit el senyor Serrats també, de dir: «Escolta, los càrrecs que ara s'han de renovar no es renoven.» Això és un decret llei de la Generalitat, un decret de la Generalitat validat per aquest Parlament..., ja s'havia acabat. El que passa és que no hi havia control sobre quins eren els sis que quedaven, i aquest és el gran problema que tenim. I això és el que ens fa pensar que aquí hi ha gat amagat, i per això la nostra, diguéssim, posició negativa en aquesta qüestió, perquè tenim una mica una sensació que durant el període passat, que es va facilitar tot el tràmit legislatiu i es va intentar sumar el consens, algú, amb el balanç d'avui en dia, ha aixecat la camisa. Una part, un grup parlamentari ha aixecat la camisa als altres grups parlamentaris.

Perquè, clar, si la qüestió és l'estalvi, parlem de sis membres d'un cantó, o set, i cinc de l'altre, més el personal auxiliar, parlem d'1.200.000, 1.300.000 euros. Un grup privat de comunicació ara ha rebut més de 2 milions d'euros per fer determinades campanyes de promoció. Què passa? Estalviem en un lloc i en un altre ens gastem els diners amb una certa alegria? Ja he vist algun dels espots, eh?; em semblen magnífics, per cert. Però se suposa que les coses també es podrien fer d'una altra manera, eh? Per tant, que no ens vinguin amb cançons en el tema de l'estalvi.

I faig una última reflexió, i amb això acabo, presidenta. Nosaltres considerem..., i també els en demanem l'opinió, si el tema de la urgència està justificat en aquest cas. Ens agradaria que ens diguessen el... Els he preguntat també sobre el trencament de la continuïtat institucional en això. I una última reflexió, com a grup polític. El senyor Gifreu parlava de la despolitització. Precisament el que ens temem és que més que cap a la despolitització, que seria el desitjable, de

desgovernamentalitzar, passar a despartiditzar, resulta que no, que anem en direcció contrària, anem a la re-governamentalització. I, a més a més, tenint en compte com s'ha produït l'engany que hi ha en aquest procés; a mi, tenint en compte les opinions que hem sentit reiteradament que convé tancar canals a la corporació, que la corporació és molt cara, que la gent allà viu en un luxe asiàtic, pràcticament, i que alguna d'aquesta gent que fa aquestes manifestacions, com el mateix senyor Duran Lleida, no?, ben situat políticament amb la nova majoria governamental, fa aquest discurs..., home, doncs, ara podem somriure. Però si d'aquí a quatre dies resulta que la corporació entra en una fase de decadència basada, també en l'argument econòmic, haurem perdut un element molt preciós de la nostra no només continuïtat institucional, indústria audiovisual, sinó del que és la nostra essència com a país.

Abans un compareixent ha dit que si no teníem indústria audiovisual no existíem en el món de la cultura moderna, i això és una reflexió que ens hem de fer tots plegats. La corporació i el sistema audiovisual de Catalunya no són una joguina, no haurien de ser una joguina en mans del poder. I nosaltres ens temem que aquesta reforma va en aquesta direcció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Carmel Mòdol. Té la paraula el senyor Santi Vila, el portaveu de Convergència i Unió.

Santi Vila i Vicente

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...ja que ara és el treball que hem de fer.

Hi ha hagut una apel·lació, crec que coincident, encara que amb matisos, a la necessitat de buscar consensos. Fixin-se vostès que és inevitable que, malgrat que avui el protagonisme els correspon a vostès, eh?, com a compareixents, finalment els grups ens sentim en la necessitat de fixar quines són les posicions i quines són les temences. I em temo que aquesta llei, aquest projecte de llei que en aquests moments tractem, doncs, podria aconseguir un consens d'una forma relativament fàcil, si no fos per les temences o pel que flota per l'ambient, no?, que fa pressuposar, com deia el senyor Mòdol, que hi hagi gats amagats a no sé on o, com s'ha dit anteriorment, que pugui haver-hi alguna cosa més. El cert, però, és –i a això el senyor Gifreu crec que s'hi ha referit explícitament– que al preàmbul que justifica el projecte de llei, per tant, en l'exposició de motius, el Govern insisteix que el que motiva aquestes modificacions legislatives és només el propòsit de fer les coses més bé, de ser més eficients, i el principi d'austeritat. Un principi d'austeritat que podríem arribar a convenir que té més un valor simbòlic, de gest, de ser exemplars just en l'alta direcció, que no pel seu import econòmic, no?, però que finalment té la seva transcendència.

Per tant, nosaltres no ens cansarem d'insistir que estem d'acord que és necessari el consens, que és molt

important que hi hagi consens a l'entorn de les lleis que afecten els mitjans audiovisuals del país, perquè hi ha molt més en joc que una indústria cultural, perquè hi ha molt més en joc que un model de protecció de la llengua, sinó que hi ha en joc la qualitat democràtica al nostre país –per tant, no ens en cansarem, d'això–, però que en aquesta llei concreta el que estem fent és una cosa molt més senzilla, molt més simple. I que, per tant, el consens o la falta de consens a l'entorn d'aquesta llei els ponents l'haurem de justificar, jo crec, si volem actuar honestament, amb relació al que diu l'articulat d'aquesta llei, no? I, per tant, poden haver-hi molts altres problemes associats, moltes altres temences associades, que no ens correspondrà als ponents d'aquesta llei d'avaluar.

I el cas és que, bé, vostès mateixos n'han fet una lectura acurada, han fet algunes propostes que jo crec que són interessants. Jo em quedo..., per exemple, quan el senyor Serrats ens apunta: «Com podem garantir finalment la independència i la llibertat dels membres del CAC?», no? I vostè ens planteja, doncs, fins i tot, tenir en compte alguna altra actuació que s'ha fet en altres òrgans reguladors, i recordar que la sortida del CAC també pot ser motiu que condicioni la llibertat, la independència, dels membres i que, per tant, alguna cosa més hi hem de fer. Home, jo comprenc que pugui haver-hi raons d'oportunitat, eh?, que ho facin més bé o més malament, però no em sembla que sense donar-hi més voltes, doncs, la poguéssim donar per despatxada, perquè és una proposta interessant i que té a veure –i que té a veure– amb la necessitat finalment d'enviar el missatge a la ciutadania que el que hi ha en joc són les garanties que ens donen les llibertats, no?, i, per tant, la independència dels òrgans reguladors. No cal dir-ho, eh?, la independència també, en aquest cas, del que ha de ser vist com una empresa, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, respecte a la temptació que poguéssim tenir qualsevol govern d'intervenir-hi.

Per tant, jo li agraeixo aquest comentari com els agraeixo la franquesa amb què, per una banda, valoren l'austeritat de les mesures, el propòsit d'austeritat. Però, i jo crec que això també ha estat una constant en tots els ponents que han intervingut, aquí finalment tenim un problema d'intangibles. Més enllà del nombre de membres que componguin els òrgans de govern de la corporació o més enllà del nombre de membres que componguin el CAC, finalment dependrà, eh?, de l'esperit del que llegeixi el que acabarem aprovant, no? I és evident que el que s'ha fet fins ara no ha estat del tot exemplar, no?, i amb el pretext i la cobertura del pluralisme segurament el que hem fet és senzillament que hi hagués una correspondència en quotes de partit, doncs, que no han ajudat a l'hora d'enviar aquest missatge d'independència i de garanties.

Bé, jo, en aquest sentit, no els voldria fer cap pregunta concreta. Sí que, si ho consideren oportú i es volen esplaïar una mica més a l'hora de posar sobre la taula algunes propostes que ens poguessin millorar la forma de provisió, eh?, dels nomenaments, doncs, jo crec que aquest finalment és l'únic punt sensible que justificaria aquesta temença que es revisa el model. O sigui,

si arribéssim a la conclusió que, en definitiva, a l'hora de proveir els òrgans de govern o de la corporació o, en aquest cas, del Consell Audiovisual de Catalunya, doncs, lesionéssim la deguda independència. El moment clau és el moment de la provisió i el moment del cessament, com ens ha fet tothom. Per tant, si aquí volem, doncs, afegir-hi alguna cosa, els ho agrairem.

En tot cas, gràcies pels seus suggeriments.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara passarem la paraula, per a un torn de cinc minuts cadascú, com a màxim, al senyor Jaume Serrats. Té la paraula.

Jaume Serrats i Ollé

Ho intentarem. A veure, contestaré en general perquè..., i després, si queda alguna cosa sense contestar que creguin que és oportú fer-ho, tornin-m'ho a demanar, perquè és que els apunts que he pres no els he pres amb massa ordre.

Primera qüestió. Em sembla que queda clar que jo al principi he demanat separar tot el que són, diguéssim, inquietuds sobre els continguts de les lleis que poden motivar algun tipus de revisió en un futur pròxim o no pròxim. I això..., seria bo que dintre d'aquest Parlament es constituís algun grup de treball, no tant ja com a ponència, sinó com a grup de treball, que anés, en alguns aspectes concrets, veient si la realitat i el que el marc jurídic..., doncs, caldria..., respectant la jerarquia normativa a què ens obliga la nostra dependència de la llei bàsica espanyola. Però sí que caldria poder-hi fer alguna cosa. Això crec que seria un tema. I que això..., el que sí que jo els volia dir és que l'important és no barrejar això amb una llei que parla d'un, dos, tres capítols i res més. D'acord. Dit això..., i em sembla que ha quedat clar.

Dit això, la llei... A veure, hi ha una cosa que em preocupa, que és que quan es diu que aquesta llei pot ser, tal vegada, gat amagat, unes temences que parlava ara... A veure, jo –és la meva opinió, lògicament– no tinc cap mena de dubte que no hi ha cap gat amagat en aquesta llei respecte, per exemple, a una tendència cap a una desfeta, desballestament, com en vulguin dir, del model públic audiovisual actual; de cap manera –de cap manera–, no ho veig. A més, no ho veig no pel que és senzillament la transcripció o la lectura de les modificacions, sinó perquè des del punt de vista del currículum parlamentari del qual vostès avui en formen part no veig que això pugui ser possible. Per tant, aquesta temença, jo no la tindria.

Temences de control? A veure, jo he defensat que es mantingui com a plantejament, diguem-ne, clar el que ja existeix. Amb proposta de tres grups també, que és el que existeix per al Consell de l'Audiovisual, per a la corporació no ho diu. Aleshores, que això es mantingui. Ara bé, si aquesta situació ens ha de portar a la llarga a no poder nomenar, hi hem de trobar una sortida. Que tampoc no és cap invent; vull dir, a veure, a la Llei general del Consell de l'Audiovisual, si algun dia es constitueix el CEMA, el Consell Estatal de Mitjans

Audiovisuals, el nomenament és per tres cinquenes parts. I diu: «Si no s'aconsegueix al cap de dos mesos es pot anar a majoria absoluta.» Bé, i això hi ha moltes lleis que, si ara ho busquessin –i els Serveis Jurídics segur que els poden ajudar–, trobarien el que hi ha en aquesta fórmula com a mal menor, i jo diria, fins i tot, com a reconeixement d'un fracàs. Per tant, no toquem la majoria qualificada però sí que trobem-hi una sortida, que no ens vingui el Consell de Garanties Estatutàries a dir-nos: «Vostès fan un acte en contra de l'Estatut.» I això és el que crec que no podem consentir –parlo com a ciutadà– una altra vegada. Aquest és el tema, eh?

Quant al tema de la... A veure, en principi, fora d'aquest cas dels que en surten o dels que hi entren, sí que hi ha una diferència entre els sis anys de mandat dels consellers i els quatre anys de Govern, vull dir, això es manté. En tot cas, hi hauria el problema en aquest moment de transició. El que passa és que jo apuntava aquesta solució, és a dir que hi hagués una possibilitat que es poguessin nomenar de nou consellers que ja hi són, eh?; no que tots els que hi són segueixin, sinó que els que es poguessin nomenar... I es trobaria una fórmula. Jo estic segur que trobaran vostès una fórmula.

Jo ja sé que parlo molt del consens, però és que jo sóc fill de la unanimitat d'aquest Parlament. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya vam tindre la sort que fins que no va incorporar-se el Grup de Ciutadans, que a dintre del seu programa porta la desaparició del consell com a objectiu polític, doncs, tots els membres del consell varen ser escollits per unanimitat sempre –sempre. I diré més encara: i quan hi havia Ciutadans s'hi van abstenir, no hi varen votar en contra mai. Per tant, vull dir, és una cosa que..., com que estem en un sector estratègic com és l'audiovisual... I això crec que és important pensar-ho..., perquè si no pensem d'aquesta manera, clar, davant de les retallades, doncs, quan vostès hagin de fer el contracte o el Govern hagi de fer el contracte programa amb la corporació..., què passa aquí?

I aquí, això, ho voldria lligar una mica amb el que em deia el senyor Santi Rodríguez. A veure, és complicat moltes vegades fer servir l'argument econòmic per ser la raó de l'eliminació d'algunes coses que poden ser estratègiques en el país. A Navarra acaben d'eliminar el Consell de l'Audiovisual de Navarra per raons econòmiques –l'han eliminat, ja està. Bé, la senyora Aguirre a Madrid va eliminar un consell audiovisual, que servia de molt poca cosa, en nom de la llibertat d'expressió, fa quatre o cinc anys. Vull dir que són perversos, a vegades, aquest tipus de plantejaments. Aleshores, crec que és molt important que si tots tenim clar que estem davant d'un sector estratègic que té unes finalitats de cohesió, de recolzament de la indústria, de normalització de la llengua, etcètera, que ja he dit al començament que potser no calia parlar-ne, perquè vostès això ho tenen molt clar, eh? –inclús ho té clar el senyor Santi Rodríguez, per altra banda, eh?–, doncs, que no fem servir l'argument econòmic per a segons quin tipus de coses.

Respecte a la meua proposta, no era una proposta, era una reflexió, que la deixo sobre la taula i l'he passat

en un paper. Perquè, clar, si hi han organismes reguladors a Espanya que tenen..., que funcionen d'aquesta manera, Catalunya no té per què, diguéssim, estar en pitjors condicions. I, a més a més, perquè, de fet, ens preocupem molt de com fer que la independència funcioni a l'entrada, però també ens hem de preocupar que la independència funcioni durant el mandat, eh? I, per tant, és un tema que cal tenir en compte, sobretot quan, per altra banda, no és una novetat, és a dir, no és una cosa que es digui: «Bé, a partir d'ara potser es podria fer...» No, és que ho estan fent; ho estan fent organismes reguladors com la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones, que la tenim aquí, a un quilòmetre de distància. Vull dir, això és en el que jo volia també insistir.

Després hi ha una altra cosa. A vegades, quan es fa el discurs de les dues majories, es diu: «Perquè, clar, ha de ser majoria qualificada perquè si és majoria absoluta és una majoria governamental.» No. És a dir, en cap moment el Govern pot prendre cap decisió a través del seu grup parlamentari amb majoria absoluta. Per tant, necessitarà sempre algun tipus de combinació. Per tant..., també ja sé que això és conjuntural, podria canviar, però... I la llei lògicament no la fem per ara, la fem amb voluntat de permanència, però en principi no és aquest el tema. Vull dir, no és majoria governamental o majoria de dos terços; és majoria de dos terços o majoria absoluta, però pensant que aquesta majoria absoluta és una situació per evitar un mal major, que és el del bloqueig i el de no treballar i no posar en marxa els organismes tal com cal.

No sé si m'he deixat alguna cosa... Per això diria jo que, en tot cas, aquest plantejament o aquest projecte jo no el veig com una regressió. Ja sé que les temences són una cosa molt personal, depenen del món de les sensacions i difícilment algú, vull dir, pot a partir del minut següent oblidar-les, però jo crec que els demanaria un esforç de superar aquesta situació –que pot haver-hi raons històriques, no ho nego, pot haver-hi formes; les formes moltes vegades condicionen el fons, no? Però jo intentaria superar això perquè és que necessitem, primer, que jo hi crec, que, per raons no tant d'austeritat com d'eficiència, moltes d'aquestes coses, potser, d'acord amb el que diu aquesta llei, es podrien canviar, sobretot reduir el nombre de membres i eliminar el director general de la corporació. I que això, que crec que és bo per ara i per sempre, seria bo que no quedés, diguéssim, alterat per unes sensacions les quals jo els demanaria que, entre tots, poguéssim superar-les, a través de trobar un text que els permeti trobar-s'hi còmodes.

Res més.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Marçal Sintès.

Marçal Sintès i Olivella

Gràcies, presidenta. Al senyor Joan Ferran, li volia agrair la seva intervenció; m'ha semblat constructiva. I només volia puntualitzar una cosa. Jo quan parlava

del consens i de..., no deia que el PSC s'havia de sacrificar o havia de..., en funció del que digui el Govern. No, no; deia al Govern que faci un esforç perquè el PSC... Ja sé que aquesta cambra és plural i el món encara és més plural, però el PSC és el segon partit de la cambra i, per tant, crec que hauria de ser la primera prioritat per part del Govern entendre's amb el PSC. Això no treu que pugui tenir altres socis o altres aliats en aquest projecte. Per exemple, quant al cessament dels membres del CAC, jo hi estic d'acord. Perfectament podria..., a més, sent un organisme regulador i estatutari, doncs, que poguessin esgotar i..., perquè sabem que són uns pocs mesos i, per tant, no costa, bé, diguem-ho així, fer-ho bé.

Quant, per exemple, a altres qüestions. La majoria absoluta –jo tinc la mateixa aproximació que el senyor Serrats– crec que no és l'ideal, sinó que és un mal menor, i així ho hem de veure. És un recurs en cas que no hi hagi cap manera de posar-se d'acord, i, per tant, a mi també em sembla bé separar potser les dues votacions en el temps. El consell assessor jo crec que s'ha de repensar de dalt a baix; s'ha de repensar, si no... Si una cosa no..., si arribem a la conclusió que una cosa no serveix de res, doncs s'haurà de veure què s'hi fa, no? Per tant, també en això li dono la raó, quant a repensar-ho.

A la senyora Laia Ortiz. Jo entenc que els grups de l'oposició tinguin temences o creguin que pot haver-hi..., que se'ls vol aixecar la camisa. Ho entenc perfectament, que sospitin que hi pot haver una involució. Però, clar, en això no hi podem entrar, perquè això és fer un judici d'intencions i no ho sabem. Hauré de veure què fa el Govern a partir d'això, que hi hagi aquestes reformes, quins són els passos que fa després el Govern, per veure si, aquests passos que fa, els hem de valorar positivament o negativament, no?

Quant al senyor Mòdol, no s'enfadi perquè jo creia que el PSC ha de ser prioritari en el consens. Perquè ja ho sé, que hi ha altres partits i que la societat és plural, súper plural, però així és com ho penso, no?

Respecte..., vostè ha fet un elogi del consens. Clar, jo penso una cosa: una llei amb molts vots no és necessàriament una millor llei; pot ser-ho o no pot ser-ho, depèn. O sigui, el fet de tenir molts vots, una llei, no la fa millor; des del meu punt de vista no la fa millor, pot ser que sí o pot ser que no. I també quant al consens, bé, jo, si fos un periodista maliciós, li recordaria com va ser nomenat l'actual president de la corporació, però, diguem-ne, no he vingut aquí com a periodista.

I quant a la independència, jo torno a dir el mateix. Aquí el senyor Serrats ens ha fet una sèrie de propostes que jo algunes d'elles les trobo molt encertades, però al final si un vol fer trampa, pot fer trampa. És a dir, nosaltres podem aquí ser molt acurats, que s'ha de ser acurat, però al final si els governs i els partits volen trobar-hi la manera, acabaran partiditzant i acabaran exercint pressió i acabaran exercint control. Per tant, jo apello a la seva responsabilitat perquè això no sigui així.

Res més.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Josep Gifreu.

Josep Gifreu i Pinsach

Bé, agraeixo algunes mencions, però, en fi, en principi jo no hauria de respondre gran cosa. Jo voldria recordar que m'he limitat en la meua intervenció a la consideració del text del projecte de llei, no del context o del pretext que podria ser aquest projecte de llei per a altres coses i no parlar d'aquests..., en fi.

Doncs, a veure, sobre el consens sí que m'agradaria dir una cosa. Hi ha hagut una tradició d'ampli consens en totes les lleis de l'audiovisual de Catalunya; vull dir que ja sabem com ha estat l'ampli consens. Jo recordo a la Llei de la comunicació audiovisual, que crec central en tot aquest procés, que el PP va ser present en tota la negociació de la llei, en tota la preparació de la llei, fins al dia de la votació, per exemple, no?, que no se sap ben bé per què va votar-hi, em sembla, en contra, o s'hi va abstenir, no ho recordaria ara. Però vull dir que aquest gran consens jo crec que ha presidit la història de la creació del model català de comunicació audiovisual, i jo crec que aquest és el gran valor i el gran mèrit i la gran potència, en principi, política que ha tingut aquest model i aquesta forma de procedir. Per tant, el fet que ara s'hagi començat, doncs, sense consens és realment un punt flac en aquest procés i jo reconec que s'hauria, per part del partit del Govern, de fer el possible per reconduir una mica aquesta posició de buscar l'ampli consens possible.

I també estic d'acord que el consens és instrumental i que, per tant, ha d'anar supeditat a un projecte. I en aquest cas el projecte, diguem-ne, és un projecte de país i estic d'acord amb el senyor Serrats i amb els que ens han precedit que estem davant d'un camp i d'unes institucions estratègiques per al país. Per tant, una qüestió sobre la majoria absoluta; jo diria: la majoria absoluta després dels dos terços en les votacions potser és un mal menor en la mesura que es garanteixi la independència dels dos òrgans, en la mesura que es garanteixi des del Parlament la independència real dels dos òrgans afectats.

Voldria acabar recordant, em sembla, doncs, i insistint en la centralitat d'aquestes institucions audiovisuals de les quals estem tractant per al país. I recordar una cosa òbvia, no?, que els governs canvien, que les correlacions de forces canvien i que, en canvi, no poden canviar tant, ni molt menys, les institucions fonamentals del model català de comunicació, eh? El sistema educatiu no canvia absolutament perquè canviï el Govern en un moment determinat. Jo crec que aquest model de comunicació audiovisual del país, que garanteix un sistema públic potent i uns òrgans reguladors independents, aquest model, és tan important com el sistema educatiu del país. I per això, doncs, demano que, en fi, aquesta comissió tingui en compte aquesta línia de treball per fer del sistema comunicatiu audiovisual català un sistema independent, plural i de qualitat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Donarem per acabades les intervencions, després de catorze hores. Però ara..., per això els volia dir que si volen vostès l'últim torn d'aquesta sessió, eh?, ara els donaré la paraula. Senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Molt breument, per dir que subscric, manifesto el meu acord absolut amb les últimes paraules pronunciades pel senyor Josep Gifreu. Me penso que aquest és el sentit, el llegat, que, en tot cas, hem de deixar i que hem d'explorar de cara al present i de cara al futur.

Dir-li al senyor Marçal Sintès que no m'he enfadat; li he dit que era cordialment. Ell ha manifestat una opinió i jo n'he manifestat una altra que és una mica allunyada de la seua. Però sí que m'agradaria que els tres compareixents, si ho creuen oportú, eh?..., perquè jo he fet dos preguntes molt senzilles que es poden contestar amb un «sí» o amb un «no».

I la primera era: creuen justificat, en base al que hem sentit –poden no contestar-les també, eh?–, el procediment d'urgència? Això és el que he preguntat –en base als seus coneixements?

I la segona és si amb el tema que es fa foc nou, no es trenca la continuïtat institucional –diguem-ne continuïtat institucional, diguem-ne el *fair play*, diguem-ne el que vulguem. Però es produeix una situació, que és aquesta que ara es comentava precisament, que, bé, una majoria, una altra majoria, ha de tornar a fer el mateix d'aquí a tres anys i mig o d'aquí a dos anys i mig? Bé, aquesta és la pregunta. I m'agradaria, si poden, que amb un «sí» o un «no» em diguessin el què.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. No, molt breument, no? Sobre si els motius econòmics poden justificar coses o no poden justificar coses, miri, nosaltres creiem que sí. I, a més a més, entenem que l'exemple que els motius econòmics, doncs, no poden ser els que orientin, per exemple, el tancament del Consell Audiovisual de Navarra, miri, simplement la modificació que el CAC, el Consell Audiovisual de Catalunya, ha fet del seu estatut orgànic respecte de les funcions i serveis que ha de prestar ha significat un estalvi de 2 milions d'euros, que és superior als 600.000 euros que té de pressupost el Consell de l'Audiovisual de Navarra. I aquests també són motius econòmics, els que s'han aplicat aquí, per reduir serveis. I, en aquest sentit, crec que des de l'Administració, siguem o no siguem organismes independents, faríem malament de no tenir en compte les possibilitats d'ingressos que tenim per tal de poder actuar en un o altre sentit.

Res més. Gràcies.

(La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.)

Jaume Serrats i Ollé

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)

Perdó. Sí, torno a començar. Sobre el tema de la urgència, a veure, si tenim en compte que no estem refent, revisant una llei, sinó que estem exactament aplicant-nos uns punts molt concrets que són fills d'una llei òmnibus que tota ella té una determinada dinàmica, doncs, és coherent amb aquesta dinàmica.

Segona pregunta: la continuïtat. Jo he exposat ja un sistema que el Parlament tingui possibilitat de renovar, si ho vol, els que en són actualment membres, que soluciona el problema.

Vaig pel senyor... A veure, el Consell Audiovisual de Navarra, vostè caldria que mirés la quantitat de ràdios i televisions que tenen, locals, i que les compari amb les de Catalunya. Segona, que miressin les funcions que aquest consell fa i, des del punt de vista tècnic, els seus treballadors quin és el seguiment que fan de les emissions d'aquestes ràdios i televisions locals, públiques i privades. I això donarà en certa forma l'embalum de la seva feina.

Ho dic perquè, per exemple, d'entrada algú pot pensar que el pressupost del Consell Estatal de Mitjans Audiovisuals segurament ha de ser major que el de qualsevol autonomia. Doncs, no; perquè la «clientela», per entendre'ns, entre cometes, que té el Consell Estatal de Mitjans Audiovisuals, que són televisions i ràdios estatals, és inferior a la que tenen les autonomies, algunes d'elles; per exemple, aquesta autonomia. Però com que em diuen que no parli més, no parlo més.

Marçal Sintès i Olivella

Jo..., ràpid. Perdó.

La presidenta

Senyor... Perdoni, eh?, és un tema per a l'enregistrament, eh? Senyor Marçal Sintès, té vostè la paraula.

Marçal Sintès i Olivella

La qüestió d'urgència, jo entenc que no és objecte, però és propina, diguem-ne; no és objecte dels textos que estàvem comentant. Jo entenc que el Govern creu que hi ha coses a fer i que s'han de fer al més ràpid possible, és a dir, per això ho fa. Li reconec que desconec quins motius té el Govern, i jo suposo que és que creu que hi ha coses a fer i per això va incloure aquestes modificacions a la llei òmnibus, primer, i ara, com que això va quedar despenjat, doncs, ho vol fer ràpid. Però no tinc informació privilegiada sobre aquesta qüestió.

I quant a allò del foc nou, jo abans li deia al senyor Ferran que en el cas del CAC em semblaria bé que s'esperés a fer la transició de forma natural.

La presidenta

Senyor Gifreu, té la paraula.

Josep Gifreu i Pinsach

No tinc prou elements per contestar les dues qüestions.

Gràcies.

La presidenta

Volia, a efectes també d'enregistrament...

Compareixences

relatives al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00159/09 i 353-00145/09) (decaigudes)

Ha decaigut la intervenció..., l'assistència, vaja, del senyor Artemio Rallo, catedràtic de dret constitucional de la Universitat Jaume I, perquè es va excusar. I també dels representants de la xarxa audiovisual local, que han excusat la seva assistència però que es posen al servei dels senyors i senyores diputats; els farem arribar la carta que ens ha fet arribar a tots nosaltres.

Acabem. A ningú se li escapa, després de catorze hores, encara que ha estat dens, jo crec..., d'un interès extraordinari. Espero que això tingui fruits en allò concret, no només a curt termini, per a les lleis que es pretenen modificar, sinó en els debats que, encara que no se n'adonin, s'han obert.

Compartim –i acabo amb les paraules del senyor Gifreu–..., i ahir deia, eh?: «No sé si som conscients de, a l'última dècada, el pes que té la comissió d'audiovisual en la vida individual i col·lectiva de la gent.»

Competeix amb l'escola, amb la família..., sí? Genera conducta –no opinió, conducta– i té un pes que no l'hem acabat d'analitzar. I per això en un país com el nostre, més enllà del tema de la llengua, el tema del pluralisme, d'una societat totalment diversa, de valors, de funció cultural, educativa, entreteniment de qualitat..., en fi, tot això, eh? Parlo del sector públic, però en el CAC també parlo de continguts en el sector privat.

Si en algun moment a la història això s'ha de revisar..., no parlo ara estrictament del que pretén el Govern, perquè els grups parlamentaris sabran –aquí faig de presidenta, en nom de la Mesa– si a través d'aquestes modificacions obren altres debats. Però, en tot cas, només vull deixar constància de la importància en les vides de la gent. Algú deia ahir –a més, jo ho crec així– que està en qüestionament el valor de la democràcia. Passem des de la Xina, comunisme que coarctava la llibertat, eh?, fins i tot, d'expressió, fins al paper que ha tingut a la primavera àrab la comunicació. Ara parlo en xarxa, eh?, perquè aquí no n'hem parlat i per això la hi introduïm.

Jo crec que, de veritat, em sembla que podrien haver estat més; són els que els diputats han votat –dels compareixents, parlo. Però, vaja, jo crec que ens hem de donar per satisfets, almenys com a preàmbul, d'un treball polític que no acabarà, em sembla, o no hauria d'acabar només en el tràmit parlamentari, sinó en moltes altres coses. Les seves aportacions a nivell individual són importants perquè, a més, han expressat també el que pensen amb total llibertat, ja els ho asseguro, perquè tot el matí ha estat així.

Moltes gràcies. Ara sí que ja aixequem la sessió. I, en fi, moltes gràcies per tot.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i set minuts.